

РОБЪРТ РАНКИН

АНТИПАПАТА

Част 1 от „Брентфордска трилогия“

Превод от английски: Тинко Трифонов, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

Дългият показалец на ранното слънце се промуши между жилищните блокове и надникна през прашната витрина на бар-пивница „Летящия лебед“, блесна върху стъклото на бирена халба и в окото на Невил, нещатния барман.

Невил държеше халбата на една ръка разстояние и я оглеждаше със здравото си око. Беше много чиста и по ръба ѝ пробягваха малки небесни дъгички. И формата ѝ беше хубава, нежно се издуваше, за да изпълни ръката с женствената си закръгленост. Много хубава беше. Съзерцанието на еднопайнтова^[1] халба носеше голяма радост; но погледнато от страна на грубата реалност, повече радост имаше, разбира се, в това да обърнеш една халба с бира.

Очуканият стенен часовник над бара с реклама на „Гинес“ удари безшумно 11 часа. Някога звънът му прекъсваше рязко, като с касапски нож, веселата разговорка на посетителите на „Лебеда.“ Но часовникът мълчеше вече три дълги години, откакто Джим Пули го бе уцелил с много точен удар с халба. И сега никой вече не чуваше глухите, тъпи удари, та на Невил се налагаше да използва по-груби методи да опразва бара, когато идваше време да затваря. Дори най-пияният от гуляйджиите можеше да схване какво означава удар по главата с боздугана, който Невил държеше под плота на бара.

При последния удар на часовника „Гинес“ Невил остави блестящата халба. Вдигна окачената на панти част от плота и се запъти към вратата. Брентфордското слънце заблестя върху лъсналия му от брилянтин скалп, докато той аристократично изпълваше рамката на прочутата порта и лекичко подушваше въздуха. В утринната омара идваха и заминаваха автобуси, поели към екзотични кътчета западно от Лондон. От закусвалнята за къри „Звездата на Бомбай“ се носеше зловонна миризма, а врачетата по телефонните жици пееха онези песни, на които родителите им ги бяха научили. Денят беше сънлив и спокоен.

Чувствителните ноздри на Невил потрепнаха. Изведнъж го обзе странното предчувствие, че този ден нямаше да бъде като другите. И той беше адски прав.

[1] Пайнт — англ. мярка за течност 0,567 от литъра. — Б.пр. ↑

1

Унищожителят на кръчмарски часовници Джим Пули седеше в библиотеката „Мемориъл“, заровен сред древни томове в безкрайното търсене на космическите истини, които биха могли да поведат човек по тясната, криволичеща пътечка към самоусъвършенстването и пълното просветление. „Колкото да попълни бланка-заявка и да се скрие от дъжда“ — така наричаше присъствието му главната библиотекарка.

— Господин Пули — обърна се тя към него с онзи приглушен, но остър тон, характерен за професията ѝ, — господин Пули, защо не отидете с вестника си в букмейкърския пункт и там да го проучвате в атмосфера, която ще е далеч по-подходяща за намеренията ви?

Вторачил поглед във вестника си като в транс, Пули промълви:

— Чудесно тяло разхождате, госпожо Нейлър.

Госпожа Нейлър, която прочете по устните му всяка думица, както и в хиляди други подобни случаи, се изчерви леко, но запази достойнство.

— Защо поне от време на време не погледнете книгите, просто за вид.

— Аз си имам свои книги — отвърна тихо Джим, — но идвам тук, за да се потопя в атмосферата на тази благородна сграда и да се насладят очите ми на вашите елегантни крайници.

— Вие дори нямате фиш, господин Пули.

— Дайте ми една френска целувка — рече високо Джим.

Госпожа Нейлър бързешком се върна зад писалището си и остави Пули на мира. Погледът му бягаше по безкрайните колони на състезателните коне. Знаеше, че някъде в този обширен списък съществуваха шест коня, които щяха да спечелят днес при добър залог, а ако бъдат подредени по системата „Янки“, щяха да донесат най-малко 250 000 паунда. Подобно познание е, разбира се, твърде общо, тънката подробност да узнаеш кои коне да избереш прави нещата трудни.

Пули облиза крайчеца на химикалката си, специално благословена за целта от отец Мойти. Вдигна я към снопа светлина, който изведнъж най-неочаквано нахлу през горния прозорец. Беше изписана почти цялата, повече от половината от черните ѝ жизнени сокове бяха изсмукани, и за какво? За попълване на фишове със зле подбрани коне, ето за какво. Пули въздъхна, беше изгубил концентрацията си. Крехкото равновесие бе нарушено и всичкото това — заради брътвежа на госпожа Нейлър.

Е, добре, помисли си Пули, слънцето вече се е издигнало до нока на първата рея. Стана от мястото си и изтръгна от гумените тапички на краката на стола такова скърцане, което сякаш прободеше с рапира сърцето на госпожа Нейлър. Тръгна решително към вратата, но като стигна до нея, се завъртя на пета.

— Ще намина довечера, веднага щом съпругът ви замине за нощна смяна — обяви той.

Госпожа Нейлър припадна.

Докато Невил стоеше в рамките на вратата на „Летящия лебед“, замислен за необикновения ден, един просяк с ужасен вид и жалки обуца се затътри към него откъм улица „Спрайт“ и дока. Невил забеляза без да се замисля, че самотният странник бе обгърнат от някаква тъма и мрачни предчувствия.

— Уф! — рече той.

Усети двете тръпки, които тръгнаха от вътрешността на украсените с монограми чехли, преминаха през настръхналите косми на краката му и се срещнаха на кръста му, откъдето в една обща вълна продължиха нагоре, докато накрая (макар че всичко това отне само секунда или две) излетяха от главата му, оставяйки няколко набрилянтени кичура в пълно неподчинение на закона на гравитацията. Невил усети неочаквана потребност да се прекръсти и изпълни това действие с донякъде слисваща неловкост.

Върна се в бара в очакване на самотния пътник. Мина обаче доста време и никаква сянка не помрачи входа на „Лебеда.“ Невил се наведе през вратата и предпазливо огледа улицата. Нямаше и следа от вещаещия зла поличба скитник.

Невил почеса великолепните си ноздри с пожълтял от никотина пръст и сви величествено рамене.

„Глей ти каква работа“ — рече си той.

— Мога ли да получа чаша вода, моля? — рече някакъв глас току зад рамото му.

Невил успя да овладее пикочния си мехур само благодарение на чист късмет.

— Боже, опази! — ахна и се обърна потресен към учуденото лице на материализирания се скитник.

— Извинете, сепнах ли ви? — попита съществуващото с на пръв поглед искрена загриженост. — Това е мой лош навик, трябва да го овладеея.

По същото време Невил вече беше зад бара, резето на плота бе спуснато и треперещите му ръце държаха маша и бутилка уиски.

— Какво искаш?

— Чаша вода, ако може.

— Това да не ти е шибана общинска чешма — отвърна грубо Невил. — Това е бирария.

— Извинете — рече скитникът. — Май разговорът ни не потръгна както трябва. Може би ще взема пайнт някакво пиво.

Невил обърна голямото си уиски с добре отработено врътване на китката и посочи редицата емайлрани дръжки на бирените помпи със сребърни наконечници.

— Определи предпочитанията си — рече той и в тона му се прокрадна горделива нотка. — Предлагаме осем вида бира. С четири повече, отколкото се предлагат при Джек Лейн, и с три повече, отколкото в „Новата гостилница.“ Мисля, че в това отношение ще е много трудно някой да надмине „Лебеда“.

Скитникът изглеждаше смаян от тези сведения.

— Цели осем, а?

Той пое бавно покрай бара и осемте блестящи, емайлрани и подредени като стражи дръжки на бирените помпи. Десният му показалец се влачеше по бронзовия ръб на барплота и за ужас на Невил сръчно премахваше полировката му, оставяйки на нейно място следа, която приличаше на слуз. Като спря на края на бара, той усети погледа на Невил и видя, че барманът неволно свиваше и разпускаше юмруци.

— Извинете — рече той, вдигна показалеца си и го разгледа с отвращение, — изглежда пак оцапах тетрадката си по краснопис.

Невил тъкмо щеше да посегне към боздугана си, когато дружелюбната и окуражително позната фигура на Джим Пули се появи на вратата, подсвирквайки фалшиво някакъв погребален марш, докато си потупваше дясното коляно с вестника за конните надбягвания. Джим се покатери с придобита от дългогодишната практика лекота на любимия си стол до бара и се обърна към Невил с веселото „За мен пайнт «Лардж», моля, Невил, и добро утро.“

Нещатният барман отвърна погледа си от противния скитник и наточи на Джим Пули една хубава халба от истинската горчива вода.

— Оха — рече Джим, след като опразни половината халба на една глътка, — първата е винаги най-хубава.

След като положи върху барплота точната сума от страх, че цените може и да са скочили за една нощ, той потърси отново вдъхновението — негово божествено право, което съвсем наскоро му бе отнето в библиотеката „Мемориъл.“

— Усецам, че се задава печалба — рече тихо той.

Понякога това бе начин да му допълнят халбата безплатно в такъв ранен час на деня.

Невил не отвърна нищо.

— Мисля, че при това би могла да бъде голямата — продължи Джим.

Невил пазеше каменно мълчание. Сякаш дори не дишаше.

— Хич няма да се учудя, ако...

В този миг Джим Пули вдигна очи от вестника и забеляза мъртвешкия вид на бармана.

— Какво става, Невил?

Невил едва пое дъх и рече на пресекулки:

— Видя ли го да си тръгва?

— Кой да си тръгва? Не видях никого.

— Той... — Невил се надвеси над бара да погледне ръба на плота. Бронзът блестеше неизцапан, „девствен“ — такъв, какъвто си беше преди петнайсет минути, след като го бе полирал.

— Един скитник.

— Какъв скитник?

Невил си наля още един голям скоч и го ливна в гърлото си.

— Е, изобщо не съм виждал никакъв скитник — рече Джим Пули, — но мисля, че онова, което ще ти кажа, ще ти се види много смешно.

— Какво е то? — попита разтрепереният Невил.

— Ами, когато влязох тук преди малко, изпитах най-странно разкажание и се почувствах така, сякаш ми се искаше да се прекръстя.

Стържещо звънче, свирене на спирачки, изтрополяване на предното колело върху бордюра, след което последва сърдечното „Здрасти, О’Силвър!“ и Джон Омали пристигна в „Летящия лебед.“

— Ти ще стоиш тук и ще се радваш на слънцето, аз ще дойда след малко — рече той на велосипеда си и с жизнерадостното „Господ да пази всички тук, ще взема пайнт «Лардж», моля, Невил“, нахлу в бара.

Невил внимателно наблюдаваше приближаването му и със задоволство забеляза, че Омали не проявяваше склонност да се прекръства. Невил наточи на ирландеца пайнта му и се усмихна доволно, докато Омали подаваше точните пари през бара.

— Как си, Джим? — попита Омали.

— Чувствам, че се задава голямата печалба — довери се на висок глас Пули.

— Е, след като това е факт, тогава си голям късметлия.

Омали пое халбата си и на три глътки я преполови.

— Днес закъсна — рече Пули, колкото да поддържа разговора.

— Имах малък проблем с колелото, докато бях на градината. Марчънт и аз нещо не се разбираме.

Пули кимна.

— Твоето колело Марчънт ще се почувства по-добре, ако го посмазваш от време на време с „Три в едно“ и евентуално го водиш понякога на специалист.

— Вярно, старото момче вече не е онова, което беше. Наложил се да го заплаша с преждевременно погребение, преди да разбере, че се нуждае от нови накладки на предните спирачки и лепенка на задната гума.

— Сегашните велосипеди не са като предишните — рече Джим. След което допи халбата си. — Тоя вече е взел-дал.

— Май е така — каза Джон Омали.

— Чий ред е? — попита Джим.

— А чий беше предният? — отвърна Джон.

Джим Пули се почеса по главата:

— Ей сега ме хвана натясно.

— Мисля, че двамата си платихте поотделно — каза Невил, който бе чувал подобни спорове да продължават с часове, преди някой от юначагите да рухне от непосилното напрежение.

— Заеми ми една лира, Джон — рече Джим Пули.

— Я не ме бъзикай, бе момче — отвърна другият.

— Е, хайде, нека бъдат десет шилинга.

— Ще го наречем добър опит и веднага ще забраним.

Джим Пули с неудоволствие се потупа по джобовете и за изненада на всички присъстващи извади банкнота от една лира. Невил наточи на Джим още един пайнт и след като взе банкнотата с две ръце я отнесе с благоговение до касата, където я положи като току-що починал мъртвец. Джим Пули преброи веднъж, а после още веднъж рестото си. Ужасяващата информация, че Джим държеше в джобовете си стойността на още два пайнта бира, накара Омали да бъде пообщителен отвсякога.

— Е, как вървят нещата, Джим? — попита ирландецът, без да може да откъсне поглед от джобчетата на жилетката на Пули.

— Имам известни проблеми с паричните потоци — отвърна Пули. — Всъщност на път съм да платя няколко важни и с изтичащи срокове дългове, които ако не бъдат платени на минутата, ще поставят под угроза широко известни политически фигури.

— Аха, ти винаги си бил човек със силно социално съзнание, Джим.

Пули кимна мъдро:

— Ти самият си човек с изключителни възприятия, Джон.

— Знам как да се изразя ясно — рече Джон Омали.

— Да, за това те бива.

Докато се водеше този вълнуващ разговор, Невил, който дотогава бе убеден, че злощастният скитник изобщо не бе напускал „Летящия лебед“, а че се криеше някъде вътре в очакване на часа на затваряне, за да омаскари ръба на барплота, че се мотаеше някъде из бара, и затова

оглеждаше с присвити очи тъмните ъгли и тавана на помещението. И изведнъж доби усещането, че някой го наблюдава.

— Ще ида да проверя помпите — промърмори той и изчезна по стъпалата към избата.

Пули и Омали известно време посрѣбваха в мълчание.

— Той има видения — рече Джим.

— Така ли? — каза Джон. — Един мой чичо имаше видения. Твърдеше, че някакво грамадно прасе на име Черния Тони го издебвало и бутало ръката му, докато попълвал фишовете си за конните надбягвания — хвърляше вината за калпавите си резултати върху прасето, тоя мой чичо.

— При Невил са скитници — довери Джим.

— Какво, скитници ли му бутат ръката?

— Не, просто му се явяват.

— О!

Двамата понечиха да отпият отново в мълчание, но установиха, че халбите им са празни. Спогледаха се объркани.

— Време е да вървя да си гледам работата — рече Джим и се изправи.

— Няма ли да останеш за още една? — попита Джон.

Невил, който се издигаше като титан из дълбините на избата, долови репликата; като барман той бе свикнал на всякакви изражения на неочакван шок.

— Още по едно от същото, момчета? — попита той.

— Две от същото — отвърна Джон.

Джим го погледна с открито съмнение.

— Десет шилинга и шест пенса — каза Невил, докато точеше две нови халби.

— Джим? — рече Джон.

— Джон? — рече Джим.

— Не знам как да се изразя, Джим.

Джим вдигна ръка, сякаш за благословия. Невил си помисли за един отвратителен миг, че онзи ще се прекръсти.

— Джон — рече Джим, — Джон, знам какво ще кажеш; ще кажеш, че би искал да ме почерпиш едно питие и че това ще ти достави удоволствие, тъй като доброто приятелство е като безценен скъпоценен камък. Ти ще ми кажеш всичко това, Джон, защото вече си

го казвал и преди, а след като направиш тези красноречиви и обичливи бележки, ще започнеш да оплакваш жребия си, да проклинаш съдбата, че се отнася към теб по такъв подъл начин, че постоянно те измъчва и те малтретира, че те докарва до самия край на търпението, че по своя метафизичен и дяволски начин те лишава от изкараните честно и с пот на челото пенита, а след като направиш това, ще споделиш пълното си объркване, ще помолиш земята да се разтвори и да те погълне и евентуално ще пророниш някоя сълза, а след това, едва след това, ще помолиш, ще призовеш, ще поискаш и с върховно достойнство ще се обърнеш към мен да ти заема същите тези десет шилинга и шест пенса, наскоро споменати тук от нашия уважаван стопанин на бара.

— Знам, че тази молба за средства ще бъде направена по най-учтивия и красноречив начин и че злочестието, което ще изпиташ, ще бъде дълбоко и остро, и като имам всичко това предвид и факта, че Невил не се слави като човек, който дава на кредит, и че си моят най-благороден приятел и че опитът да прием и да избягаме без да платим ще хвърли петното на социален позор върху главите и на двама ни, аз с радост ще платя този ред.

По време на този речитатив Омали стоеше прав със склонена глава. Нищо повече не бе казано, а Невил получи своите десет шилинга и шест пенса по най-уважителен начин. Двамата изпиха халбите си, Джим се извини тихичко и изчезна в посока към букмейкърския пункт.

Невил пусна халбата на Джим в миялната машина и заговори тихо на замисления Омали:

— Добър приятел ти е този Джим Пули.

Джон кимна:

— Неведоми са пътищата Божи.

— Защо го каза?

— Ами... — тук Омали също изпи халбата си до дъно, — бях трогнат от думите на Джим за купуването на тези питиета, но странното за човек като него е, че изобщо не бе разбрал онова, което му бях рекъл.

— О, така ли? — рече Невил.

— Да — отвърна Джон. — Нямах намерение да му давам назаем пари за питие или за каквото и да е.

— Само исках да му спомена по най-дискретния начин, че ципът на панталона му е разкопчан, но вече няма защо да се безпокоя.

Джон Омали пожела на Невил всичко хубаво през остатъка от деня и излезе от бара.

2

Арчрой държеше под наем парцела най-близо до виадукта — беше му завещан преди пет години от един почти забравен чичо. Всяка вечер при подходящо време той идваше тук след дневна смяна във фабриката за чистачки и сядаше пред входа на бараката си да изпуши една лула и да обмисли случилото се през деня. Омали притежаваше два съседни парцела, след като спечели единия от съпруга на Пег от книжарницата, а старият Пийт държеше още един. Зад ъгъла бе необработеният парцел, някога принадлежал на Реймънд, който в един предишен епизод бе отвлечен в космоса от невидимите същества от Алфа Кентавър. Върху този парцел човек можеше да види цъфтежа на бурен живот.

Точно в тази топла пролетна вечер Арчрой си гледаше кефа, седнал върху празната щайга от портокали, пушейки любимата си смеска от тютюни и замислен върху това дали даваха награди за главите на цигани търговци на коли. Не че имаше нещо против тях по принцип, но в частност беше много гневен. Арчрой не беше само собственик на тази земя, той беше и женен мъж. Бракът на Арчрой бе мъглява работа — той работеше дневна смяна, а жена му — нощна. Пътищата им рядко се пресичаха. Омали смяташе, че това е идеалният брак и се молеше да си намери жена, която да се омъжи за него и веднага да замине на работа в чужбина.

Арчрой приемаше похвалите на приятелите си за разумния си избор, но чувстваше вътрешно неудобство. Вярно, че рядко виждаше жена си, но списъкът на делата и машинациите ѝ беше безкраен. Арчрой все се връщаше у дома, за да завари нови мебели и килими; един ден вдигна глава към покрива и видя, че бе облицован. Странно, но Арчрой никога не бе молил жена си да допринесе нещо за тези работи. Навярно главно заради това, че рядко виждаше жена си, изпитваше подозрения, че из къщата му, близък шета извънземна ръка. Подозираше, че тя си има любовник, всъщност много

любовници. Арчрой имаше смътното усещане, че жена му малко прекалява.

Една вечер намери пет минути, докато смените им се разминаваха, да подпита заподозряната си половинка. Арчрой бе забелязал, че старият му автомобил „Морис-майнър“, който жена му наричаше „грозотия“, вече липсваше от трупчетата си в гаража, сякаш бе извикал „жмичка“ и бе отнесен от самодивите.

— Жено — обърна се той към съпругата си, тъй като отдавна бе забравил името ѝ, — жено, къде ми е колата?

— Няма я — отвърна тя, докато оправяше забрадката си пред огледалото фалшиво „рококо“ в коридора. — Продадох колата ти и, ако нямаш нищо против, със значителна печалба.

Арчрой направо се смрази.

— Но аз работех върху нея, трябваше ѝ само двигател и няколко колела и щеше да тръгне!

— Един камион дойде и я отнесе — отвърна жена му.

На Арчрой направо му настръхна косата.

— Къде е колата ми, кой я отнесе?

— Беше циганин — отвърна жена му.

— Циганин, а, дала си безценната ми кола на някакъв проклет циганор?

— Взех добра цена.

Арчрой издуха дим през носа си и се закашля.

— Върху полицата над камината е, в кафяв плик — рече жена му, докато размазваше крещящо червено червило върху горната си устна.

Арчрой се втурна в предната стая и разкъса плика. Изсипа съдържанието му върху дланта си — пет кафяви бобени зърна.

— Какво? Какво? — зачуди се Арчрой. — Бобени зърна?

— Той ме увери, че били магически — каза жена му, докато затръшваше вратата подире си.

Ето защо тази привечер Арчрой седеше пред вратата на бараката в градинския си парцел, оплакваше съдбата си и проклинаше не само търговците на автомобили, но и неверните съпруги и всички, родени с някакъв ромски примес в кръвта. „Магически бобчета — направи той гримаса към престъпниците в дланта му. Бас ловя, че ѝ е дал нещо повече от тези шибани магически бобчета.“

Влакът от 6:20 изгърмя по виадукта и напомни на Арчрой, че бе най-подходящото време да се отпрати в „Лебеда“ и да види какво правят момчетата. Тъкмо се гласеше да мушне бобчетата в джоба си и да се изправи от портокаловата щайга, когато върху него падна дебела черна сянка и предизвика пробягалата по гърба на момъка неволна тръпка.

— Може ли да погледна онези бобчета, които са у вас, господине? — Думите долетяха от изпадналия скитник с ужасен вид и жалки обуца. — Извинете, сепнах ли ви? — попита съществото с на пръв поглед загрижен тон. — Това е мой лош навик и наистина трябва да го овладея.

— Какво търсиш тук? — озъби се Арчрой, ядосан от това незаконно нахлуване в мислите и в земята му.

— За бобчетата? — рече скитникът.

Арчрой ги прибра в джоба си.

— Разкарай се — каза той и се изправи.

Скитникът вдигна ръка и направи някакъв странен жест. Арчрой се свлече отново върху портокаловата каса с изведнъж омекнали колене.

— Тези бобчета — рече скитникът.

Арчрой бръкна в джоба си и подаде на скитника петте магически бобчета.

— Аха — той вдигна едно зърно между палеца и показалеца си. — Както си и мислех — много интересно. Казвате, че жена ви ги е получила като заплащане за вашия стар морис-майньър?

Арчрой не си спомни да е казвал подобно нещо, но кимна мрачно.

— Това са много странни бобчета — рече скитникът. — Виждал съм бобчета и бобчета. — Той върна на Арчрой стоката му. — На това му викам аз бобчета!

— Но чак пък магически? — каза Арчрой.

Скитникът поглади четината на брадата си с неизмитите кокалчета на юмука си.

— А — рече той, — магически ли казахте? Е, това е добър въпрос. Нека кажем, че те притежават определени *outré* качества.

— О, така ли? — възкликна Арчрой.

Изпита малко по-добри чувства към бобените зърна, а загубата на верния му морис-майнър изглеждаше по-маловажна от притежаването на нещо с outre качества, каквото и да означаваше това outre.

— Какво търсите в моя парцел? — попита учтиво Арчрой.

Скитникът изписа рунически символ върху праха в краката на Арчрой с върха на окъсаната си дясна обувка.

— Би могло да се каже, че съм дошъл тук да се срещна с някого — рече той, — а може и да не е така; ако кажете, че съм тук, защото изпълнявам някаква задача, ще бъдете прави, но в същото време и ще сгрешите. В моето присъствие тук има много неправилни неща, много недвусмислени и много...

— Трябва да си вървя — рече Арчрой и се опита да се изправи, опипвайки коленете си. Те не му оказаха никаква подкрепа. — Не мога да помръдна — обяви той.

— Много ще стане известно, но и много ще остане необяснено — продължи скитникът.

Арчрой се зачуди дали не бе ял нещо неподходящо дали в задушеното с картофи не бяха попаднали отровни гъби, или — в термоса с чая му — оловни сачми. Беше чел за странни дестилати от поречието на Амазонка, с които ако намажеш върха на топлийка, можеш да парализираш мъжки слон. Освен това съществуваха нервнопаралитични газове, които могат да проникнат в тръбичката на нечия лула.

Междувременно скитникът бе спрял да говори. Сега оглеждаше парцела с доста заинтригувано изражение.

— Та, казвате, че Омали е спечелил един от тези парцели от мъжа на Пег от книжарницата?

Арчрой определено не бе казвал нещо подобно.

— Онзи там, в ъгъла, с комина — рече той. — Другият до него е собственост на стария Пийт, от три поколения е на семейството и той се разбра със съвета да бъде погребан там, след като се спомине. Блот, директорът на училището държи онзи, западния, дето стига до Девическото училище, и най-добре е да не питате какви ги вършат в бараката му.

Арчрой се надигна да посочи парцела, но за свое учудване установи, че скитникът си бе заминал.

— Е, аз никога — рече Арчрой и се прекръсти, — никога не
СЪМ...

3

Никой не би могъл да обвини съпруга на Пег от книжарницата, че е тъп. Жена му, когато клиентите я питаха за последното му начинание, полагаше длани върху необикновените си бедра и казваше: „Тук никога не скучаем, нали?“ Риторичният въпрос караше повечето хора да се подвоумят какво да отговорят, затова любезната душица добавяше: „Човек трябва да се посмее, нали?“, при което обикновено следваше отговор, или пък „Животът е страхотен, ако човек не се разхлаби“, при което отговор не следваше.

Мъжът ѝ обаче избягваше подобни баналности и предпочиташе по време на интензивна мозъчна активност да се изразява предимно чрез поговорки. В случай, че велосипедът му изчезнеше за тринайсети път от определеното му място пред каучуковата фабрика, го чуваха да мърмори: „Времето лекува.“ А през онова особено горещо лято, когато някой бе подпалил пълзящия фасул в парцела му — „Всяко зло за добро.“

Поговорките на Норман никога не подхождаха на ситуацията, за която се отнасяха, ала по някакъв странен начин изглежда му помагаша да намери решение на изключително тъпи проблеми. Това му придаваше излъчването на мистик, поради което пияниците постоянно го търсеха за съвет. Неговите „начинания“, както ги наричаха, никога не бяха лишени от интерес. Например — „Прецапването до Франция“, което започна, както множество приказки имат навика да започват, един ден по обедно време в салона на „Летящия лебед.“

— Напоследък много се говори за преплувалите Ламанша — бе казал Омали, колкото да поддържа разговора, докато прелистваше броя на „Брентфорд мъркюри.“ — Казват, че горките хорица изгубвали почти по петнайсетина кила от плуването. — След последвалото умно кимане, Омали продължи: — Но в тази работа сигурно има големи пари, ако човек реши да я погледне от тази страна.

Норман, който слушаше и в момента се намираше между две начинания, изведнъж бе обзет от силно съжаление, че никога не се бе

научил да плува.

— Не по врат, ами по шия — рече той, което накара мнозина да заподозрат, че имаше някаква нова идея.

— Ти не можеш да плуваш, нали, Норман? — попита проницателният Омали, усетил във въздуха мириса на пари.

— За съжаление, не — отвърна Норман, — но мога да прецапвам.

И след тези многозначителни думи той излезе от бирарията.

Няколко седмици след това за Норман не се чу нищо, а жена му отговаряше на постоянните въпроси на Омали с „Човек винаги има някаква цел“ или „Светът може да бъде устроен по най-различен начин.“

Ирландецът почти беше изгубил надежда, когато зърна една кратка дописка на вътрешна страница в „Брентфорд мъркюри“: „Местен жител ще прецапва Ламанша.“ Омали прочете дългия само един абзац текст веднъж, след това още веднъж — по-бавно; а накрая, решил, че нещо не е доразбрал, го подложи на задълбочен анализ дума по дума.

Норман Хартнъл, майстор в местната фабрика за каучукови изделия (да не се бърка с другия Норман Хартнъл), заяви вчера в ексклузивно интервю за „Мъркюри“, че има намерението в близкото бъдеще да конструира специален морски апарат, чрез който да стане първият човек, прецапал от Англия до Франция. Господин Хартнъл (да не се бърка с другия Норман Хартнъл) заяви в ексклузивното си интервю пред „Мъркюри“ в отговор на въпроса за причината, породила идеята му: „Много приказки — на бунището.“ Господин Хартнъл е на 43 години.

— Какъв друг Норман Хартнъл? — запита се Джон Омали, чиито познания по модата се заключаваха в това непрекъснато да напъхва ризата в панталона си, независимо дали носеше сако или не. Още не се чуваше нищо за Норман, затова Омали дори си направи труда да звъни всекидневно в редакцията на „Брентфорд мъркюри“ за новини. Той не беше човек, когото лесно могат да излъжат за пари, и колкото повече време минаваше, толкова повече се убеждаваше, че каквито и планове да се крояха в тъпия череп на Норман, той, Омали, заслужаваше поне част от приходите, които щяха да дойдат от тяхното осъществяване.

— Аз прочетох онова за преплуването на Ламанша, от което започна всичко, нали така? — попита той.

Присъстващите в бара закимаха сериозно.

— Имаш моралното право — каза Невил.

— Трябва да сключите договор — добави Джим Пули.

— Той ти е длъжник — рече Арчрой.

Онази събота вестник „Брентфорд мъркюри“, който от няколко дни отказваше телефонните разговори на Джон Омали за своя сметка, обяви с тлъст и впечатляващ шрифт: „ПРЕЦАПВАЧЪТ ОТ БРЕНТФОРД ОБЯВЯВА ДЕНЯ.“ Омали зърна това сепващо заглавие иззад рамото на собственика на вестника и ахна, сякаш не можеше да повярва на очите си. „Ще обявява деня и още не ме е включил в тази работа!“

— Моля? — рече непознатият.

— Билети, моля — извика кондукторът на автобуса.

Омали, който стискаше в ръка толкова пари, колкото да си плати билета, или да си купи вестник „Брентфорд мъркюри“, извика:

— Спрете онова куче — и скочи от автобуса на първия светофар.

Седнал на излъсканата пейка пред библиотеката „Мемориъл“, той разгърна вестника. Под заглавието имаше снимка на Норман, противно ухилен, а под нея бе изписан текстът: „Всички пътища водят към Рим, казва смелият брентфордец.“

Омали зачете дописката абзац по абзац, като отчаяно търсеше да се захване за нещо съществено, което би довело до правни последици. Да, смелият брентфордец от месеци работел върху някакъв морски апарат, подходящ за изискванията му. Направил няколко неуспешни опита (Омали повдигна вежди при тази информация). Определил точния си курс чрез внимателно проучване на крайбрежната топография и подводните карти, които му заел Кралският морски музей. Взел под внимание пролетните приливи и отливи, теченията, промените в посоката на вятъра и дори рибните стада, които би могъл да срещне по пътя си. Бил сигурен в успеха. Получил картбланш от Кралския военноморски флот, който се съгласил да го ескортира с вертолет и торпеден катер, както и да поддържа връзка с него чрез някакви усъвършенствани и свръхсекретни уреди, които Норман се съгласил най-любезно да тества за флота по време на прецапването си до отсрещния бряг.

Смятало се, че това прекосяване ще постави началото на нова ера в международния транспорт. Задавал се истински златен век и без съмнение държателят на патента за тези водни крачни приспособления седеше буквално върху (или по-скоро в) баснословна златна мина, да не говорим за мястото му в историята. Омали изстена: „Баснословна златна мина“, този израз му хареса. Колкото повече четеше, толкова по-малко му се нравеше прочетеното и толкова по-измамен и по-яръстен се чувстваше. Разходката през Ламанша бе планирана за следващата събота; щяха да я отразяват и двата телевизионни канала, а „Спортен свят“ щеше да я предава на живо. Същата вечер Норман щеше да гостува в шоуто на Ръсел Харти.

Омали накъса вестника на малки парченца и ги пръсна във всички посоки.

Разстоянието между библиотеката и книжарницата на Пег не е голямо, достатъчно е само човек да завие надясно по „Бремър роуд“, точно до футболното игрище, после наляво по булевард „Мейфкинг“ и пак наляво — по „Олбъни роуд“ и „Ийлинг роуд.“ Джон Омали взе това разстояние за време, което би накарало Роджър Банистър да окачи шпайковете си на стената. Спря се задъхан пред вратата и се опита да се успокои.

От магазина излязоха двамина пенсионери.

„Баснословна златна мина“ — каза единият, „Място в историята“ — рече другият.

Омали се опита да влезе, но за свое учудване установи, че обикновено празното и потънало в прах помещение бе придобило весел и тържествуващ вид и преуспяваше, ако се съди по броя на клиентите. Над вратата висеше знаме, а на витрината бе провесен изрисуван върху ролка тоалетна хартия надпис „На добър час, Норман“. На самата витрина, лишена от вечните цигари „Уудбайн“ (Орлов нокът), сега блестеше със снимки на кръстосвачи от Кралските ВМС и пощенски картички на капитан Уеб. „Продават се сувенирни панталони за пресичането на протока“ пишеше върху една от табелите. „Бутилирана вода от протока“ — бе написано върху друга. Под тях бяха изложени морски раковини и няколко буркана, очевидно пълни с морска вода, „бутилирана от самия Прецапвач“ с цена по една кинта на буркан.

Омали направи нов опит да влезе, но отново пътят му се оказа препречен, този път от няколко ученички, навлекли тениски с надпис „Норман прецапва, Окей.“

„Какво означава всичко това?“ мърмореше си под носа ирландецът, докато се опитваше да си пробие път напред. Над главите на тълпата можа да види, че Пег бе наела допълнително две щандистки. Гаргантюанските ѝ форми, обгърнати от фланелка е големината на алпийска палатка и с надпис „Норман прецапва, Окей“, се виждаха да разнасят снопове от броеве на „Брентфорд мъркюри“ върху тезгяха и да раздават сувенирни книжни въртележки и флагчета на всички клиенти. Касовият апарат звънеше непрекъснато като алармата на пожарна кола. От Норман обаче нямаше и следа. Омали се промъкна по-близо до тезгяха и направи известни опити да привлече вниманието на Пег.

— Куклите „Норман“ са по четири лири, мила — чу я той да казва. — Да, точно така, ако вземете три, ще ви струва десетачка.

Омали се улови за тезгяха, за да не падне.

— Пег... — заекна той. — Пег.

Пег най-сетне забеляза потресения ирландец.

— Изчакай малко Джон, мили, ей сега ще дойда — рече тя. — Да, мила, бутилираната вода от протока може да се вземе и за износ на едро.

В зачервените очи на Омали започна да се появява пословичната светлина в края на тунела, за която Норман без съмнение бе загатнал в някой от своите мигове на неадекватност.

— Мога ли да разменя някоя дума с Норман, Пег, моля те? — попита той.

— В момента е на конференция с представители на пресата, преди да започне принудителна ламаична медитация, която му е необходима, за да постигне правилното космическо състояние, за да успее в прецапването си — рече неочаквано проникновената Пег.

Омали кимна замислено.

— Не ще и дума, че нито ще се покаже, нито ще покаже вече легендарните си крачни приспособления преди голямото събитие.

— Малко вероятно е, мили — рече Пег, след което додаде: — Извини ме за миг. Да, мога да ви направя отстъпка на едро за тези

зелени шапки с надпис „Прецапването срещу нацистите“, ако искате да сключим договор за филмовите права.

Омали се измъкна тихомълком от магазина и пое към „Летящия лебед.“ Не обърна внимание на флага с надпис „Прецапване за слава на Британия“, което висеше над бара, както и на кутията за дарения за „Военноинвалидите прецапвачи“, която Пули раздруса под носа му. Поръча си халба „Лардж.“

— Отнеха ми с измама мястото в историята — каза той на Невил.

— Обикновена „Лардж“ ли искаш, или „Юбилейната бира на Прецапвача“? — попита нещатният барман. — Само дето пивоварната надцени търсенето и ми се налага да моля хората да си вземат от новата.

Един поглед върху застрашителното изражение на Омали бе достатъчен за Невил да влезе в релсите. Наточи на Омали една халба от обичайната за него бира и привлече вниманието на ирландеца към фигурата в бял комбинезон, която човъркаше старинния джубокс.

— И него го пратиха от пивоварната, казаха, че сме имали нужда от няколко подходящи за случая мелодии и така, плюс допълнителните продажби, които кръчмата щяла да направи, щели да оценят високо усилията ни да се присъединим към празненствата.

Омали вдигна въпросително вежда, докато поглеждаше към древната машина.

— Искаш да кажеш, че машината работи? Беше споменал, струва ми се, че не може да се поправи.

— Подозирам, че на онзи няма да му отнеме много време, за да открие, че ѝ липсва само един бушон.

Върху лицето на Омали се изписа необичайно гузно изражение.

— Видях комплекта от плочи, който възнамерява да сложи — рече сериозно Невил. — И се боя, че е по-тъжен и от онзи, от който ти така дълго пази ушите ни.

— Предполагам, че ще има морски привкус.

— Работата не е само в морските песнички.

— Сигурно ще я има и „Корабът на негово величество «Пайнафор»“, нали?

— И нея.

— Мисля си — рече Омали, без изобщо да му се говори, даже да си поеме дъх, — дано в джубокса да няма някое и друго парче на

„Норман Хартнъл сингърс“ или на „Норм и прецапвачите.“

— На теб определено ти идват мигове на редки психични предчувствия — каза нещатният барман.

В този момент се състоя събитие, надхвърлящо всякаква реалност, за което в „Летящия лебед“ още се говори. Джон Омали, редовен пияч в заведението в продължение на петнайсет дълги години, се изправи от стола си и остави недокосната цяла половинлитрова халба от най-добрата бира на кръчмата, поръчана и платена от самия него. Нали разбирате — нямаше дупка в дъното на халбата му, нито в нея бе изтърсена пепел от пура след напрегнат двубой на дартс, а ставаше дума за недокоснат, девствен пайнт от онази благотворна и животворна напитка, тъй обичана от пияниците в цели пет околни графства.

Някои казват, че през следващите месеци Джон Омали се присъединил към Ордена на трапистите, други твърдят, че по онова време временно се бил записал в Чуждестранния легион. А трети пък намекват, че ирландецът бил усвоил, благодарение на опита на предишни поколения, някаква форма на забавен живот, високо ценена от древните за целите на зимния сън по време на повсеместен глад. Какъвто и да бе случаят, господин Омали изчезна от Брентфорд, оставяйки подире си вакуум, който никой не можеше да запълни. Трудно бе да се запълни загубата му в бара на „Летящия лебед“, времето сякаш спря между стените. Пули заприлича на капчук, виснал сам до бара, пиеше в мълчание и извършваше само онези движения, които са породени от нуждата.

Ами какво да кажем за Норман Хартнъл (да не се бърка с другия Норман Хартнъл)? Както вече споменахме, начинанията на Норман бяха характерни с това, че имаха тенденцията да са все на ръба на чудатостта. А поредното, най-новото, пък бе надхвърлило всички граници на нормалното. Когато Пег бе изрекла надутото си изявление за пресконференциите на мъжа си и за склонността му към ламаична медитация, може да се каже, без да изпадаме в противоречия, че дебеланката просто се бе попрефърцунила с метафорични хвалби. Норман, който бе безвреден по природа, макар и екстравагантен на думи, най-сетне бе попаднал право в ръчичките на онази неуравновесена и винаги готова да затвори очите си дебелана. Тя бе наблюдавала нощ подир нощ експериментите с надуваеми гумени

обувки, с осигуряващо плаваемост бельо и с кокилите му. Беше наблюдавала как непрекъснато изчезваше в тъмните води на канала Гранд Юниън, само за да се появи отново и отново, зареден с още по-голям ентусиазъм. Едва при последния му „полуфинален“ опит тя осъзна безсмислието на стремежите му; и ако можеше да се припечели нещо от всичко това, тогава тя трябваше да го стори.

Тъй като бе два пъти по-тежка от съпруга си, за нея бе проста работа една тъмна вечер да го усмири и да го настани във въглищната изба, където, ако изключим постоянното схващане и обезпокоителните набези на любопитни гризачи, той бе в идеално положение да се отдаде на ламаичната си медитация, щом това бе желанието му.

Дългосрочната прелюбодейска връзка, която Пег имаше с редактора на „Брентфорд мъркюри“ бе достатъчна, за да реши съдбата на Норман. Когато полицията, след множество телефонни обаждания от граждани, не получили вестниците и пакетчетата си цигари, нахлу в книжарницата на Пег, намериха завързания, със запушена уста прословут Прецапвач на протока. Примигващ на слънчевата светлина, той изглежда не бе в състояние да отговори на питанията на различните телевизионни компании, вестникарски синдикати и чуждестранни информационни агенции, всяка от които бе платила голяма сума пари в брой за изключителните права по отразяването на прецапването на океана. Зададени бяха много въпроси, но малко получиха отговор.

Пег бе духнала окончателно и безвъзвратно със своя вестникар и никога повече нямаше да чуят нещо за нея. Норман просто сви рамене и обяви:

— Търкалящият се камък мъх не лови, а сговорна дружина планина повдига.

Тези пословични и космични истини не означаваха нищо за сметките на кредиторите, които всеки ден обсаждаха книжарницата, но тъй като Норман не носеше никаква правна отговорност, а жена му бе подписвала всички договори, не можеше да бъде сторено почти нищо.

Освен Пег и любовникът ѝ, някоя пара успяха да изкарат и други хора; Джим Пули успешно бе размахвал кутията под достатъчно носове, за да купи на Омали няколко пайнта утешение след завръщането му.

Невил изпита големи затруднения да продаде „Юбилейната бира на Прецапвача“, която се купуваше само от гръмогласни хора с извратено чувство за хумор. Въпрос на късмет беше, че едно случайно събитие — нощ, изпълнена със силен дъжд, — спаси положението, като отми етикетите на „Юбилейната“ от бутилките, за да се разбере, че те съдържаха най-обикновена тъмна бира.

Норман изглеждаше необичайно равнодушен към всичко случило се, като се има предвид, че жена му го бе оставила без пукната пара. Може би от значение се оказа и фактът, че го бе лишила и от себе си. Навярно той още тайничко лелееше идеята да прецапа до Франция и единствено принципът му забраняваше да сподели тази информация с някого другиго. И все пак както се изрази Джим Пули, „Времето и приливът очакват Норман.“

4

Ако в Брентфорд имаше някакво идеално местенце, където един поет да потърси вдъхновение, или художникът да разтвори трикракия си статив, то това определено не беше мостът на канала на „Хаунслоу роуд“, който маркираше долната лява точка на загадъчния Брентфордски триъгълник. Дори потенциалните самоубийци избягваха това място, усещайки, че един неуспешен опит можеше да завърши с всякакви отравяния или други отвратителни болести.

Лио Феликс, брентфордец и растафарианец, върти бизнес със стари автомобили на западния бряг на канала. Тук е събран цветът на таратайките. Блестящи с положения върху дебелите пластове кит лакова боя, с професионално нагласени километражи и с неизбежната табела „само един предишен собственик“, който при това обикновено се оказваше или представител на свещеничеството или някоя дребна стара дама.

Норман никога не бе притежавал автомобил, макар че имаше времена, когато обмисляше да си направи сам кола, или дори да конструира по-ефективен заместител на двигателя с вътрешно горене, който да работи с капачки от бирени бутилки или с филтри от фасове. Жена му се отнасяше към тези полети на фантазията с обичайния си цинизъм, кикотеше се гадно и се пошляпваше по невероятните си бедра с ръце, които приличаха на половинкилограмови пакети със свински наденички.

Норман гледаше замислен тъмните води и намираше в оцветените като дъга водовъртежи някаква мрачна красота; беше се отървал от нея и това си беше факт. Поне вече си беше сам господар и тъй като жена му беше заминала, той напусна работата си в каучуковата фабрика, за да работи в книжарницата. „Животът не е толкова лош, ако човек не се разхлабва“, помисли си той. „Споделената беда е наполовина беда.“

— А пътят е дълъг и връщане няма — рече някакъв глас току до Норман.

Той кимна.

— Тази мисъл напоследък ми минава често — отвърна замечтано.

Обърна се рязко и се озова лице в лице с опърпан скитник с ужасен вид и жалки сини обуца.

— Извинете, сепнах ли ви? — попита създанието със загрижен тон. — Това е мой лош навик, който наистина трябва да овладеея.

— О, не — каза Норман, — работата е там, че в сряда следобед, денят, в който затварям по-рано, често идвам тук за час или два и рядко очаквам да срещна друг човек.

Скитникът се усмихна уважително.

— Има мигове, когато човек трябва да остане сам — рече той.

— Точно така — отвърна Норман.

Известно време двамата гледаха замислено мръсните води. Мислите на Норман бяха нежни, колебливи създания, чиито граници лесно се вписваха в приемливите норми на местния начин на поведение.

Тези на скитника обаче витаеха в спектър, който обхващаше такива тъмни и бездънни цветове, че дори да се опита човек да се замисли върху сивите им оттенъци, щеше да означава да нахлуе в територии, толкова ужасяващи и страховити, че самата идея внушаваше гибел на всеки от дузина популярни диалекта.

— Мога ли да ви поканя на чаша чай в „Перото?“ — попита скитникът.

Норман не изпитваше духовно родство към скитника, но се почувства странно задължен да кимне при тази неочаквана покана. Двамата тръгнаха от моста на канала и закрачиха по главната улица на Брентфорд към кафенето „Перото.“ Това заведение, което се намира на по-малко от двайсетина метра от пресечката на Главната и „Ийлинг роуд“, понякога събира толкова брентфордци, колкото и самият „Летящ лебед.“ Това, разбира се, случва, когато „Лебеда“ е затворен.

„Перото“ се върти от огромна блондинка с габаритите на Пег, известна на цял Брентфорд като Лили Марлен. Защо точно Лили Марлен не е ясно, след като върху табелата над вратата е изписано: „Собственичка — госпожа Вероника Смит.“ Лили върти заведението с маниера на „мадам“ на бардак, огромната ѝ пазва ту изниква, ту изчезва от сенките над тезгяха като два дирижабъла близнаци. Каквото

и да се е случило с госпожа Вероника Смит, никой не смееше и да попита.

Норман отвори напуканата стъклена врата и влезе в кафе „Перото“, следван от зловещия скитник. В мрака зад тезгяха, невидима за човешко око, Лили Марлен направи символичния кръстен знак.

— Какво ще поръчаш? — попита Норман скитника, който се бе настанил до витрината и не показваше никакво намерение да поръчва нещо.

— Мисля да взема едно от удивителните кафета на Лили — отвърна съществото.

Норман отиде до тезгяха.

— Две кафета, моля, Лил — поръча той на реещата се пазва, която се отдръпна в тъмнината на своя хангар, за да се върне в компанията на чифт ръце. Пръстите на тези два щедри израстъка държаха чифт кафета в традиционните стъклени чаши. Норман плати и отнесе димящите чаши до масата.

— Наздраве — рече скитникът, вдигна чашата си към светлината и се вторачи в дъното ѝ.

— Какво гледаш? — попита Норман.

— Аха — рече скитникът, като потупа носа си многозначително. — Значи ми задаваш въпрос.

— Да — отвърна Норман.

— И аз ще ти отговоря — рече скитникът, — с кратка история, която, макар и къса, е поучителна и морално удовлетворителна.

Норман рече:

— Капка по капка вир прави — от което стана ясно, че мислите му витаеха другаде.

— Един мой приятел обичаше да пие кафе, казвам обичаше, защото доколкото знам още обича, но тъй като не съм чувал нищичко за него от пет години насам, просто не съм сигурен в това.

Норман се прозя.

— Извинявай — рече той. — Прекарах тежка нощ.

Скитникът продължи невъзмутимо:

— Този мой приятел обичаше да пие кафе в стъклена чаша, подобна на тази и един ден, след като изпил кафето си, знаеш ли какво намерил в чашата?

— Повиквателна от краля — рече Норман. — Тази приказка я знам.

— Кралската повиквателна — рече скитникът, който откровено пренебрегна думите на Норман. — Той я вдигнал с крайчеца на пръстите си и изрекъл фаталното: „Я погледнете тези момчета!“ и на мига бил заобиколен от пресата.

— И аз самият имам известно вземане-даване с пресата — заяви Норман.

— Журналистите го обкръжили и го отмъкнали, както си крещял, към чакащата разсърхната лодка и после — кой знае накъде.

Скитникът изрече последното с такъв мрачен апломб на достоверност, че гласът му изкъртя тъй, сякаш идваше от някаква мрачна и злокобна тъмница. Норман, който тъкмо се готвеше да изрече следващата си саркастична забележка, замълча.

— Ти току-що каза, че знаеш тази приказка — рече скитникът с оловен тон.

— Тъй ли? — рече Норман, чието чело бе плувнало в пот.

— Да.

— Хм.

— Тогава нека бъда откровен за това, Норман.

Норман не си спомни да бе казвал на скитника името си и този факт засили безпокойството му.

— Искам да знаеш, че тази история, макар и кратка и посвоему поучителна и морално удовлетворителна, бе истинска и автентична, в нея участва мой личен познат, и никой друг, независимо дали е жив, мъртъв или какъвто и да било, не може да твърди противното!

Норман опипа яката си, която изведнъж започна да му стяга.

— Аз не бих — рече той с тон, който издаваше измъчена убеденост, — не и аз.

— Добре — рече скитникът.

Навел се напред над масата, той се бе вторачил в очите на Норман досущ както кобрата хипнотизира заек. Норман приготви ноздрите си да възприемат отвратителната воня на изоставеност и низост, обикновено свързани с некъпаното братство на магистралните стопаджии. Странно, но никаква подобна воня не атакува деликатния му носов апарат, усети по-скоро странно ухание, което не можеше да определи или да свърже с нещо друго. Миризмата докосна някаква

струна на спомен от далечното му минало и той усети как по гърба му пробягва ледена тръпка.

Норман се парализира. Очите на скитника — две червени точки, сякаш се разширяваха и уголемяваха, изпълваха цялото кафе „Перото“, обгръщайки дори гигантските гърди на Лили. Две огромни червени слънца блестяха свирепо — някакви странни и злокобни огънове. Страховити, ужасяващи, те поглъщаха Норман, изгаряха го и го съсухряха, превръщаха го в почерняла люспа. Усещаше как дрехите му пращяха от горещината, кожата на ръцете му се покриваше с мехури, ноктите се обелваха и разкриваха почернелите пънчета на костите. Стъклото на часовника му се стопи и лицето на Мики върху циферблата се сгърчи и изчезна във всепоглъщащата пещ. Норман разбираше, че е умрял, че жена му се бе изплъзнала из ръцете му, че се намираще далеч, много далеч и наблюдаваше от безопасно място разрушението на човешката си форма. И все пак, той беше и там, в онзи пламтящ скелет, в онзи изкривяващ и سماляващ се череп — и гледаше, гледаше.

— Ще ги пиеш ли тези кафета, или да ги излея в мивката? — попита Лили Марлен.

Норман изведнъж се сепна и се разбуди. Скитникът бе изчезнал, а двете кафета си стояха студени и неизпити. Погледна часовника си; Мики се клатеше насам-натам както винаги. Наближаваше пет и половина следобед. Беше минал един час, откакто бе влязъл в „Перото.“

— Къде отиде скитникът? — попита Норман.

— Не знам нищо за никакъв скитник — отвърна Лили. — Знам само, че купи две чаши кафе, след което заспа и те изстинаха. Мисля си, че ако искаш да спиш, можеш да го направиш и в собственото си легло, а не тук, тъй че върви си у дома, Норман, чуваш ли?

Норман се изправи неуверено на крака.

— Мисля обаче да прескоча до „Летящия лебед“ — рече той. — Защото човек трябва да се бои от тихата вода, нали разбираш?

— А и морето невинаги е до колене — подвикна весело Лили подир отдалечаващия се силует.

Невил, нещатният барман, издърпа резетата на вратата към бара и отвори. Боязливо подаде глава навън и подуши привечерния въздух; миришеше си съвсем както винаги. Подуши още няколко пъти, за всеки случай. Невил бе дълбоко убеден, че във въздуха се съдържа много повече, отколкото хората обикновено съзнават. „Кучетата я разбират тази работа — често казваше той. — Кучетата и малцина надарени мъже.“ „Въпросът не е само да се препикае стълба — беше казал веднъж на Омали. — С носовете си кучетата усещат, а не само душат.“

Тази тема бе малко извън възможностите на Омали, но той си спомни за един виц за куче без нос.

— Кучето е умно животно, знам аз — рече ирландецът. — Там, в моята страна, малцина мъже смеят да излизат нощем без куче да ги следва по петите. Верният приятел ще седи цяла вечер до стопанина си и ако в хода на разговора стопанинът му се нуждае от подкрепа, той само ще смушка кучето си и животното, което е попило всяка дума, ще му помогне.

На Невил винаги му правеше впечатление, че когато Омали не намираще какво да каже, просто изтърсваше първото дошло му на ума нещо, независимо колко нелепо можеше да бъде то.

— Искаш значи да кажеш, че кучето ще посъветва стопанина си, така ли? — попита многострадалният нещатен барман.

— Не, за Бога — отвърна Омали. — Милото животинче просто ще скочи към гърлото на другия и така ще ликвидира възможността господарят му да изгуби спора.

Докато Невил стоеше на входа, душеше въздуха и се чудеше дали не надушва сняг, погледът му се наслади на спектакъл, от който вееше ужас.

Норман вървеше, препъвайки се към „Летящия лебед“, кръстеше се като обезумял и редеше молитва подир молитва.

— О, не! — изстена нещатният барман.

Той пусна табелата, която бе измайсторил същия следобед, изхвърча зад тезгяха и се хвърли към бутилката с уиски. Норман нахлу в „Летящия лебед“ в тръс и се препъна в табелата, върху която бе изписано: „Забранено за скитници.“ Вдигна я с треперещи пръсти и също рече:

— О, не!

Докато очакваше поръчката на книжаря, Невил си наля още една чаша с уиски.

— Добър вечер, Норман — рече той сдържано, — как вървят нещата при теб?

— Ти ли написа тази табела, Невил? — попита Норман. Невил кимна. — Дай ми едно... — Невил бутна чашата върху тезгяха. — О, да, едно от тези...

Норман обърна чашата на една глътка. В очакване животворната течност да се разлее надолу към вътрешностите му, Норман рече бавно:

— Ти знаеш, нали?

— Какво да знам?

— За скитника. И ти си го виждал, нали? — Невил отново кимна. — Слава Богу — рече Норман, — щото си мислех, че полудявам.

Нещатният барман наля по още два скоча и двамината отпиха мълчаливо, застанали от двете страни на барплота.

— Седях си на моста на канала... — започна разказа си Норман.

Невил внимателно изслуша развоя на събитията, като кимаше замислено тук и там и правеше забележки от типа „Кралската повиквателна, а?“ и „Странна и остра миризма, а?“, в зависимост от пунктуацията на разказвача.

Норман се спря да отпие нова глътка уиски. Невил внимателно следеше колко питиета бяха изпити и скоро щеше да обяви сметката на магазинера.

— И в следващия миг, когато вдигна глава, него вече го нямаше — подсказа нещатният барман.

Норман кимна.

— Изчезнал беше „яко дим“. Питам се кой ли, по дяволите, би могъл да бъде?

— Кой какъв би могъл да бъде?

Гласът принадлежеше на Джеймс Пули, чиято внимателно обмислена система на залагания допреди пет минути бе предизвикала силен уплах в кантората на местния букмейкър.

— Как мина следобедът, Джим? — попита Невил.

Пули поклати мрачно глава.

— Бях направил комбинация от шест коня и тъкмо бях стигнал до 150 000 паунда при петия от тях, нали разбираш?

— И шестият ти кон реши просто да се поразходи по хиподрума — рече Невил.

— Ами, да — отвърна съкрушеният рицар на конните надбягвания.

Невил положи пред него пайнт с „Лардж“, а Джим му подаде точната сума от пенита и половин пенита. Невил ги събра и ги хвърли без да ги брои в чекмеджето. Това бе грешка от негова страна, защото в точната сума бяха включени и три метални жетона от машината за сокове в „Новата гостилница“ и един жетон за пералня, който Джим се опитваше да пробута през последните шест месеца.

Джим наблюдаваше с известна изненада как парите му изчезват в чекмеджето — значи нещата при Невил никак не стоят добре, помисли си той. И тогава забеляза табелата с надпис „Забранено за скитници“ върху барплота.

— Няма нужда да ми казваш — рече той. — Значи твоят скитник се е завърнал.

Невил хвърли уплашен и неволен поглед от табелата до отворената врата.

— Не е — рече барманът, — но Норман също се е сблъскал с нещастника.

— И Арчрой — каза Джим.

— Какво? — извикаха в един глас Невил и Норман.

— В градинката си снощи, питал го за някакви магически бобени зърна, с които жена му се сдобила в замяна на неговия морис-майнър.

— Аха — рече Норман. — Същия следобед видях онзи морис-майнър в предния двор на Лио.

— Всички пътища водят към Рим — коментира Джим, което Норман сметна за вбесяващо.

— За скитника, де — рече Невил, — какво каза за него Арчрой?

— Бил се заинтересувал от парцела на Омали.

— У този скитник определено има някои прекалено странни неща — рече Норман. — Питам се дали го е виждал още някой?

Пули се почеса по брадичката. Ако имаше нещо, което да обича най-много, това бе една наистина добра мистерия. Не от сорта, дето ги реди Агата Кристи, нали разбирате, Джим обичаше космическите мистерии. Много от най-прочутите той бе разрешавал без никакви

затруднения. А що се отнася до скитника, той вече бе стигнал до заключение:

— Той е Скитника евреин.

— Сериозно ли говориш? — попита Норман.

— Напълно — рече Пули. — И Омали, който е по рождение католик, ще ме подкрепи за това. — Скитника евреин заплюл нашия Господ Бог по време на страданията му на Кръста и бил прокълнат да скита по земята завинаги, до пришествието на Христос, когато ще получи възможността да се извини.

— И ти смяташ, че този евреин сега се скита из Брентфорд?

— Защо не? За две хиляди години той трябва да е преброял по-голямата част от планетата; значи рано или късно би трябвало да се появи и тук.

— Защо тогава не се е появил да потвърди автентичността на Плащеницата от Торино? — попита Невил.

Другите двама го изгледаха скептично.

— А ти би ли го направил?

— Разбирате ли тогава — рече Невил, който изведнъж бе обзет от идеята, — че ако той е Скитника евреин, значи сме се срещнали с човек, който някога е гледал самия Иисус.

Последва почтително мълчание, всеки от мъжете бе потънал в собствените си мисли. Норман и Невил си спомниха как бяха споделили от нуждата да се прекръстят, а това засили убеждението им, че Джим Пули може би бе забил последния гвоздей върху пословичната глава. Това бе смайваща идея. Норман пръв възвърна дар словото си:

— Не — рече кратичко той, — онези очи никога не са зървали Христос, макар че сигурно са спирали поглед върху...

— Господ да поживи всички тук — каза Джон Омали, който тъкмо влизаше в „Лебеда.“ Разговарящите край бара някак си бяха успели да се сгушат и да придобият вида на конспиративна групичка.

— Ей, здрасти, бе — рече Джон, — надявам се, че заговорниците как да свалим англичаните.

— Обсъждахме Скитника евреин — отвърна Пули.

— Страхотно — каза Джон, — и сигурно сте стигнали дотам, че от срещата с онзи тип може да се изкара някое и друго пени.

Щъкащите насам-натам погледи накараха Омали да застане нащрек. — Ей, да не е бил вече тук и аз да съм го пропуснал, по дяволите?

— Не съвсем — отвърна Невил.

— Щом е не съвсем, искам да ти кажа, скъпи приятелю, че ако видиш да се промъква наоколо, да му кажеш, че Джон Винсът Омали от „Моби Дик теръс“ би искал да размени някоя и друга дума с него, докато си похапва кашера.

Невил наточи на Омали пайнт „Лардж“ и прие от ирландеца точната сума в монети; докато чукаше на касата, забеляза жетона на Джим. Джим, който видя това, се извини и отиде до тоалетната. Нещатният барман сви безнадеждно рамене, взе табелата „Забранено за скитници“ и прекоси бара. Преди да отвори вратата се поколеба. Мозъкът му бързо пресмяташе.

Ако онзи скитник бе Скитника евреин, би могъл да го убеди... ами за някакво бизнес предложение, сигурно бе виждал много редки старинни неща, бе крачещ, учебник по история, защо тогава един човек с литературни наклонности, като самия него, например, да не уреди нещо. Този Евреин би могъл да има лични спомени за... да речем, за Шекспир, Наполеон, Бетовен, би могъл да е крачил из Търговското изложение през 1851 година, да е срещал кралица Виктория, Атила, хунският вожд (не и на Търговското изложение, де). Списъкът беше безкраен, сигурно можеха да се спечелят доста пари, както би рекъл Омали. Скитникът определено имаше много злокобно излъчване. Може би ако бе Евреина, щеше да убие някого, който го е заподозрял, той нямаше какво да губи. Второто пришествие на Христос можеше да се състои след векове, какво значение имат няколко трупа по пътя му. А може би и без друго не желаше изкупление... Но това вече бе твърде много. Невил скръцна със зъби и окачи табелата на вратата. Евреина или не, той не искаше да има нищо общо с тайнствения скитник.

В главата на усамотилия се в тоалетната Джим Пули се въртяха мисли, сходни с тези на Невил. Джим обаче не бе имал личен контакт със скитника и можеше единствено да си мечтае да изкара някоя пара от онова, което бе в крайна сметка негова теория. Трябваше обаче да отклони мислите на Омали от всичко това. Всъщност най-добре за всички щеше да бъде Омали изобщо да не разбере за скитника. В крайна сметка, когато ставаше дума да се изкара някоя пара, Омали бе

доста алчен и можеше да не поиска да сподели с никого онова, което би научил. Пули щеше да поразпита дискретно тук и там; сигурно и други бяха видели скитника. Можеше да разпита Арчрой по-щателно, той сега би трябвало да е на парцела си.

Пули излезе от тоалетната и се присъедини към Норман на бара.

— Къде е Джон Омали? — попита той като видя празната чаша на ирландеца.

— Разказвах му за скитника — рече Норман, — и той припряно излезе, за да говори с Арчрой.

— По дяволите — възкликна Джим Пули. — Исках да кажа, че, ами да, ще се поразходя и аз натам да подуша сам това-онова.

— Голямо душене пада напоследък — отбеляза поучително Невил.

Ала Джим Пули вече бе излязъл от бара и нищо не говореше за присъствието му, освен пяната по набързо гаврътнатата халба и люлеещата се безшумно на пантите си врата. Врата, върху която вече нямаше надпис „Забранено за скитници.“

„Ако нашият човек Евреина се мотае наоколо — беше си рекъл Джим, като видя табелата, — няма смисъл да обезкуражаваме кокошката, която тъкмо се гласи да снесе пословичното златно яйце.“

Арчрой си седеше в парцела, стиснал със зъби лулата си, от чиято чашка на равни интервали се извиваха сиви валма дим. Беше мушнал палци в джобчетата на жилетката си, а изражението му бе решително. Арчрой бе потънал в мисли. Слънцето, което потъваше зад химическата фабрика оцветяваше чертите му в румен оттенък и обикновено анемичният Арчрой като никога изглеждаше в най-цветущо здраве. Въздъхна тежко и извади от джоба си петте бобени зърна. Повъртя ги върху дланта си, чудеше се на вида им.

Те определено бяха, както се бе изразил скитникът, необичайни зърна. Съдейки по формата им, би могло да се каже, че са несиметрични. Ако се изключи цветът и фрактурата им, те не си приличаха едно с друго. Имаха някакъв тропичен вид; при определено осветление те сякаш излъчваха слаба луминесценция.

И все пак, наистина бяха необичайни, но чак пък магически? Скитникът бе намекнал, че този термин е донякъде своеволен, най-

меко казано. Може би бяха посадъчен материал? Това бе очевидно, помисли си Арчрой, имаха ли обаче някакво друго магическо качество? Възможно ли бе да лекуват проказа, да възбуждат девственици, да даряват безсмъртие? Възможно ли бе да освободят човек от товара на заподозряната му половинка?

Арчрой вдигна най-голямото от зърната и присви объркан очи. Вярно, сега то му се видя малко по-голямо, малко по-добре оформено от другите, отколкото при първото им разглеждане. Той клекна и подреди бобчетата върху тенекиената си кутия за тютюн.

— Бре, да му се не види — рече Арчрой, — виж ти каква работа.

Арчрой изведнъж се сети за един научнофантастичен филм, който бе гледал по телевизията в „Новата гостилница.“ Там едни шушулки със зрънца бяха дошли от космоса и се превърнаха в хора и докато човек си спеше, му обсебваша ума. Той не успя да разбере какво се случваше с истинските хора, след като техните двойници ги обсебеха. И все пак филмът беше хубав и го бе разтревожил доста. Той разгледа бобените зърна едно по едно. Нито едно от тях не му приличаше на онези, с изключение на онова, което отчасти приличаше на долната месеста част на дясното му ухо.

— Добри Боже! — рече Арчрой, — кажи ми, че не е вярно.

— Не е вярно — каза Джон Омали, който имаше умение да се промъква незабелязан и да сепва хората.

— Джон — рече Арчрой, който бе забелязал приближаващия Омали, — колко ще ми дадеш за пет магически бобени зърна?

Омали взе едно от въпросните бобчета и го обърна върху дланта си.

— Откри ли вече по какъв начин се проявяват магическите им свойства?

— За съжаление, не — отвърна Арчрой, — боя се, че може да нямам времето да постигна удовлетворителни резултати по този въпрос, след като съм човек, извънредно зависим от съдбата — до такава степен, че напоследък нямам и една свободна минутка.

— Колко жалко — рече Джон, който винаги подушваше измамата, когато някой се опитваше да му пробута нещо. — Имам чувството, че стойността им ще се увеличи много, ако бъде установена ползата им. Съмнявам се, че при сегашното си състояние струват повече, отколкото една халба бира.

Арчрой изсумтя презрително — верният му морис-майнър да бъде разменен срещу една халба бира, каква несправедливост!

— Аз имам чувството, че от тези зърна могат да се очакват големи неща, от жълъда ще порасне огромен дъб.

— Тези бобчета съвсем не приличат на жълъди — каза Омали. — По-скоро приличат на манго или, може би, на амазонско брюкселско зеле.

— Екзотичните плодове и зеленчуци винаги се харчат добре — рече Арчрой. — Особено ако са отгледани при домашни условия, като например — в парцел като този.

Омали кимна замислен.

— Ще ти кажа какво ще направя, Арчрой — рече той. — Ще идем в моя парцел, ще изберем подходящо място и там, в твое присъствие, ще посеем едно от тези магически бобени зърна, ще се грижим с обич за него, ще го поливаме, когато трябва, и като цяло ще му угаждаме, докато расте и докато видим какво ще излезе. А сега ще се закълнем най-тържествено, че никой от нас няма да го изрови или да го повреди по някакъв начин, а каквото се получи ще бъде разделено по-равно, ако се окаже печелившо.

Арчрой отвърна:

— Имам чувството, че ще вземеш по-добрата половина, Омали, макар да съм сигурен, че това е неумишлено и че подбудите за твоя акт произхождат от духа на приятелството и другарството.

— В този момент бобените зърна определено не струват нищо — каза изобретателният Омали. — А отговорността за онова, което расте в даден парцел, лежи единствено върху наемателя му. Какво ще стане, например, ако твоите бобени зърна се окажат семена за някаква забранена или незаконна дрога или някакъв отровен кактус, тогава ще поемеш ли половината от отговорността?

Арчрой се замисли за миг.

— Дай да не говорим за такива потискащи неща, по-скоро да предприемем това начинание с дух на предприемчивост и с надеждата, че ще се получат добри неща.

Омали раздруса десницата на другаря си и двамата се закляха в такова съглашение, което съвсем малко отстъпваше на сключено чрез кръв побратимяване. Без повече да се маят, те отидоха в парцела на

Омали, избраха място, което белязаха с колче за виещ се боб, и посяха магическото зърно.

— Ще го полеем утре вечер — рече Омали, — а после заедно ще наблюдаваме растежа му. Този проект трябва да бъде запазен в пълна тайна — добави той и потупа многозначително носа си. — А сега нека се оттеглим в покоите ми и да вдигнем тост за успеха ни. Трябва да поговоря за нещо насаме с теб.

От своето гнездо във високите треви Джим Пули видя как двамата ботаници заговорници изчезнаха в далечината. Подаде се вдървен, протегна крака и изви врат, след което се изправи. След множество потайни погледи встрани, той незабелязано се промъкна в парцела на Омали и изкопа магическото бобено зърно, отри го от калта и го скри в джоба на сакото си. С лукава загриженост избра един картоф за семе от чувала в бараката на Омали и го посях на мястото на бобчето, след което заличи всички следи на коварството си с опитна ръка.

С мелодраматичен смях и с лека стъпка Джим Пули си тръгна от парцела на Дева Мария.

Професор Слокъм живееше в голяма разхвърляна върху терена къща в стил Джордж V в брентфордското имение „Бътс“. Къщата бе собственост на Слокъмиви редица поколения наред, а произходът на Професора можеше да бъде проследен до най-ранните жители на Брентфорд. Ето защо Професора, чиито докторати, магистърски степени и съмнителни свидетелства вървяха в съкратен вид подир името му като някакво айнщайново уравнение, обичаше дълбоко и искрено това място. Той бе издал в частен порядък огромен том, озаглавен:

„ПЪЛНАТА И АБСОЛЮТНА ИСТОРИЯ НА БРЕНТФОРД. Изследване на най-различни необичайни и изключителни обстоятелства, които са преобладавали в историята и които по свой начин са допринесли за уникалните визуални и естетически аспекти, характерни и за ландшафта, и за хората от това място. Дава специални сведения за религиозните догми, расовия тип, етническите групи и растителността, характерна за региона.“

Професорът непрекъснато поправяше това могъщо издание. Напоследък изследванията му го бяха отвели в непроучените области на окултното и езотеричното. Повечето от времето си Професорът прекарваше в кабинета си и в частната си библиотека, която можеше да съперничи на „Бодлианската“^[1]. Покрай стените се издигаха витрини, пълни с най-странни предмети, с работещи модели на летящите машини на Леонардо да Винчи, препарирани митични зверове, бронзови астролабии, карти на небесния свод, редици аптекарски стъкленици, потопени в специални разтвори зародиши и изсушена мандрагора заемаха всяко свободно местенце върху лавиците, разпростираха се из всички ъгли, ниши и отвори. Всичко това караше човек да си представи средновековните алхимици, наведени над врящите им казани, съдържащи до един философския камък. Самият Професор бе беловлас и грохнал, можеше да върви само с помощта на

бастуна си с дръжка от слонова кост. Очите му обаче блестяха със свирепа жизнена енергия.

Изпълнявайки ролята на живописен отшелник, Професора се появяваше веднъж дневно по улиците на Брентфорд. Този ритуал бе съпроводен с голяма церемониалност и включваше бавно обхождане на границите на града. Облечен дори и в топло време в чисто черно палто с астраганова яка, с развята бяла коса, този почитан джентълмен крачеше по изморителната си сутрешна пътека без никога да промени маршрута си от вчерашния ден.

Джим Пули твърдеше, че ако този феномен престане, досуц както ако изчезнат гарваните от лондонската Тауър, това благословено островче щеше да бъде обречено на гибел и нищо добро не го чакаше. Джим бе постоянен посетител на Професора в ролята си на самозван градинар и се отнасяше към възрастния мъж с огромно благоговение.

Веднъж бе научил Професора да играе дартс, като се опитваше да го убеди, че съвършенството в този типичен кръчмарски спорт е изцяло плод на умение и много тренировки, нещо, което Джим притежаваше в най-нисша степен. Обясни на Професора правилата и му подари комплект за игра. Старикът хвърли няколко стрелички както му дойде без никакъв успех. След това се спря за малко, изрязва леко с нокторезачка перцата на стреличките, наплюнчи връхчетата им и не само победи Джим Пули, един от най-видните играчи на дартс в „Лебеда“, но и спечели 10 лири. Пули допусна, че или бе станал жертва на някаква изтънчена форма на хипноза, или Професорът бе майстор на телекинезата. Какъвто и да бе случаят, Професорът спечели възхищението на Джим за цял живот. Той дори не възнегодува срещу загубата на 10 лири, защото бе човек, който никога не подценяваше образованието.

Точно онази топла пролетна вечер Професорът седеше зад писалището си и проучваше с огромна лупа разпадащо се копие на Necronomicon. Лек ветрец шумолеше в храстите орлов нокът, които обгръщаха отворените френски прозорци, а недалеч часовникът на библиотеката „Мемориъл“ удари осем.

Професорът надраска нещо в ученическата си тетрадка и без да вдигне глава попита:

— Цяла вечер ли ще дебнеш там, Джим Пули, или ще ми направиш компания за едно малко шери?

— Ще ви направя компания за шерито — отвърна Джим, който изобщо не се учуди на свръхестествените възприятия на Професора, — но дали да бъде малко, това е въпрос, който предлагам да обсъдим.

Професорът разклати индийското бронзово звънче, скрито из натрупаните върху писалището книжа. Последва почукване, яката врата се отвори, за да разкрие възрастен слуга, още по-беловлас и дребен, отколкото самия Професор.

— Шери ли ще обичате, сър? — попита дребният, протегнал сребърен поднос с пълна кристална гарафа и две миниатюрни чашки.

— Да, наистина, Гамън, остави го там, ако обичаш.

Професорът посочи една фино резбована сиамска масичка до камината от бял мрамор. Възрастният слуга изпълни нареждането и се оттегли мълчешком.

Професорът наля двете чашки с шери и подаде едната на Джим.

— Е — рече той, — на какво дължа това удоволствие, Джим?

— Ето каква е работата — започна Джим. — Добре известно е на всекиго и особено на мен, че вие сте човек с огромни познания, пътували сте много и се изразявате така по някои въпроси, че хората от улицата остават със зяпнала уста.

Професорът повдигна вежда.

— Нима? — рече той.

— Е — продължи Джим, — напоследък в мое притежание влезе предмет, който ми причинява известна степен на объркване.

Професорът изрече още едно „Нима?“

— Да — отвърна Джим. — Как съм се сдобил с него няма значение, но мисля, че би могъл да заинтригува човек като вас, толкова учен и образован.

Професорът кимна замислен и постави чашката си на подноса.

— Виж сега, Джим — рече той. — Първо, трябва да кажа, че винаги ми доставя удоволствие да те видя. Твоите посещения рядко са безинтересни, разговорът с теб обикновено е стимулиращ и често е истинско предизвикателство човек да влезе в мисловен дуел с теб за някои от по-екстравагантните ти теории. Второ, трябва да кажа веднага, че каквото и да носиш, то без съмнение е нещо съвсем необичайно, но ако не е философският камък или един от зъбите на хидра, нямам желание да го купя.

Върху лицето на Пули се изписа обида.

— И така, ако сме се разбрали напълно, с удоволствие ще изследвам предмета, който притежаваш, и ще ти дам цялата информация, която имам за него, стига нещото да е истинско.

Пули кимна и извади от джоба си бобеното зърно, което бе грижливо увил в окаяната си носна кърпа.

— Само предмета — рече Професорът, като изгледа презрително кърпичката на Пули. — Нямам желание да пипна някой смъртоносен вирус от този отвратителен парцал.

Пули разгърна кърпичката и подаде бобчето на Професора. Джим забеляза, че бе по-голямо, отколкото преди, забеляза също, че по лицето на Професора пробяга сянката на необичайно изражение. Обикновено благото лице се бе изкривило, цветът му, колкото и малко да бе останал, бе изчезнал напълно, а около устните му се появи синкава окраска. Това гротескно представление трая само миг или два, след което Професорът възвърна самообладанието си.

— Постави го ей там, върху онази мраморна основа рече той с треперещ глас.

Потресен от ужасяващата реакция на Професора, Пули изпълни нареждането без колебание.

— Покрий го с онзи стъклен купол — рече Професорът.

Пули го направи.

— Добре ли сте, Професоре? — попита той с донякъде загрижен тон. — Да ви донеса ли чаша вода или нещо друго?

— Не — отвърна Професорът, — не, не, ще ми мине, просто... ами... — той погледна Пули право в очите и попита: — Откъде взе това нещо?

— Намерих го — рече Пули, който нямаше никакво намерение да разкрива кой знае колко.

— Но къде, къде го намери?

Пули потърка брадичката си. Бобеното зърно определено бе разтърсило стария джентълмен, очевидно не беше някакво си старо бобче, а бе много необичайно зърно, навярно с голяма стойност. Нямахше да споменава, че Арчрой има още четири такива.

— Значи е ценно? — попита небрежно той.

— Къде го намери? — повтори Професорът с още по-разтревожен тон.

— Изкопах го — отвърна Джим.

Професорът сграбчи Пули за реверите с костеливите си пръсти и се опита да го разтърси здраво. Това усилие обаче го изтощи и той се отпусна отново в креслото си.

— Джим — рече той с толкова искрен тон, че Пули веднага осъзна — беше се случило нещо, което не бе в негова полза. — Джим, онова нещо там — той посочи с пръст бобеното зърно под стъкления похлупак, — е нещо, което ако не греша, а аз се боя, че не греша, е нещо толкова ужасно, че най-добре е да не се говори за него. Мога само да се надявам, че не си го държал у себе си достатъчно дълго, за да се заразиш.

— Да се заразя ли? — Пули измъкна кърпичката си и я хвърли в огъня, който пламтеше в камината, независимо от сезона. — Какво е то? — попита Пули и от тревога върху челото му избиха капки пот. — Отрова ли е?

— Боя се, че е по-лошо от отрова.

По-лошо от отрова! Мозъкът на Пули направи няколко салта. Какво би могло да бъде по-лошо от отрова?

— Помогни ми, ако обичаш.

Пули помогна на Професора да отиде до един от масивните библиотечни шкафове до вратата на кабинета.

— Онзи зелен том със златни букви, подай ми го, ако обичаш.

Пули го стори и Професорът постави голямата книга върху писалището си и бавно заразгръща страниците ѝ.

— Лупата ми, ако обичаш.

Пули му подаде лупата и надникна иззад рамото на старика. За негова изненада книгата бе на латински. Върху предишната страница обаче имаше покрита с оризова хартия избледняла илюстрация на бобено зърно, което очевидно бе същото като онова под стъкления купол. Професорът прекара лупата напред-назад по страницата, като от време на време вдигаше глава да погледне и бобеното зърно, и илюстрацията. След това се отпусна отново на стола си и рече с въздишка:

— Този път си попаднал на голяма работа, Джим.

Пули, несигурен дали това означаваше комплимент, или не, не каза нищо.

— *Phaseolus Satanicus* — каза Професорът, — като *Phaseolus* е родовото име на популярния и ядивен фасул. *Satanicus* е съвсем

различна работа. А тази книга — той потупа пергаментната страница с изискания си нокът — тази книга е дело на някой си Джеймс Мърел, известен като Хадлейския пророк, който е събрал и копирал шедьоврите, астрологичните карти и алманаси на предхождащи го и почти забравени магьосници и по-незначителни магове. Малко екземпляри са се запазили от труда му, но по начин, който не бих искал да разкривам, успях да се сдобия с този том. Това е книга, изцяло посветена на подробното проучване на — бихме могли да ги наречем — магически билки, подправки, семена и бобени зърна. В нея са описани лечебните, чудотворните и метафизичните им свойства, а тя съдържа между кожените си корици бележки за растения и семена, които древните са смятали за свещени. Или поради въздействието им върху съзнанието след дестилирането им, или защото са притежавали определени качества, които са извън сферата на нормалните обяснения.

— Тогава значи това бобено зърно притежава магически свойства? — попита Пули.

— Не бих ги нарекъл магически — отвърна Професорът, — но трябва да ти кажа, че това твое бобено зърно е до такава степен свързано със силите на мрака, че най-добре е дори да не се помисля, камо ли да се говори за това в салона на „Летящия лебед.“

— Аз обичам да ходя в бара — каза Пули, — но, моля ви, продължете, монологът ви е омайващ.

— Ще ти чета направо от книгата — рече Професорът, — а като свърша, ще видим дали монологът ми ще ти се види омайващ.

Пули си наля още едно шери и се запита дали би могъл да заинтригува Професора с комплект за домашно приготвяне на бира.

— *Phaseolus Satanicus* — започна отново Професорът, — този първи пасаж е свободен превод от гръцки.

„И когато ковчежето бе отворено и злото стъпи за пръв път с изгарящото си копито върху земните равнини, тогава от очите на Пандора се отрониха онези пет горчиви сълзи. И там, където тези сълзи паднаха върху нивите, там хванаха корени и даже разцъфтяха. А Ефитимей, като видя цялата тази злина, която жена му бе причинила, сграбчи тези пет тъмни стръкове и ги захвърли на места в безпрогледна тъма, където ако някой човек реши да ги потърси, той със сигурност никога повече няма да се завърне“.

— Всичко това е много хубаво — каза Джим Пули.

— Следващият цитат е от Жан Франсоа Шамполион (1790–1832), човекът, разгадал пръв йероглифната писменост на египтяните. „Анубис се взря в детето-мъж, което се бе появило пред него и го попита за собствеността му, а фараонът отговори, че води седемнайсет вола, петнайсет ковчезета със злато и скъпоценни камъни. Дърворезби и живи картини с богата украса и петимата, които живеят в свещения дом, до който никой не може да пристъпи. А Анубис се изплаши, дори той, пазителят на владенията и в отвъдното, се побоя и се обърна към детето-мъж, изправено пред свещената река, и му каза никога да не я пресича, освен ако теглото му е над божественото равновесие. Което никога не може да се постигне, защото винаги на везната срещу теб ще натежават петте...“

Пули посегна към гарафата с шери, но за своя изненада я намери празна.

— Онези пет, каквито и да са били, ми се виждат доста зловещи — рече той, — а заплахата ми се струва също малко мъглява.

Професорът вдигна глава от старинния том.

— Тази книга е написана на ръка преди около три столетия — рече той, — и то не от някакъв случаен дилетант на окултното, а от магьосник с най-висок ранг. Аз ти прочетох два цитата, които той е открил, но, както изглежда, нито един от тях не ти направи кой знае какво впечатление. А сега ще ти прочета какво Джеймс Мърел е написал собственоръчно за петте бобени зърна, които по времето на написаното по съвсем неведоми причини са били негова собственост. „Тази вечер съм трескав, като записвам мислите си за петте, които са пред мен. Тяхното ехо е силно и мощта им — огромна. В ушите ми кънтят странни викове, които не произхождат от човешко гърло, пред очите ми танцуват видения, самата същност и обичаи ме ужасяват и изпълват душата ми с черен страх. Сега вече знам какво могат да представляват те и в какво могат да се превърнат, ако бъдат докоснати от Черния. Намерението ми е да ги унищожа чрез огън и вода и чрез силата на църквата майка. Ако повече погледът ми не се спре върху тях, сънят ще дойде като благословен лек.“ — Професора захлопна кориците на книгата със сила. — Илюстрацията на бобеното зърно също е дело на Мърел, значи грешка не може да има.

Пули мълчеше. Гласът на Професора го бе докарал до състояние на полухипноза. Все още бе неясно какво означаваше всичко това, но че бобените зърна носеха определено отвратително петно, бе съвсем сигурно.

— Къде са другите четири? — попита Професора.

— У Арчрой — отвърна мигновено Пули.

— Аз самият не разбирам всички недомлъвки — рече Професора. — Тези бобени зърна, изглежда, са предмет на злокобна поличба. Появата им в историята през различни периоди от време винаги е предхождала големи нещастия — чума, война, глад и други подобни. Винаги се споменава за тъмна фигура, на която тези пет бобени зърна изглежда са верни до смърт, а каква би могла да бъде целта ѝ, потрепервам само като си помисля.

Професора се прекръсти.

На верандата, заслонена от асмата на орловия нокът, един скитник с ужасен вид и жалки обуца гледаше Професора и очите му горяха с едва доловим в късния полумрак огън. Той прокара пожълтял от никотин пръст по носа си и изгледа мълчешком как листчетата на цветовете повяхваха мигом след докосването му. Прошепна нещо на отдавна мъртъв език, спусна се по градинската пътека и се стопи в сгъстяващия се мрак.

Дълбоко замисленият Джим Пули седеше на любимото си място пред библиотеката „Мемориъл“. Наближаваше полунощ и определено се застудяваше. Над него ярката пълна луна плуваше сред парцаливи облаци, звездите ту се появяваха, ту изчезваха — досущ като дупки на дървояди в дървения под на небесата. Джим вдигна яката на сакото си от туид и остана там, сгърбен, с ръце, мушнати в бездънните джобове на панталона си.

Цялата тази работа с бобеното зърно му бе дошла твърде много. В крайна сметка той само бе наминал при Професора, за да може той да идентифицира проклетото нещо. Та това бе Брентфорд от двайсети век, а не някакво си обзето от предразсъдъци средновековно село в плен на някаква вещерска мания. Кутията на Пандора, как ли не! Джим бръкна да потърси тенекиената си кутия за тютюн и часовникът удари дванайсет. Търсенето му се оказа безплодно и Пули си спомни, че

остави кутията върху лавицата над камината, когато помоли старика да напълни отново гарафата с шери.

Джим въздъхна мрачно. Като се вземе предвид всичко случило се, вечерта не можеше да бъде определена като много успешна. Тютюнът му съхнаше върху лавицата над камината, докато бобеното му зърно си лежеше без никаква стойност в стъкления си затвор. Пули се замисли върху казаното от Професора. Дали старикът не прибързваше в изводите си? В крайна сметка Джим бе оставил бобеното зърно там и никакви пари не смениха собственика си. Възможно ли бе Професора мигновено да бе оценил, че бобчето има голяма стойност и да бе измъкнал цялата тази работа с *Phaseolus Satanicus*, просто за да разкара Джим? Джим почеса четината по брадичката си.

Не, не можеше да е така, Професорът изглеждаше искрено шокиран, когато видя бобеното зърно, и то определено бе същото, като на илюстрацията в древната книга. Никой не би могъл да си измисля подобни истории на прима виста, нали така? А и той знаеше за съществуването на другите четири. От цялото това напрегнато мислене, съчетано с поетия почти цял литър хубаво шери, Джим го заболя глава. Е, в такъв случай най-добре бе да забрави за бобеното зърно, нека Професорът да прави с него каквото си ще.

Пули се изправи и протегна ръце. Изведнъж му хрумна друга мисъл: „Ако тези бобени зърна са опасни — помисли си той, — най-добре ще е да съобщи този факт на Арчрой, тъй като останалите четири, които носи у себе си, биха могли да му навредят.“

Джим отново седна на пейката.

„Но ако му кажа — нашепваше му друга мисъл, — тогава той ще ме попита откъде знам всичко това и ще трябва да му призная за похитеното от парцела на Омали зърно.“

Тази мисъл изобщо не се понрави на Пули.

„Та той ти е приятел — рече първата мисъл с ангелски гласец, и ти ще се почувстваш много гузен, ако го сполети някаква злочестина, която ти си в състояние да предотвратиш.“

Пули кимна и отново се изправи.

„Най-добре не се замесвай — подшушна му първата мисъл. — Кой би могъл да каже, че предположенията на Професора са верни?“

Пули прехапа устни. Дилемата бе ужасна. И той остави ангелският гласец да вземе връх по въпроса.

„Ако Професора ти бе казал, че зрънцето е от растение, чиито клони всяка пролет се обсипват със златни дублони, щеше да му повярваш. Ти отиде там да потърсиш изгода от безкрайните му познания, нали така? — Пули хрисимо кимна. — Значи ако Професора казва, че зърната са зло и трябва да бъдат унищожени, най-добре ще е да последваш съвета му.“

Пули изглежда бе доволен от този ход на мисли и направи няколко крачки към дома. И тогава, сякаш на пътя му изведнъж се бе препречило опънато въже, той спря на място.

„Но значи трябва тогава да взема останалите четири бобчета от Арчрой — рече си той. — И по никакъв начин да не дам повод да ме заподозрат в двуличие.“

На Пули му хрумна нова мисъл, този път гласът ѝ не бе различим, но бе с толкова здрава логика, че той се почувства много благодарен, че бе избрала да влезе тъкмо в неговата глава.

„Защо не отидеш у Арчрой сега, докато той е нощна смяна, да влезеш в къщата му и да отстраниш четирите магически бобени зърна?“

Ангелската мисъл имаше известни съмнения по въпроса, но в крайна сметка бе заплашена да си стои мирна.

„Ще го направя заради Арчрой — рече си Джим Пули. — Едно благородно начинание, за което не очаквам благодарности, тъй като поради самото му съществуване неговият извършител трябва да остане анонимен.“

Джим запаса панталона си и закрачи целеустремено по посока дома на Арчрой. Наистина бе рядкост благородна мисъл да нахлуе в главата му и идването на тази изпълни Джим с безразсъдна самоувереност. Щеше да се изкатери върху гаража на Арчрой, да се спусне по алуминиевата стълба, да заобиколи и да опита горните прозорци, един от които със сигурност трябваше да бъде отворен. А след като влезеше, ако бобчетата бяха там, той със сигурност щеше да ги намери.

След като се увери, че по улиците нямаше закъснели гуляйджии, упътили се към убежищата си, нито полицаи, обхождащи късно района си, Пули се шмугна в страничната на гаража на Арчрой уличка.

Усилията му да пази тишина и да се промъкне крадешком обаче бяха провалени от шумното сблъскване с велосипеда на Омали на име Марчънт, който си стоеше подпрян на стената на гаража, потънал в мрак. Джим и Марчънт се сблъскаха и паднаха шумно на земята, Марчънт негодуващо звънна със звънчето си, поради грубото събуждане, а Джим изруга всички известни на човечеството видове двуколесни превозни средства.

С доста пъшкане и пляскане на ръце Джим се изправи на крака, шапката му бе килната над едното око, а маншетът на единия му крачол бе здраво хванат от задната спирачка на Марчънт. След още ругатни и отчетливия звук на раздиращ се туид, Джим се освободи от зловещата прегръдка на велосипеда и закуцука по уличката.

Изведнъж се спря на място и вдигна изумено поглед нагоре, защото подпряна на страничната стена и водеща право към прозореца на втория етаж бе разтегателната алуминиева стълба на Арчрой.

„Какъв късмет!“ — рече си Джим Пули, залови се доволен за стълбата и провери с крак устойчивостта ѝ.

Беше изкачил пет стъпки, когато един гласец прошепна в главата му: „Пули, как смяташ, защо ще има толкова удобно разположена за теб стълба, подпряна на стената на Арчрой и водеща право към горните прозорци?“

Пули спря да се изкачва и се замисли за миг-два. Може би Арчрой е чистил прозореца и е забравил да премести стълбата? Но гласецът пак му нашепна: „Хайде сега, дръж се бе, Пули.“

„Само ще се покатеря и ще хвърля един поглед през прозореца“ — отвърна на гласеца Пули. Той се изкатери с удивителна сръчност, като се има предвид, че ефектът на професорското шери започваше да се засилва с всяка минута. Лъчите на пълната луна нахлуваха през прозореца на спалнята и заливаха стаята с мъртвешка светлина. Пули надигна предпазливо глава над перваза на прозореца и подаде нос, досущ като легендарния Чад. Докато очите му се приспособяваха към ситуацията, думите, които излетяха от устните му в удивен шепот бяха в общи линии неподходящи за печат.

Там, върху европейския юрган, въртейки се и гърчейки се в безумието на сексуалното забвение, се намираще съпругата на Арчрой. Вкопчен в страстно единение с тази ненаситна жена бе не кой да е, а Джон Винсънт Омали, ерген от същата енория.

— Копеле — изрече шепнешком Джим Пули дума, която поне се намира в Оксфордския речник. — И тази греховна, подла... — умът му затърси подходящия епитет за изразяване на яда му. Тъкмо по време на това търсене погледът на Пули се спря върху самите предмети, които го бяха довели до тази неочаквана гледка на похотливото и определено забранено за непълнолетни представление.

И ето ги там, грееха с едва доловимата луминесценция, върху тоалетката, само на няколко инча от прозореца. Пули ги гледаше скришом с огромно удоволствие, почувствал, че благородното му издирване бе справедливо възнаградено с мигновен успех, постигнат с минимални физически усилия и при почти никакъв риск за живота или за някой крайник. Защото макар бобените зърна да лежаха на пръв поглед безжизнени, за уловилия се здраво за въздушното си гнезденце Джим, те очевидно бяха нащрек. Те определено наблюдаваха и то с огромна наслада еротичния спектакъл. Излъчваха такова силно усещане за черно зло и нечовешко безсрамие, че на Джим му беше трудно да потисне отвращението, което се надигаше у него.

Като пое дълбоко, но безшумно дъх, той бръкна през прозореца и сграбчи злокобните зърна от първокласните им места в ложата върху тоалетната масичка. Задникът на Омали, обагрен в бледожълто от лунната светлина, се издигаше и спадаше необезпокояван. Пули мушна зърната в джоба си и бързешком се спусна по стълбата.

Вече долу той прехвърли бобчетата в торбата с дръжки, определена от Професора за тази цел. „Ето, че още една работа се свърши“, рече си Пули с известно облекчение. Операциите бяха извършени със забележителен успех, изпълнени с усърдие, прилежност, сръчност и умение. Някъде високо горе, на своя Олимп, тълпи древни предходници от фамилията Пули отваряха бутилки шампанско и вдигаха тостове за своя следовник.

Пули пое с пружинираща стъпка по уличката. Не беше изминал и три метра обаче, когато отмъстителният ляв педал на Марчънт го улови за маншета на панталона и го събори в калта.

— Свиня такава — изръмжа Пули и зарита с високите си обувки във всички посоки.

— Кой там? — извика глас от горния прозорец.

Джим се промъкна покрай стената на къщата, излезе на улицата и си плю на петите. В тъмната уличка велосипедът на Омали се

изкикоти механично с цялата си желязна душа и звънна доволен със звънчето. Върху своя висок Олимп семейство Пули си потърси други забавления.

[1] Бодлианската библиотека — на името на сър Томас Бодли (1545–1613), британски дипломат, вложил голяма част от времето и средствата си в създаването на уникална библиотека в Оксфорд, която носи неговото име. — Б.пр. ↑

6

Капитан Карсън стоеше на верандата на Моряшката мисия и вдишваше свежия утринен въздух. Мисията бе разположена в имението „Бътс“, на един хвърлей място от къщата на професор Слокъм. Беше красива викторианска сграда, построена в епоха, когато майсторите са се гордеели с работата си и не са знаели нищо за премиите за бързо строителство и гарантираната неделна надница. Някога гордото здание бе напълно занемарено, тръбите на комините му се бяха килнали под най-невъобразими ъгли, покривът му бе лишен от множество жизненоважни керемиди, а боята на триъгълните резбовани фронтони на покрива се лющеше безвъзвратно. Онова, което не бяха постигнали неуморните ветрове и дъждове, бе свършено отвътре от дървоядите и множеството форми на плесен, сухо гниене и най-различни смъртоносни насекоми.

Карсън бе застанал в рамката на портата, досущ като капитан на своя заседнал на сушата кораб. Трийсет години бе стоял на руля. Мисията, завещана на града от отдавна починал викториански благодетел и поддържана от заможна фондация, бе гордостта на Капитана. Представителен мъж с все още изправена и излъчваща благородство фигура, макар да бе преминал отвъд гробовната граница на седемдесетте, Капитана дръпна от лулата си от черешово дърво и изпусна една спирала моряшки дим. Бялата му коса и прошарената брада, избледнелият син пуловер с поло яка, торбестите на дъното панталони и яхтените обувки — всичко това говореше за човек, който е живял само и единствено заради солените ветрове и солените дълбини, както и за рева на разбиващите се в брега вълни.

Тъжно е да се признае, че Капитана никога не бе виждал море. Бе поел службата в мисията по време, когато работа се намираще трудно и човек трябваше да приеме каквото му попадне. Единственото изискване тогава бе кандидатът да бъде с морска закваска и да обича морето, за да поддържа мисията, съгласно най-високите идеали и качества на Флота на Негово величество.

Заел с последните си грошове облекло от театрален реквизитор, Хорейшо Б. Карсън се кандидатира за поста. Характеристиката му трябва да е била толкова убедителна, колкото и на Чарлз Лоутън от „Бунта на Баунти“^[1], защото „капитан“ Карсън веднага бе назначен на мястото.

Задълженията му не бяха особено тежки. Малцина, да не кажем няколко моряци не оказваха с присъствието си чест на мисията. Но скоро на прага ѝ се появи цяла напаст от несретници, закъсали мъже, магистрални мошеници, изпаднали амбулантни търговци и мърляви индивиди, вонящи силно на джин и евтино шери. Капитана ги посрещаше до един с най-голяма любезност, отнасяше жалките им вързопи и отваряше вратите пред тях.

— Ето я стаята ви, сър — казваше той, привличайки вниманието им върху бухналите възглавници и финото спално бельо. — На последния ни гост му се наложи да напусне прибързано — продължаваше да обяснява. — И той, досущ като вас, бил моряк и лекарите в карантинната болница казвали, че има известен шанс да спасят живота му, ако биха могли да установят онази особено остра и парализираща форма на заболяване, което го бе връхлетяло. Нямах досега възможност да фумигирам стаята, но съм сигурен, че при досегашните си пътувания вече сте си изградили имунитет срещу повечето болести, дори и към онази, която тъй болезнено бе обезобразила предишния посетител и в крайна сметка ни го отне.

В този момент Капитана сваляше шапката си, поставяше я върху сърцето си и поглеждаше към небето. Скитникът, към когото бе адресиран този трагичен монолог, последваше посоката на погледа му, след което си тръгваше, често с учудваща скорост, като споменаваше нещо от сорта на „неотложни ангажименти“ и „имам работа другаде.“

През трийсетте дълги години на престоя на Капитана нито един посетител, независимо колко очевидна бе нуждата му, или колко ужасни бяха обстоятелствата, независимо, че историята му можеше да пусне сълза и от изкуствено око, нито един посетител не бе прекарал и една нощ в „Морската мисия“.

В онази точно утрин Капитана стоеше на верандата и мислите му се занимаваха предимно с пари, със странните обрати на съдбата и с напастта на хомосексуализма. Знаеше, че не можеше да очаква да прекара още дълги години в мисията и че дните му определено бяха

преброени. Службата не даваше пенсия, а при набъбналия списък от подправени подписи, които говореха за огромното физическо усилие, необходимо за поддържане на мисията, вече се носеха приказки да бъде нает по-млад човек. Годишното събрание, в което участваха той и попечителите на Фондацията, се бе състояло само преди седмица, бе приело добре подготвените му счетоводни отчети и се бе изразило скромно за добрата му дейност. Но този път в Комитета (на попечителите) имаше едно младо и енергично лице. През последните дванайсет месеца един от попечителите бе починал и мястото му бе наследено от негов племенник.

Младия Брайън Кроули много-много не обичаше застарелите морски капитани. По-силна от неприязънта му към тези патриарси бе единствено всепоглъщащата омраза към скитници, безделници, изпадналите в нищета, циганите, чужденците и жените. Тънкоръкият Брайън не обичаше никого друго, освен един италианец, келнер в чайната „Аделейд“. Беше обещал на Марио да го уреди със собствен ресторант, тъй като макаронаджията бе същински магьосник в кухнята и освен това особено много си го биваше.

Волята на съдбата, която бе решила да уреди тъжната кончина на скъпия му чичо и наследяването му от Брайън в Комитета на фондацията, бе постановила също така тази година Съветът да вдигне годишната сума за аренда на мисията доста значително.

Капитана отново всмукна от лулата си. Твърде добре можеше да разчита изражения и за него младият Брайън бе като отворена книга. Навярно вече бе време да си стяга багажа и да отплава. Следващото му гнезденце вече бе придобило доста ясни очертания под формата на някоя малка виличка, по възможност край морето. Може би щеше да бъде хубаво да гледа как вълните наистина се разбиват в брега. „Чудя се, дали вдигат много шум?“ — питаше се той.

Изведнъж някакво едва доловимо движение нагоре по пътя привлече погледа му. Загледа се с мимолетен интерес към опърпания образ, който зави иззад ъгъла на библиотеката „Мемориъл“ и се затътри към него със странна, но все пак решителна походка.

Образът бе на някакъв скитник. Капитанът вдигна бинокъла си към видението. Един поглед му бе достатъчен.

— Уф! — рече Капитана.

Скитникът приближаваше все повече и повече и Капитана се разрови из обширния си умствен склад, за да намери история, подходяща за случая. Но, колкото и да бе странно, нищо не му идваше на ум. Скитникът приближи още повече, големите му, окъсани обуца трополяха по паважа. Капитана си засвирука неловко прочутата моряшка песен „Оранжевия фрак.“

Скитникът пресичаше улицата към мисията. Спря се. Капитана също спря да свирука. Птиците бяха замлъкнали и Капитана вече не можеше да долови сладостния аромат на орловия нокът. Стана му студено и дори ранното лятно слънце пусна една лека тръпка по гърба му. Капитана затаи дъх. Изведнъж онова нищожество се завъртя на пета и се отдалечи в една пресечка. Сякаш по даден сигнал птиците отново подеха един истински водопад от песни, а Капитана възвърна чувствителността на ноздрите си. Въздъхна с най-голямо облекчение и бръкна в маншета на ръкава си за кибрита.

— Мога ли да ви обезпокоя за чаша вода, моля? — рече един глас току до него.

Капитана се обърна ужасен и разпиля кибритените клечки по земята. До него стоеше скитник с отвратителен вид.

— Извинете, сепнах ли ви? — рече съществото с донякъде искрена загриженост. — Това е мой лош навик, трябва да го овладеея.

— По дяволите, сър — изруга Капитана, — да се промъквате така към един човек.

— Извинете — рече скитникът и свали омачканата реликва, която му служеше за шапка, след което се поклони доземи. — Но ако бъдете така добър, една чаша вода би ми дошла добре.

Капитана измърмори едно „Влезте, де“ и поведе неописуемия си посетител към мисията.

— Попаднахте при мен в тежък момент — рече той.

Скитникът не намери никакво основание да отговори.

— Току-що излязох да поема глътка-две свеж въздух, преди да продължа с търсенето си.

Капитана наля на скитника чаша вода. Той я прие с театрална благодарност.

— Моите благодарности — рече той.

— Да, докато търсех... — продължи Капитана.

Скитникът не показва никакъв интерес към търсенията на Капитана, но кимна учтиво.

— Да, най-небрежно съм оставил отворена кутията със смъртоносните си скорпиони; боя се, че вече са се намърдали из спалните.

— Скорпиони, наистина ли? — рече скитникът. — Имам известен опит в тази област, ще ви помогна в издирването им.

Капитана изгледа с подозрение посетителя си.

— Това няма да е необходимо. Не бих искал да стане нещастен случай, онези същества са необуздало злонравни в отношенията си към всекиго, освен към мен.

— Щом сте в такива добри отношения, може би ще им сложите малко мляко и ще ги повикате — рече услужливо скитникът.

Капитанът всмукна силно от лулата си.

— Боя се, че това ще е безполезно — рече той. — Скорпионите са много непочтени, а аз смятам, че моите са глухи.

— Непочтени са, наистина — рече скитникът. — Виждали ли сте този номер?

Той протегна напред ръката си с чашата вода и заби непомръдващия си поглед в нея. Капитана видя с изумление, докато очите му щъкаха между чашата и изгарящите червени зеници на скитника, които започнаха да греят със странна и злокобна светлина.

В чашата започнаха да се появяват мехурчета; едно по едно те се пукаха на повърхността ѝ, избутваха се едно друго нагоре, за да се пръснат и от тях да се извие пара.

Капитана рече:

— Тя ври, дяволите да я вземат!

Скитникът подаде чашата на Капитана, който я пое предпазливо.

— Необходима ми е стая за тази нощ — рече скитникът.

— Водата е студена — отвърна слисаният Капитан.

— Номер, нищо повече. А стаята?

— Ами скорпионите?

Скитникът заяви:

— Мисля, че няма нужда да се безпокоим за скорпионите. Имам в джоба си дресирана кобра, която лесно може да открие всички разположили се наоколо скорпиони.

— Чакай малко — каза Капитана. — Това определено няма да е нужно. Мисля, че топлото слънце е примамило всички блуждаещи насекоми извън границите на мисията.

— Добра новина — рече скитникът. — А какво ще кажем за стаята?

— Стаята е свободна. — Капитана отвори вратата и зад нея се разкри грижливо подредена спалня. — Жалко обаче, че има толкова страховита репутация.

— Наистина ли?

Скитникът отиде до леглото и обърна вълнения юрган.

— Никой жив човек не е прекарвал цяла нощ в нея, никой не е разкрил какви ужаси са му се случили, но от онези, които се опитаха да останат, един се самоуби, а трима други са пациенти на приюта „Сейнт Бърнардс“ безнадеждни лунатици.

— Наистина ли?

Скитникът седна на леглото и се подрусна безшумно върху здравите пружини.

— Говореха много несвързано, разбира се — рече Капитана. — Плавал съм по целия свят и съм виждал неща, от които всеки би изгубил ума си, но мога да ви кажа, че бях потресен от изразенията на нещастните хорица.

Скитникът бавно поклати глава.

— Имате думата ми — бе всичко, което той изрече. Капитана имаше болезненото чувство, че в тази работа пръст имаше Брайън Кроули. — Гостоприемството на мисията е добре известно — продължи скитникът. — Само през миналата седмица се натъкнах на Алфредо Беранти и на Роджър Килхарик, които с удоволствие възхваляваха добродетелите на вашата благотворителна обител.

Капитана се почеса по главата. Имената му се сториха странно познати.

— И Денис Кънингам — продължи скитникът, — който непрекъснато хвалеше изисканата кухня.

Капитана усети как изведнъж колене му омекнаха. Знаеше много добре имената, това бяха тримата измислени скитници, които обитаваха страниците на регистрационния му дневник.

— И старият стихоплетец Макарти — рече скитникът, — и...

— Не, не — изкрещя Капитана с неестествен глас, — стига, стига!

— Кога се сервира вечерята?

— Вечерята ли?

— Ноби Гилтрап се изказа много ласкаво за овчарската баница.

— В шест часа вечерта — отвърна Капитана.

— Малко рано, а?

— В седем, тогава — каза Капитана, — или в осем, ако желаете?

— В седем бива — усмихна се скитникът. — А сега смятам да подремна малко. Моля ви събудете ме в шест и половина.

След това Капитана бе изведен от спалнята в коридора, където остана в полумрака, дъвчейки мундщука на лулата си, дишайки на бързи пресекулки с доловимо ръмжене.

— И да не прегорите зеленчуците от гарнитурата ми — долетя до него гласът от обкованата с ламперия врата на спалнята.

Скитникът се облегна назад на стола на Капитана и разкопча долните копчета на жилетката си.

— Много вкусно — рече той.

Капитана бе гледал невъзмутимо как скитникът унищожава две купички супа, цялата овчарска баница, чиния картофи, две двойни порции грах за гарнитура, купичка горчица и голяма филия шоколадово руло.

— Ще последва ли още нещо? — попита учтиво скитникът.

— Какво да последва?

— Ами — бренди, пура, или да напълня лулата си?

Капитана се изправи, свали салфетката от яката на поло пуловера си.

— Виж какво сега! — изрева той.

— Боцманът Тим Гарни ми е разправял колко щедър сте били с кесията моряшки тютюн.

Капитана хвърли на скитника кесията си.

— Шаг (прост моряшки тютюн) — рече той и се отпусна на стола си.

— Шаг или не, благодаря отново.

Скитникът се зае да пълни лулата си, ала светещите му очи се зареяха към бутилката с бренди на Капитана.

— Предполагам, че ще поискате утре да тръгнете рано? — рече Капитана.

— Моля? — отвърна скитникът.

— Ами — отговори му Капитана, — нали ви знам аз вас, не можете да седите затворени под покрива много време. Свободен живот, а, рицарите на магистралата, небето над нас, земята под краката ни, нали така?

Скитникът се почеса по главата и вдигна малко облаче синкав прах.

— Мисля, че тук грешите. Моля не си вадете прибързано заключение от външния ми вид, че съм склонен към живота на обикновените скитници. Тъкмо обратното, всеки мой ход е насочен към неизбежни последици. Следвам кармата си докрай.

— Наистина ли? — попита Капитана. — Е, изобщо не смятам да ви преча в търсенето на голямата истина.

— Мисля, че пътищата ни не се пресякоха само поради някаква сляпа случайност — рече скитникът. — Всъщност бих отишъл дотам, да твърдя, че съдбата ме насочи към вашата врата с прав и непоколебим пръст.

— Може би същата тази съдба утре ще ви насочи в друга посока?

— Съмнявам се — каза скитникът с известна доза окончателност в тона. — А сега какво ще кажете за онова бренди?

Следващата сутрин Капитана стана рано. Бе прекарал нощта в койката си без да мигне, хапеше кокалчетата на ръката си и до ранни зори шепнеше всякакви моряшки клетви. Отвратителната мисъл, че вече не бе сам под покрива на мисията, гризеше отшелническата му душица като плъх — крака на прокажен. Чак призори изчерпи напълно всички ругатни и потъна в неспокоен сън.

И сега крачеше напред-назад по верандата и бълваше гъсти облаци моряшки тютюн и мърмореше под носа си. Трябваше някак си да се отърве от този неканен посетител, но ако в дъното на тая работа стоеше Брайън Кроули, трябваше и да внимава. Щеше да се държи учтиво с отвратителния непознат, като му намеква с твърда убеденост,

че пътникът ще се почувства далеч по-добре в някое далечно местенце с по-слънчев климат. Вдигна глава към небето и ужасен установи, че се задаваше още един хубав ден.

Изведнъж глас току до него рече:

— Виждам, че обичате да започвате деня си рано, Капитане.

Цветът се стопи напълно от лицето на Капитана, той изпусна кесията си и тютюнът се разпиля по пода на верандата.

— Бива ли винаги да се промъквате така към хората? — закашля се той и изпусна голям облак дим през ноздрите си.

— Трябва да ви кажа, че спях отлично — рече скитникът. — Какво е менюто за закуска?

Капитанът смръщи чело в израз на пълно объркване.

— Изглеждате прекалено енергичен за човек, който унищожи цяла бутилка бренди и почти унция шаг само за една вечер.

— И се чувствам отлично — отвърна скитникът. — Та какво ще има за закуска?

— По правило аз се стремя да не преяждам в този час на деня — обясни Капитана. — Човек го домързява, увреждат се крайниците, разяждат се артериите. Сутрешното ми угощение се състои само от купичка трици и чаша солена вода.

— Ако не възразявате, аз ще взема две яйца, бекон, наденички, боб, гъби, домати и пържена филийка. Тъй като не бих искал да повлияя негативно върху решителността ви, може би ще пожелаете да закусите отделно?

Капитана издаде напред долната си устна.

— Може би това ще бъде неучтиво от моя страна, защото винаги е разумно преди път човек да се нахрани добре. — Тук той погледна крадешком с крайчеца на околото си скитника. — Ето защо ще похапнем хубавичко преди отпътуването ви.

Скитникът се усмихна.

— Не се тревожете за това, в предвидимото бъдеще нямам никакво намерение да тръгвам.

Капитана се намръщи яростно и се затътри към кухнята. Скитникът вдигна падналата кесия и се зае да напълни лулата си.

[1] „Бунтът на Баунти“ — пръв по темата пише сър Бароу. През 1789 г. корабът на британските ВМС „Баунти“ е изпратен в Тихия

океан на ботаническа мисия под командата на капитан Блай. Екипажът, начело с Флечър Крисчън, се разбунтува срещу нечовешкото отношение на капитана, натоварва го с 18 верни нему моряци на спасителна лодка и се връща в Таити. 16 души остават на острова (покъсно заловени и арестувани), а други 8 и известен брой таитяни основават колония на остров Питкерн. Темата е използвана и от лорд Джордж Байрън в поемата му „Острова“, заснети са и няколко филмови версии, една от които с Ричард Бъртън, Чарлз Лоутън и др. в главните роли. — Б.пр. ↑

Като основател и единствен член на дружеството от Брентфорд и Западен Лондон „Куха земя“, Соуп Дистант реши, че е крайно време да изясни твърдо нещата.

— Напоследък се говори много и се разпространяват най-противоречиви сведения за пристигането на някакво необикновено същество по нашите улици — обяви той пред съботната обедна тълпа в „Лебеда.“

Невил кимна замислено. Скитникът се бе превърнал до голяма степен в единствената тема за разговор в градчето вече почти цял месец, макар че за последен път бе забелязан преди повече от две седмици.

— Знам, че всички разбирате кого имам предвид — продължи Соуп.

Онези, които разбираха, кимнаха. Онези, които разбираха, но нямаха никакво желание да изслушат поредната безкрайна философия на Соуп за обитателите на вътрешния свят, изведнъж засилиха интереса си към дъната на халбите си.

— Преобладават спекулациите — продължи отново Соуп, — но досега пазех мнението си за себе си, докато фалшивите пророци измежду вас спориха до изнемогване. А сега и само сега съм готов да ви съобщя единствената и несъмнена космическа истина.

Омали изстена.

— Имах на времето един чичо — рече той с надеждата да смени темата, — който глътна топка за голф, помислил я за яйце на калугерица.

— Не думай — каза Стария Пийт, който мразеше Соуп Дистант и „проклетите му тъпи идеи.“ — И какво стана с чичо ти?

— Почувства се малко зле — отвърна ирландецът.

— Няма по-глухи от онези, които не искат да чуят — каза Соуп.

— Хей, хайде, успокойте се — намеси се Норман.

— Колко пъти съм ви предлагал за разискване моите теории относно долните земи и техните вътрешноземни обитатели и колко пъти съм ви предлагал неоспорими доказателства за тяхното съществуване, само за да се превърна в прицел на насмешките и гаврите на онези псевдоинтелектуалци, сгушили се в креслата си на овластени, изникнали като плесен върху гниеция труп на нашето днешно общество?

— Много пъти — рече Омали. — Страшно много пъти.

— Слушай — Соуп изтрака възбудено с халбата си по барплота. — Знам всичко за възгледите по въпроса, ти си филистимлянин.

— Протестирам — каза Джон. — Аз съм от юга.

— Под повърхността на планетата — продължи Соуп с благоговееен тон, — се намира обширната и красива земя на Агарта и в това потънало царство в самия център на планетата е Шамбала, столицата на Земята. Там в невъобразим блясък живее Ригденджиепо, Цар на Света, чиито емисари, подземните монаси на черните обичаи, сноват по безкрайната мрежа от катранено тъмни коридори, свързващи столиците на древния свят.

— Това е популярната будистка доктрина — рече Омали.

— Ригденджиепо е в постоянна връзка с Далай Лама — каза Соуп.

— Ламата рядко пие по тези места — отвърна Джон.

Обезсърченият Соуп вдигна ръце.

— Когато дойде великият ден и портите се отворят, усмивката ще изчезне от лицето ти като плъх от потъващ кораб.

Усмивката на Омали достигна пълната си забележителност.

— Винаги съм смятал, че повечето кораби — рече той остроумно, — особено онези, които плават под флага на „Езотерик лайн“, обикновено потъват, поради прекаленото струпване на плъхове, особено на носа.

— Бабината ти трънкина — каза Соуп, блъсна ирландеца настрани и се затътри към тоалетната.

— Мисля, че може би го обиди — рече Невил.

Омали сви рамене.

— Ще се върне. Наточи ми още една от същата, ако обичаш, Невил. И моля те, наточи една и на себе си. И какво е обяснението за онзи плакат на витрината ти?

Невил, донякъде изненадан от щедростта на ирландеца, се изчерви при споменаването на табелата. Наточи мълчаливо два пайнта.

— Плакат ли? — рече най-сетне, след като Омали получи халбата си.

— Плакатът на витрината, върху който е написано, цитирам по памет: „Четвъртък вечерта ще е каубойската вечер в «Летящия лебед», «Яху», «Барбекю», «Кънтри музика», «Състезание за най-добре облечения каубой», «Големи награди», «Костюми под наем».“

Невил сведе засрамен глава.

— Пивоварната — рече той. — След оная работа с прецапването на Ламанша изглежда проявява неприличен интерес към делата на „Лебеда“.

Омали отпи голяма глътка от халбата си и рече:

— Твърде жалко.

— Зачислиха ми снаряжение — рече Невил с приглушен тон.

— Снаряжение ли?

— На каубой, кожени гащи и тъй нататък.

— Мили Боже!

— Има награди за най-добре облечения каубой — бутилка скоч, двеста цигари и купон, с който можеш да вечеряш в някоя от лицензираните от бирарията закусвални.

Омали повдигна настръхнала вежда.

— Бутилка скоч, така ли? — Тонът му бе на небрежна незаинтересованост. — Пули мяркал ли се е днес?

Невил поклати отрицателно глава. Омали му даде знак, че иска да сподели нещо тайно и дискретно.

— Най-добре ще е — рече той, — да не вдигаме голяма дандания с тая каубойска работа. Постоянните посетители могат да се разядосат, след като „Лебеда“ е заведение, прочуто с консерватизма си.

Омали подръпна многозначително долния си клепач.

Невил кимна замислено.

— Мога да споделя чувствата ти, Джон — рече той, — но и трябва да разбереш, че пивоварната дърпа конците, както си е било винаги, и аз трябва да се съобразявам с желанията им, независимо колко непристойно могат да изглеждат те.

— Непристойни едва ли е думата. А каква е тази история с барбекюто?

— Ще го построим във вътрешния двор на бирарията на открито.

— Бирария на открито ли? — Омали се наведе напред над бара и фиксира застрашително Невил. — Аз употребявам алкохолни напитки в това заведение от момче, вече петнайсет години. Може би страдам от някакво странно нарушаване на зрителните си органи, което ме лишава от гледката на открити бирарии и вътрешни дворове, но ако имаш предвид онова мъничко задно дворче зад тоалетната, където складираш празния амбалаж, мога ли да ти предложа да преосмислиш терминологията си?

— Пивоварната извърши преустройство — отвърна Невил.

— О, преустройство, така ли? Да не би това преустройство да е извършено от онези двама майстор-строители, известни на местната общественост като Джон Джунглата и Косматия Дейв? — Нещатният барман кимна. — И този вътрешен двор бе преустроен с онези тухли и хоросан, за които бяхме подведени да смятаме, че са предназначени за ремонт на тръстиковия покрив?

Невил отново сведе засрамено глава. Той бе виновен за измамата, така си беше.

— Целта бе приятна изненада — рече той, леко засегнат.

— Можем ли да погледнем тази приятна изненада? — попита ирландецът.

— Не и преди четвъртък — отвърна барманът. — И, Омали, трябва да те помоля да не заформяш никакви скандали за този вътрешен двор. На събитието ще присъства представител на пивоварната и всякакви спорове могат да се отразят неблагоприятно върху положението ми тук.

Омали сръбна замислен от халбата си.

— Колко души очаквате да дойдат?

— Около двеста.

Омали се задави в халбата си и издуха гейзер от пяна в носа си.

— Двеста?

— От пивоварната казват, че подобно посещение е средно като бройка, пуснали са и някакви реклами в местните вестници.

— Като си помисли човек, че тези двеста каубоя скоро ще нахлуят скоро в „Летящия лебед“ да прекопаят вътрешния двор с площ от десет квадратни фута — рече Омали. — Можем ли да очакваме да чуем свистенето на камшици, грохота на 45-калиброви колтове,

дрънченето на дървени колела, плющенето на брезент, докато покритите каруци препускат през прерията към Брентфорд, тропота на конски копита по асфалта и похотливи вокални версии на „Мюл скинър блус“ и „Не ме напускай, мила моя!“

— Ще има евтино пиене и удължено до единайсет и трийсет работно време — каза Невил.

— „Не ме напускай, мила моя!“ — припя Джон и размаха въображаемия си стетсън във въздуха.

Соуп Дистант, който най-сетне се бе върнал от тоалетната, рече:

— При бутилка скоч за награда, пиене с намалени цени и удължаване на работното време до единайсет и половина можем да очакваме да видим поне един ирландец, превъплътен като Джон Уейн да влезе важен-важен през вратите на бара, запасан с шестзаряден патлак, да поръча два пръста „червено око“.

Омали се усмихна снизходително.

— А може би, Соуп — рече той, — ти ще поканиш неколцина от приятелчетата си от Долната земя. Я ми кажи, добрият стар Ригденджиопо дали хваща по дващестинчовия си телевизор филмчета като „Ларами“, или сигналът там, долу, е малко „на черти“?

Соуп се изправи решително на крака, като се полюшваше напред-назад, уловил се за барплота за опора.

— Вие, господине, сте невеж ирландски дърдорко — изрече той и вдигна треперещ юмрук да удари Омали.

— Соуп ми каза, че летящите чинии били проява на статичните души от изчезнали цивилизации — рече Невил, който не само бе доволен да бъде забравена темата за каубойската вечер, но и бе голям подбудител.

— Чувал съм този бисер неведнъж — каза Джон, но ти и аз знаем, че точно за това явление има логично и пряко обяснение.

— Има ли?

— Разбира се. Летящите чинии всъщност не са нищо друго, освен хромираните шлемове на високи пет мили невидими вълшебници.

Ирландецът, който бе и по-трезвен, а и внимаваше за предстоящото насилие върху себе си, отстъпи бързо извън обсега на кухоземеца. Юмрукът на Соуп профуча безвредно покрай ухото му.

Невил тъкмо посягаше към боздугана си, когато вратата се отвори широко, за да се появи — кой мислите — самият Джим Пули. Джим стоеше в рамката на вратата, мушнал палци в колана си, в угълчето на устните му висеше свита цигарка.

— Здравсти, ортаци — рече провлачено той.

Омали изстена и скри лице в шепите си.

— Здравсти, Соуп — продължи Джим, — ти, подземен кротале, ми се виждаш решен да съдъреш кожата на този ирландски омбре.

Соуп бе заел боксова стойка за нов удар към брадата на Омали; но юмрукът му увисна неподвижен във въздуха, сякаш освободен от гравитацията.

— Ти, какво... — успя да каже само той.

Невил се наведе над барплота.

— Преди да попиташ, Джим — рече той, — тъкмо свърших бърбъна „Бъкскин“, ликьора „Мисисипи ликинг“, ръженото от Кентъки, уискито „Червено око“ и всякакви други марки огнена вода на бледоликите.

— Тогава ще взема един пайнт от обичайното, Невил — рече Джим, настани се между двамата бойци и извади точната сума от джоба си.

Невил му наточи пайнт от най-хубавата си бира.

Соуп положи пиянски ръка върху рамото на Джим.

— Радвам се, че дойде, Джим Пули, защото сега ще можеш да присъстваш на бързото унищожение на тази ирландска въшка.

Пули подсвирна през зъби.

— Тази гледка наистина ще си струва да се гледа.

— Ще бъде ужасна, но поучителна — каза Соуп.

— Соуп... — рече Джим. — Соуп, мога ли да попитам кой велик майстор на източните бойни изкуства изучаваш?

— А? — сепна се Соуп.

— Ами, доколкото разбирам, си запознат с уменията на господин Омали в това отношение, така ли?

Соуп поклати глава и хвърли над рамото на Джим подозрителен поглед към ирландеца.

— Сигурно знаеш — продължи Джим, — че този Омали е ученик и тълкувател на Димака, най-смъртоносната форма на бойно

изкуство, позната на човечеството, и че може мигом да те превърне в инвалид, тъй като краката и ръцете му са смъртоносни оръжия.

Върху лицето на Соуп се изписа изражение на пълно объркване, докато Джим продължаваше да бръщолеви:

— Че е лично обучаван от граф Данте, наричан и от приятели, и от врагове Най-смъртоносния човек на Земята. Че е майстор на Отровната ръка, най-ужасното от злокобните умения да се осакатява, чиито техники за осакатяване, обезобразяване, разкъсване и раздиране извикват ужас в сърцата на носителите на най-високи данове и на най-черните колани представители на кунгфу, карате и джиу-джицу. Само с едно сърчно докосване, той...

— Стига, стига — рече Соуп, — имахме само дребни различия в мненията, нищо повече. Виж, Джон, дай да не говорим повече за това, а пийни с мен един пайнт.

Джон разклати пръсти в движение, което предполагаше изключителна сръчност.

— Ще се радвам да го сторим — рече той, — а навярно, тъй като нашият приятел Джим изигра ролята на арбитър, ще поискаш да покажеш благодарността си с подобен жест на добра воля.

След това Омали изпука силно с кокалчетата на ръката си.

— Три пайнта, ако обичаш, Невил — рече Соуп, — и наточи един и за себе си.

С дълго отекващи „Наздраве“ и „За здравето на всички“, тримата се заеха с вечерното си пиене.

Така Омали установи дълбока и съдържателна връзка със Соуп Дистант. Това, че двамата се отнасяха един към друг с абсолютно и пълно презрение вече не бе от значение. И ето, че след като Невил избута тримата скъпи приятели на улицата и спусна резето, Соуп Дистант, Джим Пули и Джон Омали се озоваха, клатушкащи се, прегърнали се през рамене, да пеят една от собствените композиции на Пули, озаглавена „Ако върху захарното кубче няма петънца, значи съм пуснал в чая си зарче.“

Омали се спря да се изпикае върху вратата на книжарницата на Норман.

— Това е за всички прецапвачи до Франция — рече той.

— И за прекалено високите цени на вносните публикации за изящното изкуство — додаде Пули и го последва.

— Не гоня никакъв карез на собственика на това заведение — каза Соуп, — но ще изпълня тази функция, поради чиста биологична необходимост и в духа на истинската лошотия!

— Добре казано, Соуп — рече Омали — аз определено не съм те оценявал правилно като индивид.

— Един за всички, всички за един — обяви Джим Пули, когато златистите им рапири се кръстосаха под лунната светлина.

След продължително вдигане на ципове и три скъсани предници на ризи, Соуп каза:

— В избата ми отлежават няколко бутилки домашно приготвено бордо, което може би господата ще намерят за най-удовлетворително.

— Ако чрез това ново красноречие — каза Омали, — имаш предвид онова домашно леко гориво, което наричаш „Шато Дистант“, тогава ще се присъединим с удоволствие за чашка-три.

8

Носеха се много слухове за загадките, дебнещи зад боядисаната във весели цветове входна врата на улица „Спрайт“ номер 15. Нощем се чуваха странни шумове, идващи сякаш от недрата на земята, неземан тътен и вибрации. Котките заобикаляха отдалеко задния двор на Соуп, а млекарят не смееше да влезе по-навътре от входната порта. Омали не можеше да разбере как тази обикновена малка къща бе успяла да придобие толкова лоша слава. Убеден, че Соуп не бе нищо повече от палячо, ирландецът недоумяваше защо съседите му го избягваха и дори преминаваха на другия тротоар, когато приближаваха къщата му. Пули, пред когото всички врати се отваряха по един или друг начин, никога не бе успял да прекрачи прага на портата, макар да бе опитвал най-различни дяволски методи. Той би могъл да убеди дори самия Цербер да остави поста си и да тръгне да търси кучешка бисквитка. Соуп си оставаше винаги непроницаем. Ето защо за Джим беше истински шок той и Омали да стоят в малката предна градинка, докато Соуп им даде знак да мълчат и потърси ключа в джоба си.

— А сега — рече Соуп с адски сериозен тон, — преди да влезете, трябва да ви помоля да не споделяте с жива душа всичко, което ще видите вътре.

Пули, който бе ходил със скаутите някога, вдигна два пръста към челото си и рече:

— Диб-диб-диб.

Омали, комуто бе трудно да се сдържи сериозен, наплюнчи палеца си и каза:

— Господ да ми откъсне езика, ако излъжа.

Соуп сви рамене.

— Май не бива да очаквам нещо повече. А сега влизайте внимателно, защото няма да има светлина, ако входната врата не е затворена и резето не бъде спуснато отвътре.

Той завъртя ключа и бутна вратата към страхотния мрак вътре.

— Не прекаляваш ли с мерките за сигурност, Соуп — попита Омали.

Невидим в тъмнината Соуп се потупа по носа.

— Човек трябва много да внимава, когато е пазител на Голямата загадка.

Пули подсвирна.

— Голямата загадка, а?

Соуп пусна резето, издаде няколко необясними цъкащи звука — изглежда с ключовете — и стаята изведнъж пламна в светлина.

— Боже мой — рече Омали с глас с няколко октави по-висок от обичайния.

Докато двамата премигнаха на ярката светлина, Соуп огледа лицата им с донякъде изпитателна радост. Те бяха първите простосмъртни, освен самия него, които можеха да видят шедьовъра, и страхопочитанието и объркването им бяха песен за ушите му.

— Е, какво мислите?

Омали бе изгубил дар слово. Пули каза само:

— Боже мой и вси светии!

Стената, отделяща предната стая от гостната в дъното бе махната, ведно с всички дъски на дюшемето на партерния етаж. Частта, върху която тримата сега стояха, не бе нищо друго, освен площадка на стълбище, което водеше надолу и надолу към огромна дупка, която очевидно е била издълбана много внимателно и в продължение на дълъг период от време. Към спалнята водеше стълба, тъй като стълбището бе отдавна премахнато.

Омали се взря в мрака на огромната яма, която зееше пред него.

— Къде води това? — попита той.

— Надолу — отвърна Соуп. — Само надолу, но и наоколо — нашир и надлъж.

— Аз май вече трябва да си вървя — каза Пули, — утре трябва да ставам рано, имам да свърша сума неща.

— Още нищо не сте видели — каза Соуп, — това е само входът.

Омали клатеше в почуда глава.

— Значи ти си изкопал всичко това, така ли?

— Не, не само аз — засмя се обезпокоително Соуп. — Моят праядо го е започнал малко след като къщата била построена, след

това имотът се паднал на дядо ми и след това по роднинска линия — на мен, последният от Дистантови и пазителят на Голямата загадка.

— Това е лудост — рече Омали. — Цялата улица ще се срути.

Соуп отново се засмя.

— Не, никога, семейството ми е запознато с въпроса, работили са на тунела под Темза по времето на Брунел.

— Но този тунел пропадна.

— В никакъв случай, това съобщиха властите. Истината е, че първите, които изкопаха злощастния тунел се натъкнаха на вход към подземните светове и тунелът бе набързо затворен, а за пред обществото бе измислено извинение, което да го удовлетвори.

— Искаш да кажеш, че твоите старци наистина са се срещали с онези хора там, долу?

— Определено. Ще слизаме ли? — попита Соуп.

Пули рече:

— Аз ще почакам тук.

— Поканих ви на едно питие и това и ще получите.

— Струва ми се, че вече не съм жаден — каза Пули, — а и след всичко това мисля, че би трябвало да приема клетва за въздържание.

— Господи, не смей и да споменаващ подобно нещо, дори на шега.

— Хайде, тогава — каза Соуп. — Аз ще водя, до първото помещение не е далеч.

— Първото помещение ли?

— О, да, понорите водят надолу към недрата на земята, а спомагателни тунели водят във всички посоки, някои са дълги по няколко мили.

Соуп щракна още няколко ключа и ги поведе надолу по дълго стълбище, което се губеше в тъмнината. Докато слизаха, пътят пред тях се обливаше в светлина, а пространството зад гърба им потъваше в мрак.

— Хитро, нали? — попита Соуп. — Изобретение на прадыдо ми, но не ме питайте как действа, защото не знам.

— Сигурно спестява някоя и друга пара от сметката за електричество — каза Джим.

— Сметка за електричество ли? — Соуп пак се изсмя по своя отвратителен начин и смехът му отекна по коридорите и надолу в

шахтата, връщайки към тях ужасяващо ехо. — Аз съм свързан директно към мрежата. Откакто съм жив, не съм плащал за ток или газ.

Джим поклати смаян глава.

— Това не може да бъде — каза той, — как е възможно всичко това да съществува и никой да не знае за него? А какво направихте ти и твоите предци с цялата изкопана пръст?

— Аха — рече Соуп и отново се потупа по носа, — аха!

Най-сетне стигнаха сводесто помещение. Пули по-късно реши, че бе около петнайсет метра в диаметър, но не бе възможно да се прецени точно, тъй като светлина имаше само там, където стояха.

— А сега за виното — рече Соуп. — Температурата тук е идеална за бели вина, розе, рейнско, сладко шери, както и за отглеждане на гъби.

Соуп измъкна една прашна бутилка от огромния стелаж и тъй като не разполагаше с тирбушон, набута тапата навътре с палец.

— До дъно! — рече той и дръпна една огромна глътка. После подаде бутилката на Омали. — Опитай, петдесетгодишно е.

Омали отпи една малка, нерешителна глътка, млясна няколко пъти с устни, после отпи една голяма, а след нея една много, много голяма глътка.

— Това наистина е добра стока — рече той, избърса с ръкав устата си и подаде бутилката на Джим Пули.

Джим, който бе наблюдавал с интерес изпълнението на ирландеца, не се нуждаеше от насърчение. Вдигна бутилката към устните си и дръпна една дълга и удовлетворителна глътка.

— Много скоро — рече Соуп, докато поемаше бутилката от Пули и я допи до дъно, — много скоро ще бъде установен контакт, може би съм само на сантиметри разстояние.

Омали кимна, докато погледът му пробягваше по стелаж с винени бутилки. Соуп измъкна още една и набута навътре тапата и.

— Чувствайте се у дома си — рече той.

Точно така се почувства Омали.

— Разполагам с всички древни карти, нали разбирате, моите предци са знаели това място и са знаели, че това е дело на няколко поколения, но сега аз съм тук, а моментът приближава, човечеството е изправено пред най-великото от всичките си открития, новата Златна ера, зората на новото утре...

Гласът на Соуп набираше височина. Джон Омали опъна още една бърза глътка от бутилката и я подаде бързешком на Джим.

— Най-добре е да се разкараме оттук по най-бързия начин, приятелю, защото имам чувството какво предстои — прошепна той.

Соуп обикаляше голямата пещера с вдигнати ръце и декламираше с все сила. Джим и Джон го наблюдаваха изплашени и смаяни — светлинният сноп го следваше тук и там, осветлявайки тайнствено обезумелите му движения. След като се отдалечи от тях, гласът му избледня, сякаш погълнат от скалата; стакатото на движенията и драматичните жестове му придаваха вида на някакъв странен артист мим, който изпълняваше необяснима сага под светлината на преносим прожектор.

Соуп се наведе над винения стелаж и набута тапата на нова бутилка вино.

— Ето — рече той, — тук ще ви покажа наследството на Дистантови, това ще ви покажа.

— Ще повярваме и без друго на думата ти — рече Омали.

— А сега ние наистина трябва да си вървим — добави Джим с убедителен тон, който прикриваше факта, че имаше големи трудности с овладяването на пикочния си мехур.

— Не, не! Вие сте тук, единствените допуснати, вие трябва да присъствате на отварянето на Портите, не ви е позволено да напускате!

— Точно това си мислех, че предстои — промърмори Омали.

— Насам, насам! — Размахал винената бутилка в ръка, осветен от призрачната светлина, Соуп пое бързешком по един страничен коридор и остави Пули и Омали в мрака.

— Не си спомням откъде влязохме в това място — каза Джон.

— И аз нямам никаква представа — отвърна Джим, — освен това започвам да се чувствам доста зле, това старо вино и „Лардж“-ът на Невил очевидно оформят кофти коктейл.

— Боя се, че трябва да го последваме или да останем сами в тъмното — каза Джон, — защото този номер с осветлението работи само за негова сметка.

Джим се почуди дали в цялата тази работа нямаше пръст магнетизмът. Но моментът не беше подходящ за празни спекулации, затова сви рамене в мрака и двамата последваха приличния на светулка силует на Соуп Дистант, който се отдалечаваше от тях.

— Предполагам, макар да е невъзможно да съм сигурен, че трябва да се намираме някъде под „Лъндън роуд“ — каза Джон.

— И аз имах същото усещане — отвърна Джим. — Но се надявам, че разбираш и ще го запишеш на някаква плочка или погребална плака, дори тя да е в моя памет, но всичко това е напълно фантастично и абсолютно невъзможно.

— Тези пещери определено изглеждат като дело на човешка ръка. Мисля си, че някой далеч преди рода на Дистант е открил случайно това място, макар че първоначалната му цел и начинът на изкопаването му да са невъобразими.

— Идвайте, бързо! — изкрещя Соуп, който светеше пред тях. — Вече почти стигнахме!

Всички изведнъж спряха, тунелът свършваше неочаквано пред чифт масивни железни двери.

— Видяхте ли! — изкрещя Соуп.

Омали забеляза, че по челото му вече бяха избили капки пот и че по ъгълчетата на устните му се бе появила бяла злокобна пяна, която се стичаше по брадата му.

— Видяхте ли, видяхте ли — свещената Порта!

Омали приближи към гигантските двери. Очевидно бяха много старинни и изглеждаха способни да издържат напъна на няколко армии. В призрачната светлина успя да види главичките на огромните нитове, спускащи се в редички от горе до долу, както и голям и сложен механизъм, който тръгваше от две колела, приличащи на стоп кранове на някаква титанична канализационна система. До всяко крило на портата имаше бронзова плочка, върху която бе изобразен някакъв хералдически символ с неясен произход.

Вниманието на Омали бе привлечено от колелата. В тях имаше нещо натрапчиво познато и той се запита къде ги бе виждал преди. Пристъпи напред, но Соуп Дистант му препречи пътя.

— Не, не! — изкрещя той. — Не бива да докосваш нищо, това е моя работа, на последния наследник. Аз трябва да изпълня пророчествата, аз трябва да отворя Портите.

— Соуп... — рече сериозно Джон. — Соуп, имам чувството, че не бива да отваряш тези врати, нещо ми казва, че това ще бъде голяма грешка.

Пули закима енергично.

— Най-добре ги остави, а, Соуп? Не можеш просто ей така да си отключваш всички врати, на които налетиш.

Соуп се обърна и прокара длани по издупчената като от шарка повърхност на железните врати.

— Смятам — рече Джон, който бързо осъзнаваше сериозността на ситуацията, — мисля си, Соуп, че ако си твърдо решен да я свършиш тая работа с отварянето, най-добре ще е да бъдеш сам във върховния миг. Ще бъде грехота ние да стоим тук и да гледаме. Ако пророчествата казват, че ти трябва да отвориш Портите, значи трябва да ги отвориш. Но сам! — Соуп го изгледа донякъде недоверчиво, но Омали продължи невъзмутимо: — Честта трябва да принадлежи на теб, покажи ни пътя обратно до стълбището, където ще изчакаме твоето славно завръщане.

— Славно завръщане, да — тонът на Соуп изведнъж бе станал замислен.

Пули кимаше енергично, докато в същото време непрекъснато кръстосваше и прекръстосваше крака.

— Така да бъде!

Соуп мина между двамата и след като светлината пое заедно с него, Омали хвърли последен поглед на гигантските врати, прехапа за миг долната си устна, а след това последва отдалечаващия се в тъмния като смъртта коридор.

Фигурата на Соуп като блуждаещото огънче танцуваше пред тях като някакъв блатен призрак, виеше се из лабиринта от тунели и накрая излезе в голямата централна зала. Като се взря нагоре, Омали можеше да види светлините на улица „Спрайт“ — едно окуражително зарево високо горе. Соуп дишаше тежко през носа, свил юмруци, а лицето му бе като восъчна маска от потта. Пули се улови отчаяно за слабините. Омали пристъпваше нервно от крак на крак.

— Вие чакайте тук! — рече изведнъж Соуп. — Тази нощ е нощта, към която целият исторически път на човечеството неизбежно е вървял. Тази нощ ще бъде разкрита голямата загадка. Тази нощ ще бъдат отворени Портите!

— Да, да — каза Омали, — ние ще чакаме тук.

Очите на Соуп бяха като изцъклени. Ясно беше, че не вижда повече нито Пули, нито Омали; беше се съсредоточил и умствено, и физически върху някаква далечна цел. Гласът му бучеше, изпълваше

пещерите, удряше се върху черните камъни като някаква злокобна звукова вълна.

— Да бъдат благословени Боговете на Древния свят. Черните и обитаващите дълбините. Великият Ригденджиопо, царят на света, господар на Долните земи, пазител на вътрешните тайни!

Омали запуши с длани ушите си и прошепна една молитва под носа си. Пули, чийто пикочен мехур бе на път да се откаже от неравната битка, обърна отчаяно очи.

Без никакво предупреждение Соуп изведнъж хукна напред. Двамата приятели гледаха как блещукащият му силует изчезва в тъмнината, гласът му отекваше тук и там в сводестите коридори, докато най-сетне светлинката се стопи и ужасните ехтящи викове се превърнаха само в спомен.

Омали и Пули останаха за миг неподвижни, фигурите им бяха очертани от заревото на светлината над тях. Те бавно извърнаха лица един към друг, стигнаха до общо решение, което бе силно доказателство, че телепатията съществува, и в следващия миг хукнаха към стълбите.

Минути по-късно на ъгъла на улица „Спрайт“ Омали се бе превил надве и опрял длани върху коленете си, се мъчеше да си поеме дъх. Пули само въздъхна дълбоко, докато се облекчаваше през перилата в парка „Мемориъл“. Между две тютюнджийски закашляния и тежкото поемане на дъх Омали редеше най-различни проклетия, завоалирани богохулства и клетви за надвисналото насилие, насочени изцяло и непоколебимо към Соуп Дистант.

Пули приключи облекчаването си под акомпанимента на една последна и всепоглъщаща въздишка. След като вдигна ципа си и възвърна порядъчността си, той измъкна от вътрешния си джоб една бутилка от петдесетгодишното вино на Соуп.

— Срамота щеше да бъде да си тръгнем с празни ръце — рече той. — По едно за из път, Джон?

— Да, по едно — отвърна ирландецът. Отпи една голяма глътка и преглътна тежко.

Пули рече:

— Какво ще правим? Соуп определено е луд!

Омали избърса устни и му подаде бутилката. Луната грееше над тях, в далечината се чуваха колите по надлеза, а едно среднощно куче, завръщащо се от някаква кучешка веселба, прекоси на големи скокове улицата. Всичко изглеждаше толкова обичайно, толкова земно, че преживяното от тях в пещерите вече приемаше формата на лош сън. Часовникът на библиотеката „Мемориъл“ удари два.

— Ако всичко, което видяхме, е истинско, а не е някакво общо видение, то аз наистина не знам какво да предприемем. Соуп не вреди никому, макар да съм сигурен, че на властите трябва да се съобщи за този огромен лабиринт от тунели, дори само заради това, да бъде освидетелстван като безопасен. Докато бях там долу, имах чувството, че по-голямата част от Брентфорд лесно би могъл да потъне в тях и пак да остане място за половината от магистралата Чизуик.

— Ами онези порти? — рече Джим. — Сам човек определено не може да ги отвори, изглеждаха доста тежки. Ти нали не вярваш, че водят към вътрешния свят, а?

Омали поклати глава.

— Нямам представа, но онези колела, мисля, че съм ги виждал някога преди.

Целият по-нататъшен разговор обаче бе заглушен от ниско и ужасяващо бучене, което очевидно идваше от долния край на „Олбъни роуд.“ Досуц като злокобен подземен гръм то пое напред. В далечния край на улицата започнаха да присвяткат запалените светлини по горните етажи на къщите. Котките захленчиха, кучетата залаяха.

Пули рече:

— Това е земетресение!

Омали се прекръсти.

Някаква чудовищна сила се бе размърдала дълбоко под земята; големи вълни пробягаха по паважа на улица „Спрайт.“ Ударната вълна премина през тревата на парка „Мемориъл“, построявайки отделните груби стръкчета като войници на парад. Силна въздишка, която не можеше да излезе от човешко гърло, разтърси самите недра на земята и се засили до огромно кресчендо.

Омали почувства подтик да хукне, но коленете му бяха омекнали като желе. Пули се бе свил в зародишна поза. Улица „Спрайт“ вече блестеше в светлина, отваряха се врати, хората изскачаха на улицата, облечени в нелепи пижами и обувти с нелепи домашни чехли. И тогава,

тъй неочаквано, както бе започнал, злокобният тътен спря, сякаш бе преминал под тях и бе затихнал. Живеещите на улица „Спрайт“ изведнъж се намериха застанали глуповато на улицата посред нощ. Затътрили чехлите си и преструвайки се на безразлични, за да скрият страхотното си объркване, те се връщаха в жилищата си и тихо затваряха входните врати.

Нощта отново утихна, светлините на улица „Спрайт“ изгаснаха и Пули се надигна и заизгупва праха от туидовия си костюм.

— Джон — рече той, — ако ме извиниш, сега ще си ида у дома и ще се мушна в леглото, където имам намерение да прекарам неопределено дълъг период. Боя се, че случилото се тази вечер завинаги разруши жизнеността ми и вече съм един съсипан човек.

— Това определено бе нощ, която бих предпочел да забравя — отвърна Омали.

След тези думи той прегърна през рамо своя спътник и двамата приятели се скриха в нощта.

9

Това наистина бе загадка. Репортерите разбутваха тълпите от объркани зяпачи и надничаха с невярващи очи от моста към калната диря от изкривени велосипедни рамки, стари консервени кутии и изхвърлени колела от детски колички, която се виеше в далечината. Как дългата цяла миля отсечка от канала — от шлюза на реката до фабриката за автомобилни чистачки — можеше да изчезне за една нощ, това никой не можеше да си обясни.

— Не би могъл да изтече през шлюза на реката — обясняваше стар шлепаджия, — в Темза сега има приливи от другата страна на шлюза нивото на реката е с метър и осемдесет по-високо.

— А в другия край?

Шлепаджията погледна презрително питащия.

— Какво искате да кажете — да тече нагоре към следващия шлюз ли?

Питащият се изчерви и си потърси работа някъде другаде.

Арчрой, който бе голям привърженик на Чарлз Форт, обясни какво се бе случило:

— Телепортация — рече момъкът. — Водата е била телепортирана от особено нуждаещи се от нея, навярно — от обитатели на близка планета, най-вероятно Луната.

Журналистите, макар и винаги готови да приемат всякакво решение, стига да е логично, да става за новина или да е просто сензационно, изглеждаха странно нерешителни спрямо твърденията му за съществуването на телекинетични лунни лъчи.

Но все пак това бе най-необичайна случка, която без съмнение щеше да изстреля отново Брентфорд в заглавията на националните издания и най-малкото щеше да увеличи оборота на „Летящия лебед.“ Невил беше във вихъра си зад бара. Касовият апарат звънеше мелодично.

— И не забравяйте — надвикваше врявата той, — в четвъртък е каубойската вечер.

Натикан в тъмния ъгъл, сгушил се над халбата си, Джим Пули с неприязън гледаше дебелия задник на репортера пришелец, който бе заел любимия му стол до бара. Омали се промъкна през тълпата с две халби „Лардж“.

— Чак като се прибрах у дома се сетих къде бях виждал и преди онези колела — обясняваше той, докато се настаняваше до Пули. — Това бе лостовата система на големия воден възел, онези порти трябва да са били част от системата за наводняване на стария Брентфордски док.

Пули сръбна от халбата си, лицето му бе самата маска на намусено неудоволствие.

— Тогава какво е станало със стария Соуп?

Дяволска усмивка пробяга по лицето на Омали.

— Няма го, отнесе го водата. — След това той направи съответния жест с пръсти. — И край на стария Ригденджиопо и къртиците там долу, нали така?

Пули се сви още повече над халбата си.

— Чумата да тръшне всичко това! — рече той. — „Лебеда“ е пълен с всичките тези идиоти, старият Соуп — отмит като в тоалетна, задава се каубойската вечер, която не обещава нищо повече от пришествието на Рангорок!

Омали отново се ухили.

— От едно такова събитие могат се изкарат добри парици. Аз самият организирах няколко тура из околностите за този следобед срещу една лира на глава.

Пули поклати изумен глава.

— Никак не си губиш времето, а?

— Човек не бива да отлага нещата.

— Кажу ми, Джон — каза Джим, — как е възможно човек като теб, притежаващ удивителното умение да спечели прословутия „бърз долар“, не се е заел отдавна с бизнес, та вече да се е пенсионирил въз основа на печалбите си?

— Боя се — отвърна Джон, — че ме депресираща регулярността на „работата“, всекидневната рутина, която изсмуква жизнените сокове и уврежда мозъка на човека. Най-много предпочитам да разчитам на акъла си и ако той ме напусне, тогава може би ще се заема с „работа“ за цял ден.

Омали извади от джоба си табела с надпис „Запишете се тук за екскурзия до канала“ и се зае с обичайното „Насам, народе!“

Пули се надигна от масата и си тръгна. Нямаше никакво желание да се замесва в начинанието на Омали. Искаше му се единствено да забрави всичко за подземни пещери и изчезнала от канала вода, единствените му мисли по въпроса бяха за това какво би се случило, ако се опитат отново да запълнят онази отсечка от канала. Дали улица „Спрайт“ бе на по-ниско равнище от канала? И ако бе така, дали щеше да се наводни целият квартал? Дори не му се помисляше за това. Пули се затътри до бара и поръча още един пайнт.

— Обзалагам се, че очакваш с нетърпение четвъртък вечерта, а, Джим? — рече Невил.

Пули не му отговори. Мълчаливо сръбна от бирата си и остави отделните фрази от разговорите край бара да се носят безразборно покрай ушите му.

— Дядо ми стоял до дъската за дартс — долетя някакъв глас, — и стреличката го пронизала в меката долна част на дясното му ухо.

Пули сръбна от бирата си.

— И когато отишли да я извадят — продължи гласът, — старецът им рекъл: „Недейте, тя напълно излекува ревматизма на лявото ми коляно.“

Пули се прозя. До него, сгущени в обичайните си заговорнически пози, бяха двамата местни строители Косматия Дейв и Джон Джунглата, наричани така заради забележително буйната растителност по главите им. Близнаците обсъждаха както личи свръхсложни планове, които бяха разтворили пред себе си върху барплота.

— Мисля, че не мога да разбера всичко това — рече Дейв.

— Трудна работа, не ще и дума.

— Не виждам защо иска олтарът да бъде толкова голям.

— Не разбирам защо няма да има пейки.

— На мен този параклис ми се струва доста странен.

Пули се заслуша с интерес; със сигурност никой в квартала не би могъл да е толкова смахнат, та да поръча на тези печално известни каубои да построят параклис.

Косматия Дейв каза:

— Не виждам защо плановете трябва да са изписани на латински.

— А, на латински ли са? — попита брат му. — Мислех си, че е тригонометрия.

Пули не можеше повече да съдържа любопитството си и се обърна към двамата майстор-строители.

— Здравейте, момчета, как върви бизнесът?

Джон сграбчи плана от барплота и го натъпка в сакото си.

— А, о... — рече брат му, — добър ден, Джим, как си ти самият?

— Да ви кажа правичката, не съм здрав. Напоследък участвах в събития, които сериозно увредиха здравето ми. Но нека не говорим за мен, как е вашият бизнес? Дочух, че вървите нагоре и нагоре, че сте спечелили голям договор, това дочух.

Двамата братя се спогледаха и след това погледнаха към Пули.

— Не и ние — отвърна единият.

— От седмици не сме похващали нищичко — допълни другият.

— Хайде, хайде — каза Джим, — моят информатор е сигурен, че сте пипнали голяма работа, нещо от църковно естество, доколкото знам.

Джон притисна плана към гърдите си.

— От седмици не сме похващали нищичко — повтори брат му. — Напоследък има голямо затишие.

Косматия Дейв поклати глава и поръси Пули с пърхот. Джон Джунглата стори същото.

Невил се втурна към тях иззад бара.

— Я се разкарайте, вие, двамата. Предупредих ви, че ще ми замърсите сиренките — каза сърдито той.

— Извинявай, Невил — казаха в хор братята, станаха от местата си и напуснаха бара без да докоснат напитките си.

— Много странно — рече Пули. — Много удивително.

— Тези двамата са много потайни напоследък — каза Невил. — Струва ми се, че почти всички в този проклет бар заговорничат за нещо.

— Кажи ми, Невил — попита Джим, — виждал ли си отново напоследък скитника?

— Слава Богу, не, а и с тази работа с канала, която привлече вниманието на всички, нека се надяваме, че няма да чуем повече за

него.

Пули поклати глава и рече със съмнение:
— Аз не бих бил толкова сигурен за това.

Капитан Карсън стоеше на моста на канала, вторачен в тинята, като от време на време хвърляше поглед към брега, където официалният господин Омали, с шапка с перо и наперен с блейзер, водеше група шведски студенти по изровения от коловози път към дъскорезницата. Неприязънта на Капитана към туристите едва не засенчи онази, която изпитваше към фигурата, застанала кротко до него, с ръце в джобовете, пушеща моряшки шаг с една от любимите лули на Капитана. Тази фигура вече не можеше да се сбърка със зловещото и зле облечено чудовище, което бе хвърлило злокобната си сянка на верандата му само преди две седмици. Гладко избръсната и ухаеща на брилянтин, фигурата бе облечена със синя поло фланела и с един от най-хубавите панталони на Капитана в цвят каки, носеше яхтена фуражка и беше обул яхтени обувки.

Скитникът се бе превърнал за Капитана във вещер, обсебил сънищата и изпълващ дните му с ужас. Незнайно как, тъй като Капитана не можеше да го обясни, скитникът се бе настанил за постоянно в мисията. По време на хранене заемаше стола на Капитана, докато самият Капитан бе принуден да се храни в кухнята. Накъдето и да се обърнеше Капитана, скитникът бе винаги там, излегнал се на верандата, пуфкайки цигарките си, настанил се в най-удобния стол пред камината, посрбвайки ром. Беше успял да измести пак по непонятен за Капитана начин, стопанина от стола му, да го лиши от тютюна, от храната, от напитките и накрая — от леглото му.

Скитникът смукна дълбоко от лулата на Капитана и издуха струя от многоцветен дим.

— Изглежда в този район действат някакви необичайни сили — отбеляза той.

Капитанът изгледа нежелания си гост със зле прикрита омраза и отвърна:

— Сигурно.

Някъде дълбоко в най-тъмните недра на неприязънта му към скитника започна да се заражда някакво странно и завистливо

уважение. Капитана не можеше да разбере напълно и тези чувства, но сега, гладко избръснат и добре облечен, скитникът сякаш излъчваше някаква властност. Може би аристократичност. Необяснимо беше. Аурата на злото, която го обгръщаше, бе почти осезаема, с този червеноок мъж винаги се носеше някакъв мрак, погребална студенина. Капитана потрепери.

— Студено ли ти е? — попита скитникът. — Най-добре да се връщаме тогава, не бихме искали утре да легнеш с някоя лятна простуда, нали така?

Капитана последва скитника към мисията с кучешко покорство. Докато скитникът вървеше пред него, Капитана наблюдаваше как широките му рамене се поклащат насам-натам в перфектен ритъм. Определено скитникът се бе променил, държеше се по-гордо, по-изискано от преди.

Нищо чудно, като се има предвид храната, която ядеше. Но кой бе той? Невъзможно бе да се определи възрастта му; можеше да бъде и на двайсет, и на петдесет години. В чертите му имаше нещо неуловимо, което не се поддаваше на определение. Капитана бе положил маса усилия да измъкне от него някаква информация за името му, за семейството и произхода му, ала скитникът бе вбесяващо уклончив. Беше направил само едно изявление по тези въпроси и то бе следното:

— Тук има само петима, които знаят името ми и когато те го произнесат, всички ще го научат.

А кои бяха тези петима, Капитана не успя да отгатне. Може би скитникът намекваше за пет от фиктивните имена, които бе цитирал от ранните архиви на мисията.

Скитникът влезе в мисията, като си отключи със собствен ключ. Капитана го последва покорно; скитникът бе сломил дотам съпротивата му, че вече не поставяше под въпрос действията му.

— Бих искал да говоря с теб по един деликатен въпрос — рече неочаквано скитникът. — Той засяга бъдещето и на двама ни, освен това знам, че тежи на душата ти. — Капитана повдигна въпросително вежда. — Може би ще поискаш да отвориш резервната бутилка ром, която държиш в заключенния шкаф под стълбището, за да се подкрепиш, преди да чуеш онова, което ще ти кажа.

Капитана скромно се подчини. Двамата се настаниха от двете страни на масата на Капитана, налети бяха две големи чаши с ром.

— До знанието ми бе доведено — рече скитникът, — че има един човек наблизо, който би ни навредил.

Лицето на Капитана си оставаше безизразно, ала мислите му отдаваха безмълвна почит към всекиго, който би пожелал злото на неговия гост.

— Човек на име Брайън Кроули — рече скитникът. Капитана трепна от изненада. — До знанието ми бе доведено — продължи скитникът, — че този човек лелее желанието да затвори тази мисия и да те уволни, моя достопочтен домакин, без благодарности или пенсия. Ти, който си направил толкова много за бедните и нуждаещите се, ти, който си посветил живота си на нещастните. — Капитана се размърда неловко на стола си. — Доколкото разбирам има заговор между този Кроули — той отново спомена омразното име — и някои си съветник Уърмууд да унищожат тази мисия, за да разширят автомобилния парк на „Бътс.“

Капитана прехапа устна. Значи такава било намерението им? Откъде скитникът се бе сдобил с тази информация, беше разбира се напълно непонятно, но Капитана попиваше всяка негова дума.

— Много съм мислил по въпроса — съобщи той на скитника. — Нощ подир нощ лежах и проклинах името на същия този Кроули и напругах ум в търсене на решение, но не намерих такава.

— Мисля, че решението може да е съвсем близко — рече скитникът, — всъщност усещам топлия му дъх върху врата си още сега.

Капитана наля по още една голяма чаша ром.

— Ще поканим тези двама индивида на вечеря — обяви скитникът.

Капитанът се преви надве, обхванат от неистова кашлица.

— Успокой се — каза скитникът.

— Боя се, че дъхът, който си усетил върху врата си, е един отвратително лош дъх.

Лицето на скитника бе безизразно, той обърна чашата си с ром и гледаше Капитана с немигащи очи — две капки кръв в безцветните орбити.

— В четвъртък вечер ще е най-добре — каза скитникът.

— Ами ако не дойдат? В крайна сметка Кроули ме мрази, а Уърмууд никога не би искал да рискува по какъвто и да е начин.

— Ще дойдат — отвърна скитникът, — и мисля, че мога да ти обещаю една много забавна вечер.

Противните му очи заблестяха със свирепа яркост и Капитана обърна рома си с трепереща ръка.

Брайън Кроули вдигна обрамчената в злато картичка покана към слънчевата светлина. Имаше най-необикновен вид, почти прозрачна и определено изработена от най-фин пергамент. Никога не би допуснал, че старият морски капитан би могъл да има такъв стил, вкус или елегантност. Ръбчетата на картичката изглеждаха повече като златни приложения, отколкото като пръснати със златна боя в печатницата. Шрифтът бе напълно непознат за Брайън, с фино изписани серифи и изящни арабески, които му придаваха почти ислямски вид. И мирисът ѝ — нещо трепна у него, някакъв спомен от миналото. Беше мирисът на тамян, на църковен тамян. Беше го вдишвал много пъти преди, още като момче, хорист в „Сейнт Мери“, точно това беше — мирисът на тамян.

Докато романтичното въображение на Брайън се носеше на романтични спирали за картичката, закоравялата част от същността му злорадстваше, защото поканата, която се бе прехвърлила през полирания отвор за писма, за да падне ведно с множество обикновено кафяви пликосе върху аленото вълнено килимче, имаше текст, който караше сърцето му да подскача от радост.

ПОКАНЕНИ СТЕ ОФИЦИАЛНО

**ДА ПРИСЪСТВАТЕ НА ПРИЕМ И БАНКЕТ В
ЧЕТВЪРТЪК, 15-И ЮНИ В МОРЯШКАТА МИСИЯ,
БРЕНТФОРД, В ЧЕСТ НА СТОГОДИШНИНАТА ОТ
ТОВА ПОЧТЕНО ЗАВЕДЕНИЕ И В ЧЕСТ НА КАПИТАН
ХОРЕЙШО Б. КАРСЪН ПО СЛУЧАЙ ОБЯВЯВАНЕТО
НА ОТТЕГЛЯНЕТО МУ.**

Облекло:

Черна вратовръзка

R.S.V.P.^[1]

От 7,30 до 8,00 вечерта

Вход само с тази покана

Брайън въздъхна дълбоко и притисна ароматната картичка към устните си. Нещата не можеха да се развият по-добре — Капитана сам да обяви оттеглянето си! Не се бе сетил, че мисията има стогодишен юбилей, но ясно беше, че трябва да присъства, дори само от благоприличие. Другите от Комитета щяха да бъдат там и отсъствието му нямаше да мине незабелязано.

Щеше да R.S.V.P. още същата сутрин. Най-сетне колелото на съдбата започваше да се завърта в негова полза. Той почти подушваше ароматите на вкусните гозби на Марио.

[1] R.S.V.P. — от фр. „Моля, отговорете“. — Б.пр. ↑

10

Понеделникът премина във вторник и вторникът направи онова, което се очакваше от него, а постоянните посетители на „Летящия лебед“ станаха още по-загрижени. Странни промени се случваха сред вечния декор на бара. Над тезгяха се появи гротескна, проядена от молци глава на бизон, а по пода започнаха да се забелязват следи от стърготини. Голяма картина, изобразяваща закръглена и с розова пудра женска фигура, облечена само с най-оскъдна боа от щраусови пера, бе окачена малко накриво върху таблото за дартс.

— Временно неудобство — увери Невил разгневените играчи на дартс. — Потърпете, момчета.

Но хвърлячите на перести стрелички потърсиха забавление другаде — при Джак Лейн или в „Новата гостилница.“

— Стар негодник — коментира Джим Пули.

Но именно Джон Омали, човек, който смяташе себе си, независимо колко иронично, за пазител на кварталния морал, пръв забеляза новата селекция от плочи, която се бе намърдала в повредения джубокс.

— „Колелото на каруцата е счупено!“ — рече той рязко и грубоватият му акцент прониза мислите на нещатния барман като с хирургически скалпел. — „Четириног приятел?“

Невил наведе засрамено глава.

— Достойно е за съжаление — рече той, — но в пивоварната смятат, че е необходимо да се смени селекцията на онова нещо, за да сме в крак с онова, което според тях, е модно.

— Хайде, хайде — отвърна Омали, — сигурно пивоварната диктува точно тази мода с ужасните си планове за барбекю тип „уестърн“ и съпровождащите го ужасии.

— Не забравяй за удълженото работно време и евтиното пиене — напомни Невил на ирландския си клиент.

Омали кривна глава настрани и се замисли.

— Това е малко утешение за отворотелните промени, които се извършват в това заведение, така си мисля аз.

Джим се съгласи:

— Никога не съм очаквал, че ще дойде денят, в който трима от най-добрите стрелци на дартс ще избягат при Джек Лейн.

Невил прехапа устна и се зае отново с полирането на чашите.

— Гледам, че още носиш официалната си шапка на екскурзовод — рече изведнъж Пули.

Омали се усмихна и почтително свали шапката и я завъртя между пръстите си.

— Няма да повярваш какъв бизнес въртя край онзи пресъхнал канал.

Джим поклати глава:

— Макар че за обикновения човек изчезването на един канал би трябвало да изглежда като необичайно нещо, честно казано, не мога да разбера какво удоволствие може да се получи от това да си плащаш, за да се скиташ нагоре-надолу по брега и да се взираш в тинята. Боже мой, аз самият ходих там по-преди и миризмата му в никакъв случай не ласкае ноздрите.

— Съставил съм много вълнуваща програма — каза ирландецът, — чрез която информирам посетителите за най-различните и странни легенди, свързани с тази част от канала.

— О, така ли?

— Посещаваме всяко местенце, където Цезар се е разполагал на лагер преди похода си към Чизуик.

— Наистина?

— На мястото, където малката Нели Татърсол е хвърлила земната си черупка в мрачните дълбини в една тъмна и ветровита викторианска нощ, все още звучи трагичният ѝ вик.

— Звучи трагичният ѝ вик, значи?

— И мястото на прочутото убийство на Изкормвача от 1889 година. Изобщо екскурзията има много висока образователна стойност.

— И те вярват на всичките тези дрънканици?

— Не е важно дали вярват, или не вярват. Както върви бизнесът засега, може скоро да ми се наложи да наема помощник, който да се заеме с групите, които сега са принудени да чакат с часове край канала. С всеки ден броят им се увеличава. От тази игра могат да се

изкарат хубави парици — добави ирландецът и високо поръча още два пайнта.

Пули огледа народа, който изпълваше „Лебеда.“ Определено беше от странна порода — с еднакво безизразни лица и някаква безцветна аура, която ги обкръжаваше. Това бяха лица, които човек можеше да види в тълпата, заобиколила жертва на пътен инцидент или паднал в юмручен бой. Санитарите от линейките трябва силно да си пробиват път сред тях и едва ли не само насилието може да ги накара да помръднат с няколко сантиметра встрани.

Стария Пийт влезе в бара, последван по петите от полу-териера си.

— Вънка има един автобус япончуги, питат за екскурзовода — съобщи той на Омали.

— Е, дългът ме зове — каза Джон и скочи на крака, нахлупвайки на глава официалната си шапка. — Ще се видим скоро.

Джим си взе довиждане с другаря си и с доволна усмивка се зае с двете недокоснати халби.

— Десет шилинга и шест пенса, моля — обяви Невил, нещатният барман.

— Мамка му! — отвърна Джим Пули.

Норман спусна резето и обърна табелата, която информираше клиентите, че е „Затворено дори за продажбата на пощенски марки.“ Потърка ръце, прекоси магазина и изчезна през вратата зад тезгяха. Малката кухня всекидневна в дъното напоследък бе доста поизоставена. Мивката бе препълнена с планина от омазани с остатъци чинии, намиращи се в такова състояние, че възстановяването им бе станало невъзможно. Линолеумът бе осеян с фасове, досущ като пъпки от някаква тропическа болест, а на всяко свободно местенце бяха струпани купчини вестници, изящни публикации и научни списания.

„Всяко зло за добро“, рече си той. Стигна до задната врата, взе и навлече кожена престилка, нахлузи очила на заварчик и чифт гумени ръкавици. „А сега краят се вижда... И така, пред мен е последната завеса.“ С бомбастичен жест той прекоси стаята и дръпна настрани завеската, която преграждаше ъгъла. Там, осветен от голата крушка от кухнята и грейнал като перла, изтръгната от мидената си черупка,

висеше навярно най-необичайният комплект от дрехи, виждани някога от смъртен. Беше зашеметяващо розов като съомга, скроен от най-висококачествен поливинилхлорид. Предницата и ръкавите блестяха с изкуствени скъпоценни камъни и пайети, подредени в шаблони, загатващи за индиански пера и конници от Запада. Панталоните бяха украсени по сходен начин, крачолите им завършваха с огромен клош, поръбени с галони и дълги златни ресни. Раменете на сакото бяха украсени със златни букви, очертани с поне дузина комплекта лампички за коледна елха, които оформяха текста: ДУХЪТ НА СТАРИЯ ЗАПАД.

Това бе *piece-de-resistance* на Норман и той наистина действаше. Истината е, че никоя човешка ръка, независимо колко умела, не би могла да извае това произведение на изкуството за толкова кратко време, колкото имаше на разположение след обявата в „Лебеда“ за предстоящото фантастично каубойско събитие. Не, това бе плод на няколко дълги години труд. Първоначално замислен като „ДУХЪТ НА ЮБИЛЕЯ“^[1], той не можа да бъде завършен за събитието и Норман се боеше, че този ден никога няма и да дойде. Необходими му бяха няколко дълги и безсънни нощи, за да превърне каляската от коронацията в покрита каруца и перата на Уелския принц в бойната одежда за глава на индиански вожд. В крайна сметка резултатът бе такъв, че предизвика една сълза на гордост у създателя му.

Широкополата шапка стетсън бе донякъде проблем, тъй като доставчикът му на полиетилен, една млада жена, която работеше в каучуковата фабрика, бе изгонена за непозволено изнасяне на продукция на компанията. Той обаче прояви упорство и се справи с помощта на стара, мека, филцова шапка с импровизирана периферия. След това я пръсна със златна боя и я обсипа с карнавални пайети.

Електрифицирането на вълшебните лампички бе най-големият проблем и твърде елементарните познания на Норман за действието на електричеството му коства доста изгорени пръсти. Обмисли идеята просто да пусне удължител към най-близкия наличен контакт, но това щеше да ограничи твърде много движенията му. Ето защо, действайки чрез обичайната си система на проба-грешка, Норман усъвършенства ефикасна, макар и тежка система от предварително заредени твърди батерии, завързани около кръста му, досущ като колана на Батман. Комплект ключове на токмата на колана му даваше възможност да

променя пулсациите и последователността на светлинките по начин и приятен, и артистичен.

За радост полиетиленът на костюма действаше като отличен изолатор, а цялата машинария бе заземена чрез кабели, които се спускаха отзад по крачолите на панталона му към бронзови плочки, заковани към токовете на чифт взети под наем каубойски ботуши.

Норман човъркаше доволен с отвертката и поялника, и тук смени изгоряла крушка, там запои отново дефектна фасонка. Утре цял Брентфорд щеше да приветства творческия му гений. Никога повече нямаше да се усмихват снизходително и да намекват за предишните му неуспели начинания с нескрит присмех. Той ще им даде да се разберат.

Норман щракна едно ключе на токата на колана. За съжаление точно в този случай не бе обул ботушите с бронзови плочки и изпукването на електричеството, което протече през пръстите му, го накара да затвори очи, а торсът му да потрепери.

— Мамка му! — рече Норман.

Арчрой седеше на входа на бараката в парцела си, опрял лакти върху коленете си, положил брадичка в дланите си. Чаша с какао бързо изстиваше в краката му. Жена му се бе заела с нещо ново в семейното огнище; в коридора имаше нова ролка желязна мрежа, а в задния двор — голяма купчина червени тухли. Последният път, когато я видя, бе споменала нещо за птичарник. Освен това върху тесните му рамене се бе стоварила с цялата си тежест онази история с бобените зърна.

Арчрой въздъхна трагично. Защо животът не можеше да бъде простичък, както преди?

Докато си седеше злочест, погледът му мързеливо се насочи към парцела на Омали. Там, върху неравната земя се издигаше самотното колче, което отбелязваше мястото на посятото зърно. Арчрой прилежно го поливаше всяка вечер. Омали изобщо не се беше мяркал в парцела си през последните две седмици и Арчрой почувства, че бе изгубил интерес към цялата история. Надигна се от портокаловата щайга и се затътри натам, за да огледа тъмнеещото парче земя на ирландеца. Колчето бе леко килнато, затова го изправи и се наведе да подравни пръстта. Нямаше никакви признаци на живот, никакво приятно на вид зелено кълнче или някакво току-що поникнало

растение, което да вдигне глава към слънцето. Нищо, само гола земя. Арчрой склони глава надолу и присви очи. В крайна сметка това бе последното му бобче и ако то не поникнеше, нямаше с какво да компенсира трагичната загуба на своя морис-майнър.

Може би ако го изкопаеше за малко, колкото да провери дали е наред, това нямаше да му навреди. А ако покажеше признаци на живот, винаги можеше да го посее отново. Не, няма да му навреди, само един бърз поглед. И нямаше нужда да казва за това на Омали.

Земята бе мека и влажна от всекидневните му поливки. Почти веднага пръстите му се склучиха около влажен и лепкав предмет и той бързо го измъкна на повърхността. Нежно го положи върху дланта си и го избърса от полепналата пръст, разкривайки за свой ужас познатите очертания на обикновен картоф за семе. Изражението на Арчрой изразяваше дълбока загриженост. Той хвърли картофа настрани и се тръшна на колене. Зарови се напред-назад из парцела, досущ като престаряло прасе в търсене на трюфели. Забравил, че ще окаля туидовия си костюм, Арчрой прерови всеки инч от парцела на дълбочина около трийсетина сантиметра.

Не намери нищо; мястото бе голо като пустиня, макар че след като вече бе така щателно прекопано, можеше да се сметне за готово да роди най-различни зеленчуци. Арчрой се изправи, по коленете и по лактите му бе полепнала кал; перуката му, за която производителите твърдяха, че може да издържи на преплуване на Ламанша, се бе отделила от темето му и се ветрееше над него като спинакер.^[2]

Арчрой погледна отново картофа. Значи това бе предателство, нищо чудно, че ирландецът не си бе дал труда да идва и да полива парцела си. Защо ще идва да полива един картоф?

— Мамка му! — рече Арчрой.

Капитан Карсън гледаше как возилото приближава към мисията. Никога не беше виждал нещо подобно. Огромният камион бе абсолютно, невъобразимо черен. По мъртвешки черните му бордове нямаше и следа от някакъв цвят, освен един червен щит на герб с изрисувано подобие на бик. Возилото се движеше напълно безшумно и във формите му някак си липсваше нещо, сякаш бе някакъв вариант на камион, чийто създател не помнеше напълно как би трябвало да

изглежда той. Нямаше фарове, нито радиаторна решетка, а предното стъкло, ако изобщо бе такова, беше в подобен нюанс като останалата част на возилото. На вратите нямаше и подобие на дръжки, дори нямаше и цепнатини или някаква линия, която да подсказва мястото им. Беше нещо, което да внушава кошмари. То безшумно спря пред портите на мисията и обгърна Капитана в студената си сянка. Потиснал отвращението си, Капитана изправи рамене и се запъти по късата пътечка към черното возило.

Определено бе уникално и поразително нещо. Капитанът отбеляза с интерес, че нямаше нито един остър ъгъл, ръб или кривина, плоскостите преливаха една в друга в извивка подир извивка.

Той протегна пръст да докосне камиона, но го отдръпна бързешком. Сякаш го бе мушнал в цистерна с течен кислород.

— Мили Боже! — рече той, докато разглеждаше измръзалия си пръст.

Сякаш в отговор на клетвата на Капитана някъде около предната врата на возилото се чу изщракване и вратата на кабината бавно се отвори. Капитанът пое към нея с колебливи крачки. Отвътре не струеше никаква светлина, все едно гледаше в тъмна космическа бездна.

От тъмнината неочаквано се появи някаква фигура, досущ като че излезе иззад кадифена завеса. Беше черна и безлична като превозното си средство. Скочи от кабината, понесъл в ръката си с ръкавица подложка за писане, върху която бяха прикрепени няколко листа.

— Капитан Хорейшо Б. Карсън? — попита той с някакъв неопределен акцент. — Капитана кимна бавно и не особено въодушевено. — Имате доставка.

— Не съм поръчвал нищо.

— Не се безпокой — чу се тих глас зад и малко над Капитана.

Като се обърна Капитана се озова лице в лице със скитника.

— Какво е това? — попита той.

— Помогни, ако обичаш на господина да изнесе всички стари мебели от трапезарията.

— Стари мебели ли? Не можеш да направиш това, мебелите са собственост на мисията.

— Моля те, направи онова, което ти казвам, всичко ще ти бъде обяснено по-късно.

Капитанът вдигна ръце в жест на безпомощност и поведе тъмната фигура към мисията, където под ръководството на скитника двамата опразниха трапезарията от цялата ѝ мебелировка. След като тя бе натрупана на хубава купчина в двора, скитникът рече:

— А сега бъдете така добри да внесете новата мебелировка. И ще ви помоля да внимавате, тъй като някои неща са много ценни и всички са незаменяеми.

Капитана поклати объркан глава и избърса потта по челото си с прекалено голяма носна памучна кърпа на квадрати. През следващия половин час животът му се превърна в истински кошмар. Шофьорът на черния камион отвори задните врати на мощното возило, за да се разкрие още една бездънна бездна. Работейки без видими усилия и очевидно незабелязващ огромната тежест на някои от най-богато украсените и с масивна позлата мебели, той и Капитана разтовариха и поставиха в мисията цял комплект — маса, столове, бюфет, шкаф, чифт златни свещници, кадифени завеси. Всичките тези неща биха се вписали чудесно в блясъка на Фонтенбло. Всяко бе произведение на изящна и усърдна майсторска изработка, като върху полираното дърво на всяко от тях бе гравирани или апликирани със скъпоценни метали мотивът на бика.

След като всичко бе подредено, Капитана машинално подписа товарителницата, която бе напечатана на непознат за него език. Шофьорът се върна в черната си кабина и вратата се затвори зад него без да остави никаква следа. Огромното черно возило потегли тъй безшумно, както и бе пристигнало. Капитанът се облегна изтощен на верандата на мисията; дишаше тежко и се бе уловил за сърцето.

— Има да се свърши само още едно нещо, след което можеш да се оттеглиш в покоите си — рече скитникът, който стоеше зад него.

— Не мога да направя нищо повече — рече задъхан Капитана — остави ме да си умра тук, видял съм достатъчно неща от живота, даже прекалено много.

— Хайде, хайде — каза скитникът, — няма нужда да сме толкова мелодраматични, това е една проста задача. — Подаде на Капитана петлитрова туба с бензин. — Онези боклуци в градината, ликвидирай ги.

— Какво?

— Те са противни, предай ги на огъня!

Капитанът взе тубата. С разтреперени крака се запрепъва, за да прекоси мисията и да излезе в двора пред купчината мебели, които му бяха служили през всичките трийсет дълги години.

— Предай ги на огъня — заповяда скитникът.

Пръстите на Капитана се сключиха върху дръжката на тубата, нямаше сили да се съпротивлява.

— Върви по дяволите — промърмори под носа си. — Мамка му!

[1] Юбилея — вероятно се има предвид юбилея от коронясването на кралица Елизабет II. — Б.пр. ↑

[2] Спинакер — голямо балонно ветрило на ветроходна яхта. — Б.пр. ↑

Беше четвъртък. Слънцето грееше ярко през витрината на Невил и блещукаше върху белия каубойски костюм, който висеше в найлоновия си чувал на вратата на спалнята. Невил повдигна сънливо клепач и се прозя широко. Днешният ден беше ден, който щеше да се помни. Той хвърли едно око на костюма, девствен като булчинска рокля. На стола до него висяха сребърните пистолети в късите им кобури и бялата широкопола шапка с ресни. Бръкна под възглавницата и измъкна хромираната шерифска звезда. Присвил здравето си око, той забеляза как тя улавяше светлината и как огледалните ѝ повърхности блестяха като редки скъпоценни камъни. Да, не ще и дума, тази вечер щеше да изглежда доста напет.

Все още обаче хранеше известни съмнения относно предстоящите празненства. Никога не бе възможно да се прецени какво точно можеха да сторят местните хора. Знаеше, че някои щяха да присъстват, дори само заради шанса да спечелят скоча и да се възползват от евтиното пиене и удълженото работно време. Но играчите на дартс вече бяха дезертирали, а старите пиячи бяха готови да го сторят, писнало им беше да бъдат измествани от заслужените с времето места на бара от постоянния поток туристи и търсачи на сензации, които напоследък изпълваха „Лебеда.“ И все пак, ако се появеше дори само малък процент от болните наблюдатели на канала, вечерта никак нямаше да бъде скучна.

Невил стана от леглото и постави почтително звездата си върху нощното шкафче. Потисна поредната прозявка, изправи рамене и отиде до прозореца. От прозрачната височина под стрехите на „Лебеда“ Невил разполагаше с отлична гледка към околността. С помощта на малкия телескоп можеше да вижда отвъд жилищните блокове, чак до детската въртележка и реката. Можеше да види бензиностанцията и музея на пианото, че и по-нататък. В ранната омара виждаше колите, които вече пъплека бавно по надлеза.

Това беше изглед, който никога не преставаше да го вдъхновява. Невил притежаваше духа на истински брентфордец. Само от този прозорец можеше да види пет от осемнайсетте кръчми на Брентфорд, можеше да наблюдава ларвовидните обитатели на жилищните блокове, които мърдаха в бетонните си пашкули, млекарската платформа на Анди Джонсън, която трополеше по „Кю роуд“, и вестникарчето, застанало в сянката на автобусната спирка, което пушеше открадната цигара и четеше едно от изданията за изящни изкуства на Норман, предназначено за някой заклет ценител от улица „Спрайт.“

Тази сутрин, докато поемаше дълбоки глътки кислород през носа си, главата на Невил се изпълни със злокобен и обсебващо познат аромат. Беше го усещал едва-едва, понесен от вятъра много седмици наред, и бе забелязал с растящо опасение, че с всеки ден той ставаше все по-силен, все по-близък и все по-ясно определим. Не знаеше какъв бе и какво означаваше този аромат, знаеше само, че беше злокобна поличба. Невил щипна ноздрите си, за да отхвърли това обезпокоително чувство. Може би се дължеше само на нерви. Нахлузи чехлите си и слезе два етажа по-надолу до бара.

Вестникарчето, което видя, че в бара светна, изостави проучванията си върху женските форми и прекоси „Ийлинг роуд“, за да занесе вестника на Невил.

Омали се размърда в гнезденцето си. Разтъркал очи с мърлявия ръкав на пижамата, за да прогони съня, мъжът от Зеления остров се надигна — неохотен феникс из пепелта на изминалата нощ. В тази рядка птица се виждаше твърде малко огън и ако не беше неотложността на предстоящия ден, той със сигурност щеше да се върне в обятията на първия морфей-подпалвач, който би запалил отново оперението му. Запали цигарката преди овесените ядки и сред пристъпите на ужасна кашлица, отдаде сутрешната си почит на статуетката на Дева Мария, която стоеше безмълвна върху лавицата над камината.

Апартаментът на ирландеца в никакъв случай не можеше да се опише като разкошен. Шансовете му да попадне на страниците на списание „Дом и градина“, освен евентуално под рубриката за вътрешно обзавеждане „Някога“, бяха твърде малки. Но точно тази

сутрин монотонността на декора бе нарушена от нелеп и много шарен предмет, поставен върху масата в трапезарията на Омали. Беше голяма и крещяща кутия, върху чиито украсени стени се виждаше емблемата на карнавалния магазин.

В тази необичайна опаковка, която Омали бе пренесъл тайно у дома в чувал от картофи, се намираше не какво да е, а точно копие, точно до най-малката подробност — чак до върховете на шпорите и на маската — на онази тъй добре позната и толкова обичана рейнджърска премяна, повлияна от „Самотния рейнджър.“^[1] Освен това той бе абсолютно идентичен на онзи, който Джим Пули бе наел по-малко от час преди потайното посещение на Омали в карнавалния магазин.

Господин Джефрис, който въртеше този западащ бизнес, дълго щеше да помни този ден. А как се бе сдобил с десет еднакви костюма, това бе въпрос, който той предпочиташе да забрави. Но фактът, че в този ден само за няколко часа той не само даде под наем двата костюма, но и другите осем, надхвърли всичките му очаквания. Навярно старият сериал се бе завърнал отново на малкия екран и бе предизвикал този ренесанс. Както и да е, каквато и да беше причината, той не даваше и пет пари; касовият апарат весело звънеше и той скоро щеше да е в състояние да плати сметката за двете дузини костюми на Супермен, които по подобен начин бе поръчал по грешка.

Невил вдигна вестника от изтривалката с надпис „Добре дошли“ и огледа бара. Беше станал още в три сутринта, за да свърши последните, довършителните неща. Малко бе останало от оригиналния вид на „Лебеда“; целият бар сега приличаше по интериора си на уестърн салон тъй, както си приличат фордовете модел „Т.“ Талашът, който през последните няколко дни попадеше в бирата на всички, вече напълно бе покрил пода. По стените бяха окачени плакати с надписи „Търси се“, бизонски рога, кожени седла и други каубойски принадлежности.

Ниските чашки бяха подредени на пирамиди зад бара, а цялата зала бе залята от крещящи реклами, лансиращи „Олд шейкбели“ — „Напитката, която накара Югът отново да възкръсне.“ Това съмнително питие бе единствената причина за ексцентричното превъплъщение на „Лебеда“. Идеята бе рожба на най-големия син на

собственика на пивоварната, който бе ходил на двуседмична организирана екскурзия в Щатите и се бе върнал с акцент от Средния Запад и слабост към превъплъщенията на Рандолф Скот. Това не бе най-доброто качество на духа, който да обладае някой бар, и сигурно би свършил повече работа, ако бе насочен към почистването на катрана от ботушите на някой лодкар или шлепаджия. Старият пивовар обаче не само бе човек, склонен да задоволява находчивите приумици на потомъка си, но и хитър и ловък предприемач, който винаги можеше да оцени един хубав начин да се избегнат данъците.

Обедната консумация в „Летящия лебед“ бе обезпокоително слаба. Двама намусени професионални пиячи седяха упорито до бара и, сърдите вторачени в халбите си, измъкваха люспи талаш от зъбите си. Стария Пийт влезе в бара около дванайсет, хвърли един поглед на украсата и направи забележка, любима на джентълмените на неговите напреднали години. Младият Чипс разрови с крака покрития с талаш под и двамата напуснаха заведението, всеки мърморейки под носа си.

Когато Невил затвори в три часа следобед, в чекмеджето на касата имаше по-малко от две лири. Невил преброи дребните монети с треперещи пръсти; бе сигурен, че злокобната миризма, която бе засякъл сутринта, бе започнала да прониква в просмуканата с аромат на бира зала на кръчмата.

Всичко започна насериозно в три и петнайсет, когато една камионетка от отдела за кетъринг на пивоварната спря пред „Лебеда“. Начело на екипа бе млад мъж в напреднал стадий на акне и с каубойска шапка. Дребосъкът ходеше важно напред-назад, обут в чифт ботуши с тъй наречените насмешливо от американците „повдигнати токове.“ Представи се като младия господар Робърт и каза, че поема лично ръководството над събитието. Невил бе потресен, бе очаквал всичко това от седмици, беше се сдобил с шерифска звезда и сега, в последния миг, това парвеню...

А за да добави и обида към раната му, младежът отиде право зад бара и си наля един голям скок. Невил гледаше зяпнал как пред него в постоянен и непрекъснат ритъм манифестираха запаси, достатъчни за

половината британска армия. Имаше пакети с наденички, телешки бургери, бургери с боб и бекон, телешка кайма, сандвичи само с бекон и някакви заоблени и съмнителни неща, наричани стекчета. Имаше огромни консервени кутии с боб, които носачите търкаляха като бирени бурета. Имаше чували с френски франзели, буркани с туршии от лук, репички, цвекло, коктейлни и кисели краставички. И множество петдесеткилограмови чували с въглища.

— Все подценявам олиото за пържене — обясни младия господар Робърт на зяпналия Невил, който гледаше как двама носачи прекарваха огромен варел през входната врата на бара.

Младият господар Робърт си наля още един скоч и обясни ситуацията:

— Чуй сега — обърна се той с глас, който бе весела пародия на Алдо Рей в някакъв неразбираем филм за подводничари, — ние тук, се намираме не в еднократна, а в продължаваща ситуация.

— В какво?

— Разполагаме с продукта, тоест „Олд Шейкбели.“ — Той вдигна бутилка от дяволското питие. — Имаме място — обгърна с жест заведението, — и имаме мотивация.

Тук той посочи знамето, което висеше над бара, увило се над проядената от молци бизонска глава. Върху него пишеше: „ГОЛЯМО КАУБОЙСКО УВЕСЕЛЕНИЕ. НАГРАДИ, НАГРАДИ, НАГРАДИ.“

Невил кимна важно.

— Много съм мислил по въпроса, умнико — продължи младежът. — Предложих няколко идеи и всички те бяха приветствани, и като ти казвам, значи е така — ПРИ-ВЕТ-СТВА-НИ.

Невил сви ноздри, тая работа никак не му се нравеше. Младежът определено бе мономаниак от най-висша проба. На вратата се появи носач в омърляна престилка, с ръчно свита цигарка, увиснала на долната му устна.

— Къде ще искаш да стоварим този бълвоч, шефе? — попита той и посочи с пръст през дясното си рамо.

— А, да, продукта — каза младия господар Робърт и като изтласка Невил от пътя си, последва носача към улицата.

Имаше 108 кашона с „Олд шейкбели“ и когато ги складираха, те покриха точно половината от наличното пространство на току-що построенния вътрешен двор.

— Няма къде другаде да ги сложим — обясни Невил. — В избата няма място, а като са тук, онзи, който ще готви, поне ще може да ги държи под око.

Младият господар Робърт инспектираше барбекюто.

— Кой е построил това нещо? — попита той.

— Двама местни зидари.

Младежът закри важно около конструкцията от червени тухли.

— В тази конструкция има нещо, което никак не е наред.

Невил сви рамене; и без това нищо не разбираше от скари, а и не си бе дал труда да погледне изпратените от пивоварната планове.

— Барбекюто е изградено според плана и има одобрението на градския съвет относно безопасността — излъга Невил.

Младият господар Робърт, който също не разбираше нищо от скари, но бе майстор на психическото въздействие, кимна замислено и рече:

— Ще видим.

— Кога ще пристигне допълнителният персонал за бара? — попита Невил.

— В 18,30 — отвърна младият господар, — двечки напълно подходящи за целта мащинки.

Той очевидно още не бе усъвършенствал напълно най-изтънчените моменти на американската терминология.

Към шест и половина младият господар още не бе успял да запали барбекюто. Откъслечните покашляния и мъчителните викове, които долитаха от вътрешния двор, подсказваха на нещатния барман, че младежът поне не се отказваше лесно.

Когато стенният часовник „Гинес“ удари седем без четвърт, още нямаше и следа от допълнителния персонал на бара. Невил прекоси залата до кратката пътечка към вратата, водеща към вътрешния двор. Предпазливо я открихна. Младият господар Робърт не се виждаше никъде; огромна плътна плащеница от черен дим изцяло покриваше двора; нищо не се виждаше. Невил вдигна глава, присви очи в мрака, решен да открие някакво движение в непроницаемата мъгла.

— Всичко наред ли е? — извика весело той.

— Да, добре, добре — долетя до него задавен глас. — Мисля, че му намерих цаката.

— Добре — рече Невил.

Той безшумно затвори вратата и се преви в пристъп на смях. Избърса сълзите от очите си и се върна в залата, където се озова пред две млади дами от типа „Мацката на трета страница“^[2] на определени вестници, които стояха притеснени и едновременно надменни. Бяха облечени в съвсем оскъдни костюми, изглеждаха като бегълци от някакъв весел чикагски бардак от деветдесетте години.

— Ти ли си шефът? — попита едната от хубавиците и го изглежда косо. — Само че ние само ще се моткаме тук насам-натам, нали?

Невил изправи рамене и изпъчи пилешкия си гръден кош.

— Добър вечер — рече той, — с най-добрата си имитация на Роналд Коулман. — Доколкото виждам, вие сте двете млади дами, изпратени от пивоварната да помогне в делата ми.

— Ти си... какво? — рече едната.

— Да ти помагаме зад бара?

— А мога ли да попитам за имената ви?

— Аз съм Сандра — каза едната.

— А аз съм Манди — каза спътницата ѝ.

— Невил — рече Невил и протегна ръка.

Сандра се изкикоти. Манди каза:

— Тук малко бие на дупка, нали?

Невил върна неръкуваната си ръка в джоба си.

— Нали не дойдохте направо в тези костюми от улицата?

— Не-е-е — отвърна Манди, — дойдохме с кола, нали така?

— И, надявам се, сте наясно как се върти един бар?

Сандра се прозя и започна да лъска ноктите си. Манди рече:

— Работили сме в най-прочутите клубове, ние сме „домакини“, н'ъл тъй?

Невил бе очарован да отбележи, че двете красавици не можеха да вържат и едно просто изречение, което да не завършва с въпросителна.

— Е, оставям ви да водите нещата, докато се преоблека.

— Можем да се справим, нали?

Каубойският костюм висеше зад вратата на спалнята в найлоновия си чувал. Невил го взе много внимателно и го постави върху леглото. Леко разтвори найлона и притисна нос о тъканта на костюма, вдишвайки горчиво-сладкия аромат на химическото чистене.

Той нежно притисна с палци перлените копчета и освободи сакото от закачалката. Въздъхна дълбоко и с достопочтеността на свещеника към официалните му одежди, облече сакото. Материята бе свежа и чиста, ръкавите леко изпукаха, докато мушката ръце в тях, а колосаните маншети обхванаха китките му като нежни белезници. Без повече колебания нещатният барман нахлузи и панталоните, препаса колана с пистолетите и накриви шапката като стар развратник. Закачи блестящата служебна значка внимателно на гърдите си и пристъпи към очуканото огледало на гардероба, за да се наслади на цялостния ефект.

Беше, най-меко казано, поразителен. Ослепителното бяло на костюма придаваше на по природа анемичния Невил почти загорял тен. Стетсънът покриваше плешивото петно на темето му и подчертаваше тъмните му бакенбарди, коланът с пистолетите добавяше контур към тесните му бедра, а кройката на панталоните изваждаше изненадващо и доста впечатляващо на показ определените части от анатомията му.

— Много хубаво — рече Невил, мушна палци под токата на колана и зае стойката на самия покоен и легендарен „Дюк“. Нещо обаче липсваше, един последен щрих. Той сведе поглед надолу и като видя чехлите си, веднага се сети какво бе то — каубойските ботуши. Неочаквана топка се сви в стомаха му — не си спомняше костюмът да бе снабден с ботуши, когато пристигна. И така си беше — нямаше ботуши.

Невил изстена отчаян и се отпусна на леглото си — един съкрушен мъж. Образът в огледалото се смачка и заедно с него — и мечтите на Невил; каубой по домашни чехли, хайде де! Една сълза се появи в здравето око на Невил и се търкулна по бузата му.

Беше седем и половина. Барът още беше празен. Двете сервитьорки се бяха сгушили до единия ъгъл на барплота, посръбваха бира, смесена с лимонада, и обсъждаха сексуалния живот на съвременничките си с приглушен и доверителен тон. Крепящо

украсеният бар се бе превърнал в мрачно, обитавано от духове място. От време на време някой минувач хвърляше по един бегъл поглед към гравираната стъклена врата на бара, разговорът спираше и двете красавици поглеждаха в боязливо очакване.

Невил се спусна по стълбите на пръсти. Момичетата от страница трета видяха чехлите на Невил преди да видят самия Невил. Би трябвало да се разсмеят, да се побутат, да сочат с пръст и да се кикотят и навярно при други обстоятелства щяха да сторят именно това, но когато нещатният барман слезе от последното стъпало, видът му излъчваше такова трагично отчаяние, че двете момичета бяха трогнати безмерно.

Невил огледа празния бар с присвити очи.

— Никой ли още не е дошъл? — попита.

Манди поклати напудрената си главица.

— Тц — отвърна Сандра.

— Изглеждаш страхотно яко — рече Манди. — Отива ти.

— Мязаш на онези типове от филмите — добави Сандра.

Невил се усмихна едва-едва и рече:

— Благодаря.

Точно в този миг откъм вътрешния двор долетя тътенът на приглушена експлозия. Вратата се отвори с трясък и по късия коридор се заклатушка почернената фигура на Младия господар Робърт. Придружаваше го порив от гадно вонящ черен дим, който направи появата му да заприлича на Принца демон от популярната пантомима.

Когато залитна към бара, Невил чевръсто се отдръпна встрани, за да не изцапа костюма си. Красавиците от трета страница бяха вцепенени от изненада. Младия господар Робърт заобиколи бара. Изтръгна бутилката с уиски от дупката ѝ, грабна половин пайнтова халба и я напълни до ръба.

— Два шибани часа — изкряска той с измъчен глас — два шибани часа пуфкане, духане и веене на шибаното нещо. И чак тогава го виждам, чак тогава го виждам, мамка му!

— Така ли? — рече Невил.

— Клапите, човече, къде са шибаните клапи?

Невил сви рамене. Нямаше никаква представа.

— Аз ще ти кажа къде са шибаните клапи, ще ти кажа аз! — Устните на Невил започнаха да се изкривяват в ужасна,

неуравновесена усмивка. Успя да я сдържи с голямо усилие. — Отгоре, ето къде са шибаните клапи!

Невил рече:

— Това не може да бъде!

— Не може ли? И аз казвам, че не може, но някой негодник е построил барбекюто наопаки!

Невил затисна с длан устата си. Младият господар Робърт вдигна половин пайнтовата халба с очернената си ръка и изля уискито в гърлото си.

— И какво ще правим тогава? — попита Невил, който вече губеше битката с обзелото го веселие. — Да го отложим ли?

— Да отложим ли? Не и през този шибан живот, не, аз го оправих, най-добре го оправих шибаното нещо, дадох му онова, от което се нуждаеше. Един истински коктейл Молотов и сега си има клапи, ето какво ще ти кажа.

— О, добре — рече Невил, — значи няма щети.

Младият господар Робърт изгледа свирепо нещатния барман.

— Предупреждавам те — заекна той, — предупреждавам те, мамка му! — Чак тогава той забеляза, че барът бе празен. — Ха! — рече. — Къде са хората?

Невил се размърда неловко в каубойските си панталони. Младият господар го фиксира с маниакален поглед. Манди видя как пръстите му се свиват около дръжката на половин пайнтовата халба. Тя застана между двамата мъже.

— Хайде, Боби — рече, — дай да погледнем тези изгаряния, не искаме да хванем някоя инфекция, нали така?

И с утешаваща, но твърда ръка отведе почернелия барбекюрисст към дамската тоалетна.

Невил не можеше да се сдържа повече. Улови се за стомаха, извъртя очи и изпадна в пристъп на буен смях. Сандра също се кикотеше иззад вдигната си длан, но успя да се наведе над нещатния барман и да му прошепне дрезгаво:

— Внимавай с този дребосък, може да ти докара маса неприятности.

— Благодаря ти — отвърна Невил и двамата изпаднаха отново в конвулсиите на смяха.

Изведнъж се чу шум откъм вратата на бара. Усмивките замръзнаха на устните им, защото точно този миг бе избрал за появата си Самотния рейнджър.

Оказа се малко дребноват Самотен рейнджър, а и възпълничък. Невил мигновено разпозна зад маската, че това не бе някой друг, а Уоли Уудс, превъзходният брентфордски доставчик на жива риба. Уоли се спря за малко в рамката на вратата, огледа празния бар със студения и подозрителен поглед на моруна. В един ужасен миг Невил си помисли, че ще промени решението си и ще поеме към залеза по онзи, много често практикуван в Стария Запад начин.

— Какво да бъде, страннико? — попита бързешком барманът.

Уоли изправи рамене и важно-важно пристъпи към бара, съпроводен от характерната миризма на рибено масло, която никога не го напускаше, ако ще и камъни да завалят.

— Налей ми два пръста „Олд шейкбели“ — рече мъжествено Уоли.

През следващия половин час „Летящия лебед“ започна бавно да се пълни. Идваха на малки „порции“, по един, по двама, някои — стеснителни и навлечени с тежки връхни палта, въпреки мекия сезон, други нахлуваха през вратата наперени, сякаш цял живот са били каубои. Трима крадци на добитък наченаха незаконна на вид игра на покер на една маса в ъгъла, а вече бяха избухнали не по-малко от шест престрелки.

Невил зареди бара с още една каса „Олд шейкбели“. Младият господар Робърт се върна от дамската тоалетна с доволно изражение на лицето, което приличаше на същинско бойно поле с множеството си лепенки. Манди бе облякла роклята си наопаки. Пристигнаха още двама Рейнджъри и така бойният им строй достигна осмина души.

— К'во става тук бе, да няма някакъв шибан конгрес? — попита един от тях.

Стария Пит пристигна в костюм на Супермен и обясни:

— Рейнджърите свършили.

Неколцина непоколебими професионалисти се придържаха към обичайните си питиета, но повечето се възползваха от намалените цени и обръщаха солидни количества „Олд шейкбели“, което се оказваше, че има очаквания ефект на огнената вода на бледоликите.

Последните Самотни рейнджъри завиха откъм двата края на „Ийлинг роуд“ и поеха към „Летящия лебед“. Единият беше от ирландски произход, другият — местна знаменитост, комуто оставаха само няколко часа и един кон, за да спечели 250 000 лири. Двамата се забелязаха взаимно, едва когато от вратата на бара ги делиаха само двајсетина метра. И двамата спряха. Самотния Пули запремигва изненадан. Самотния Омали придоби изражение на обърканост. Това сигурно е някакъв номер на осветлението, помисли си той, някаква температурна инверсия или огледален образ. А може би кой знае как бе пристъпил в някакво изкривяване на пространствено-времевия континуум и се бе изправил пред свой двойник. Подобна мисъл пробяга и из съзнанието на Самотния Пули.

Закрачиха напред, всеки — в пълен синхрон със своя близник. Самотния Пули посегна към колана с пистолетите, същото стори и близникът му. Улицата бе пуста, ако не се броят двете самотни фигури. Слънцето залязваше зад газометрите и дългите и сходни сенки на двамата маскирани разбойници се бяха проточили по тротоара и нагоре по стените на малките къщурки с тераси.

Това бе гледка, която да накара Зейн Грей да се улови за химикалката, или Серджо Леоне да пусне един петдесетфутов кадър. Все по-близо идваха Рейнджърите, стиснали решително челюсти, мушнаха палци в сребърните токи на коланите си.

Спряха се още веднъж.

На улицата бе тихо, ако не се брои шумът от уестърн веселбата, който идваше от бара. Ято гълъби изпърха от покривите на жилищните блокове и кацна върху покрива на църквата. Самотно куче притича през улицата и изчезна в странична уличка.

Рейнджърите се гледаха без да премигнат.

— Този град не е достатъчно голям за двама ни — рече Самотния Омали.

— Върви по дяволите, омбре — отвърна Самотния Пули и посегна към шестзарядните си револвери. Но посягането трябваше да бъде прекалено дълго, защото те бяха у дома му, забравени върху кухненската маса, където ги бе лъскал.

— О, мамка му — рече Самотния Пули.

Избухнали в силен смях, близнаците Рейнджъри влязоха в „Летящия лебед.“

— Ха, глей ти — рече Манди — още двама от същия сорт.

— Господи — извика Пули, — десетима Самотни рейнджъри и нито един Тонто между нас.

— Два пъти от доброто „Олд шейкбели“, ако обичате, госпожице — рече Омали и огледа с копнеж допълнителния персонал на бара. Манди изпълни поръчката му и след като прие точната сума в монети, я прибра на най-невероятното място в оскъдния си костюм.

— Ей това е жена, дето ми пада на сърце — усмихна се мъжът от Смарагдовия остров.

Събитията в „Летящия лебед“ бяха започнали да набират скорост. Стария Пит бе на пианото и дрънкаше „Бих искал да съм в Дикси“ на изнемощелия инструмент. Младия Чипс ревеше както винаги фалшиво. Между разбойниците бе избухнала юмручна свада и Невил размахваше боздугана си, но някак си без желание да излезе иззад бара.

Младият господар Робърт вдигна ръце, за да направи съобщение. Тъй като не познаваше навиците и поведението на Брентфорд, никой не му обърна внимание.

— Дами и господа — крещеше той, а видимите части от лицето му бяха станали морави. — Моля за вашето внимание.

Невил стовари боздугана си върху полираната повърхност на барплота с оглушителен трясък. Последва кратка тишина.

— Дами и господа — изрева младият господар и високият му глас отекна гротескно в притихналия бар. — Дами и господа аз...

Толкова му беше, временната тишина свърши тъй бързо, както и се бе появила и тътенът на полупиянските разговорки, дрънчащите струни на жалващото се пиано и общият свадлив фон се върнаха с още по-голяма сила.

— Време е господа, МОЛЯ^[3] — изкрещя Невил и това ги накара да замлъкнат веднъж и завинаги.

Младият господар Робърт направи своето съобщение:

— Дами и господа, както вече казах, като представител на пивоварната — в този момент младият Чипс издаде един груб звук, който бе приет с общи овации — като представител на пивоварната, бих искал да кажа колко съм впечатлен от това голямо присъствие, от този ентусиазъм.

— Ентусиазъм ли рече? — попита Омали.

— Както може би знаете, тази вечер бе уредена за сметка на пивоварната, за да се лансира нова идея в удоволствието от пиенето. — Той вдигна бутилка „Олд шейкбели.“ — Както с радост виждам, вие вече я одобрявате. Скоро ще имаме барбекю, където ще се сервират деликатеси в уестърн стил, също за сметка на пивоварната. Ще се разиграе безплатна лотария, ще има награди за най-добре облечените каубои...

Докато говореше, младият господар Робърт бавно осъзнаваше, че събралата се компания от каубои вече не го слушаше; главите започнаха да се извърщат, появи се шепот, сбутване с лакти. В бара бе нахлул Духът на Стария Запад.

На входа на „Лебеда“ бе застанал Норман с блестящия си костюм. Пайетите и изкуствените скъпоценни камъни блещукаха и присвяткаха. Беше добавил още четири комплекта лампички по ръцете и краката си и те проблясваха в пулсиращ ритъм.

Норман пристъпи напред, вдигнал ръце така, сякаш да въздаде папска благословия. Омагьосана, досущ както Червено море от жезъла на Мойсей, тълпата се разтваряше да му стори път. Обръщайки се бавно, за да постигне максимален ефект, Норман щракна ключе на токата на колана си и светлините затанцуваха в неистова въртележка. Ту осветяваха, ту затъмняваха златистия надпис, тъчаха най-невъобразими шарки и променяха контурите на костюма, подчертавайки незабелязани преди това негови украси.

Ето, сега изваждаха на преден план тъканото украшение за глава на индиански вожд, после пък — избродираното с изкуствени скъпоценни камъни колело на покрита каруца, после пък — каубой от пайети, приклепнал в поза „Готов за стрелба.“ Да се каже, че беше удивително, е все едно да се каже, че Вселената е голяма. Докато светлинките танцуваха, Норман се завъртя на изолираните бронзови проводници на подметките си и насъбралата се компания започна да го аплодира. Първо заръкопляскаха по един, по двама, а след това аплодисментите набраха сила, придобиха ритъм и скорост, а Стария Пит удари на пианото гръмовните акорди на „О, тези златни чехлички!“

Каубоите аплодираха и хвърляха шапки във въздуха, Самотни рейнджъри от всякакъв цвят склочиша ръце като хористи и закрещяха „Да живеј!“ докато всички до един не посиняха. Пули и Омали се

впуснаха в импровизиран и бърз жътварски танц, а Духът на Стария Запад подскачаше в средата на кръга като оживял крайбрежен фар. И точно тогава се случи най-необичайното.

Талашът започна да се надига от пода към костюма на Норман. Първо се стъсти около краката му и закри лъснатите му ботуши, след това запълзя нагоре като някаква злокобна паразитна плесен по краката му, докато не обгърна цялото му тяло.

— Това се дължи на статичното електричество — ахна Омали и спря танца си напред крачка. — Той се е заредил като кондензатор.

Норман бе толкова смаян от посрещането си, че чак когато вече не можеше да помръдне, кашляйки и плюейки, и бършейки талаш от ушите и очите си, му светна, че нещо не бе наред. Тълпата, която бе убедена, че това не бе нищо друго, освен друга фаза на уникално и оригинално представление, ревеше от смях и стреляше с шестзарядните револвери във въздуха.

Омали пристъпи напред. Очите на Норман бяха изскочили от орбитите си и той се държеше за гърлото. Талашът го обгръщаше все по-плътено, превръщайки го в своего рода талашен снежен човек. Омали посегна да избърше талаша от лицето на измъчващия се мъж, но бе възнаграден от токов удар, който го вдигна заедно с наетите му каубойски ботуши и го отхвърли назад през барплота.

Джим Пули грабна сифон със сода и без да се замисли за последиците го изпразни върху лицето на Духа на Стария Запад. Онова, което последва, бе оприличено от Стария Пит на фойерверките, които някога наблюдавал в Кристъл палас като юноша. От ръцете и краката на Норман хвърчаха искри, малките крушки изскачаха от фасонките си и прекосяваха салона като трасиращи куршуми. Народът се прикри кой както може, младият Чипс навря главата си в плювалник, а по-възрастният му господар приклепна зад пианото и засрича молитви, момичетата от трета страница залегнаха зад барплота, където Омали лежеше в безсъзнание, ухилен като идиот. Норман подскачаше из залата, от раменете му се вдигаше пушек, а ръцете му се въртяха като крилете на престаряла вятърна мелница. Последната крушка на допреди малко гордия му костюм изпраця с все сила и Норман се строполи на пода, където си и остана като тлееща развалина.

След миг-два на болезнена тишина каубоите се надигнаха боязливо иззад укритията си, избърсаха праха от наетите си костюми и се заоглеждаха в облака от талаш, изпълнил салона. Пули пристъпи напред с омекнали колене и изгаси падналия герой с остатъка от сифона със сода.

— Добре ли си, Норман? — попита глуповато той.

— О, мамка му! — изстена Духа на Стария Запад и изплю хрчка талаш. — О, мамка му!

[1] „Самотният рейнджър“ — филм по популярен американски телевизионен сериал (1956), режисьор Стюарт Хайслър, в главните роли Клейтън Мур, Джей Силвърхийлс, Лайл Бетгър и др. — Б.пр. ↑

[2] Мацката на трета страница — обикновено британските таблоидни вестници Sun, Daily Mirror, Daily Mail и други публикуват на третата си страница снимки на сексапилни девойки. — Б.пр. ↑

[3] Време е... — така съдържателите на питейни заведения в Англия обявяват края на работното им време, което се спазва изключително строго. — Б.пр. ↑

Капитан Карсън лежеше завит на претенциозно резбования испански стол и надничаше между пръстите си към абсурдния показ на екзотични храни, натрупани върху позлатената маса. Да си помисли човек, че подобни провизии могат да се купят някъде в радиус от една миля около мисията, щеше да означава да пренапрегне и най-гъвкавото въображение до пръсване. Ала точно така си беше. Капитана закри очи и отчаяно се помоли всичко това да изчезне. То не изчезна.

Понесъл списъка за пазаруване на скитника, част от който бе напълно непроизносим, беше обиколил един по един всички магазини в околността. И сякаш всички магазинери само него чакаха. Влезе в магазина за зеленчуци на Чичо Тед, за да попита с обречен тон дали имат за момента бернско авокадо. Чичо Тед се усмихна широко, откъсна хартиена кесия от гвоздеа и го попита дали предпочита червено или зелено. И във всеки магазин ставаше все същото. Когато Капитана поиска обяснение за това как тези гастрономически деликатеси са стигнали до лавиците, отговорите на магазинерите бяха изключително мъгляви. Някои говореха за случайно пристигнали пратки, други — че се опитвали да разработват нови продукти.

След шест такива случая в най-забутани магазинчета, които обикновено се оплакваха, че им е свършила захарта, че пак закъснявали пратките с овесени ядки и че не могат да предложат доматен сос за нищо на света, Капитана със замаяна глава се запъти към нелицензирания за напитки магазин на „Хай стрийт.“

— Както обикновено ли? — попита съдържателят Томи Финч.

Капитана въздъхна с благодарност. Възможно ли бе това да е светилище, единственото място, незасегнато от заразата на скитника?

— Или — попита изведнъж Томи, — бих могъл да ви заинтересувам от половин дузина бутилки великолепно отлежало бордо, което пристигна по грешка тази сутрин и е на съвсем умерена цена?

Капитанът хвърли един фаталистичен поглед на списъка.

— Да не би да е случайно „Шато Лафит“ от 1882-а?

— Точно такава е — отвърна Томи без дори да покаже признак за изненада.

Капитана се надигна вдървено от стола, взе кутия с мариновани пъдпъдъчи яйца и зачете внимателно етикета. Както и при другите артикули, които бе купил, а и всичко друго, свързано с тайнствения странник, в цялата тази работа имаше нещо, което не бе съвсем наред. Етикетът на пръв поглед си бе съвсем нормален, илюстрираше предлаганата храна, имаше име на марката, списък на съставките и името на производителя; и все пак колкото повече го гледаше човек, толкова по-неясни ставаха чертите му. Цветовете сякаш се сливаха, буквите не бяха букви, ами елементарни символи, приличащи на букви.

Капитана върна кутията на масата и поклати глава, сякаш бе изпаднал в лош сън. В цялата тази работа нямаше никакъв смисъл. Какво би могъл да планира скитникът? Какъв бе мотивът да се покани омразният Кроули в мисията? Като се има предвид миналото му, не можеше да се очаква, че мотивите му биха били зловещи. В нищо от това нямаше смисъл.

— Всичко наред ли е? — попита глас, който сепна Капитана и го извади от мислите му.

Капитана се обърна и се взря в червеноокия мъж, който се извисяваше над него. Никога дотогава не бе изглеждал по-импозантен или по-ужасен, облечен във вечерно облекло в най-черното черно, с черна връзка около врата си, закопчана на гърлото му със сапфирена игла. Пръстите му бяха натезали от златни пръстени, а върху лицето му бе изписано странно изражение.

— Всичко е така, както го поръча — отвърна Капитана със свадлив тон, — макар да не знам и да не искам да знам като как се получи така.

— Добре, гостите ни ще пристигнат точно в седем и трийсет. Трябва да бъдат посрещнати както подобава.

Капитана захапа унило кокалчетата на юмрука си.

— Какво ще обичаш да облека за тази изискана вечеря?

Скитникът се усмихна, устните му изписаха жестока крива.

— Можеш да облечеш униформата от Кралския военноморски флот, която е окачена в гардероба ти, с премахнат етикет на наемната

компания. И не забравяй да махнеш торбичките с камфор от джобовете й.

С увиснали, свити рамене Капитана напусна стаята.

Когато час по-късно се завърна, облечен по съответния начин, Капитана с удивление видя, че храната бе подредена по най-изискан начин — бордото блещукаше в кристални гарафи, а във въздуха се носеше възхитителният мирис на готвено. Капитана поклати замаяната си глава и се консултира с ловната си манерка. Имаше време само за едно малко. Напоследък си бе изработил навика да носи плоска бутилка, която допълваше с остатъците от рома, купуван без данъци, благодарение на лиценза. Това, изглежда, бе единствената защита срещу скитника, чиято интуиция за скритите бутилки изглеждаше почти телепатична. Двете червени очи прогаряха всяка негова мисъл, витаеха в съзнанието му и изяждаха мозъка му като злокачествен рак. Капитанът дръпна една дълбока глътка от бутилката си и я опразни чак до калаеното й дъно.

Точно в седем и половина пред мисията спря черно такси и се чу шума от стъпки по късата пътечка до вратата. Последваха две резки почуквания. Капитанът се надигна трудно, закопча куртката си и се затътри с нежелание към входната врата.

На стълбището се бе изправил съветникът Уърмууд, облечен в износено черно палто, с мърляв бял шал, увит около мършавото му гърло. Беше висок, слаб и ъгловат, кожата му имаше цвета на обагрен с никотин показалец, а очите му бяха потънали дълбоко в пещерообразни черни кухини. Капитанът никога дотогава не бе виждал човек, който да носи така отчетливо отпечатъка на смъртта върху чертите си. Той измъкна трепереща и с изпъкнали сини вени ръка и подаде на Капитана поканата с позлатени ръбчета.

— Уърмууд — рече с унил тон. — Очакват ме.

— Моля, заповедайте — отвърна Капитанът и направи жест на любезност. Жълтокожият призрак се остави да го поведат по коридора към трапезарията.

Капитанът извади бутилката евтино шери, която пазеше за посещенията на Свидетелите на Йехова.

— Виждам, че съм пръв — рече Уърмууд, приемайки предложената му от Капитана чашка, голяма колкото напръстник. — Имате си много уютно гнезденце тук.

Шумът на гумите на такси по чакъла привлече вниманието на Капитана.

— Извинете ме — рече той, — мисля, че пристигна още един гост.

Съветникът изкриви сбръчкания си като кожа на костенурка врат и Капитанът излезе от стаята.

Пред мисията стоеше Брайън Кроули. Беше облечен в тъмносин кадифен костюм, който съвършено попиваше вечерната светлина. Ръчно бродирана копринена риза с дантелено жабо пристягаше силно врата му, където голяма черна папийонка се бе лепнала за шията му като прилеп вампир. Обувките му, също ръчна изработка, бяха от най-фина кожа; държеше в ръце чифт ръкавици от ярешка кожа и малакски бастун с дръжка от слонова кост. Вдигна отпусната ръка с изящен маникюр към чукчето на вратата, но Капитанът я отвори преди да почука.

— Господин Кроули — рече Капитанът.

— Добър вечер, Карсън — каза младият мъж и пристъпи напред. Капитана му препречи пътя.

— Поканата ви, сър? — рече учтиво той.

— По дяволите, Карсън, знаеш кой съм.

— Трябва да спазваме протокола.

Кроули промърмори нещо под носа си, бръкна във вътрешния си джоб и измъкна портфейл от марокен с монограм. Извади от него поканата и я размаха пред лицето на възрастния мъж.

— Сега наред ли е?

Капитанът взе поканата и се поклони учтиво.

— Моля, влезте.

Докато следваше женствения младеж по коридора Капитанът се усмихна вътрешно; малкият сблъсък му се бе понравил.

Кроули се запозна със съветника Уърмууд в трапезарията. Съветникът взе белите му пръсти в жълтеникавата си десница и ги раздруса без особен ентузиазъм.

— Уърмууд.

У Кроули се надигна подозрение. Нали това би трябвало да бъде вечеря изключително за членовете на Управата на мисията, за да се чества стогодишнината и оттеглянето на Капитана? Защо тогава са поканили този съсухрен кретен? Едва сега Кроули успя да огледа стаята, в която се намираще. Осветена беше само от двата великолепни свещника, поставени върху отрупаната маса; позлатата и релефите на мебелите блестяха като съкровище от фараонска гробница. Погледът на Кроули обходи хищнически стаята. Привлече го маслената картина в златна рамка с херувимчета, която висеше над скрин в стил рококо. Нима това бе оригинал от Пинтурикио от най-добрия му период? Как би могъл един стар морски капитан да се сдобие с подобно нещо?! Кроули изобщо не бе смятал, че прошареният стар морски вълк притежава някаква интелигентност, макар че като си спомни изненадата си при получаването на поканата, усети, че наистина бе подценил този старик. Очите на младежа засвяткаха алчно.

— Ще вземете ли шери? — попита Капитана.

Изваденият от собственическите си блянове, Кроули отвърна:

— Да, разбира се, благодаря.

Прие шерито си с показна изключителна любезност и се запита как би могъл да се възползва от ценните притежания на Капитана.

— Наслаждавах се на картината — рече накрая той. — Това е Пинтурикио от Римската школа, нали?

Капитанът си играеше нервно със запушалката на кристалната гарафа.

— Така мисля — отвърна небрежно той.

— А и тези мебели — Кроули ги обгърна с жест, — испански барок от петнайсети век, нали така? Притежавате много изящни екземпляри.

— Вършат работа — отвърна Капитана, вторачен в изпочупените си нокти. — Моля, господа, заповядайте на масата, картончетата с имената ви са поставени.

Кроули бавно обиколи масата, деликатно стиснал чашката с шери с нежните си пръсти. Погледът му пробяга по изложената храна.

— Но, Капитане — рече той многозначително, — това тук е най-висша кулинария, от която би изтръпнал мозъка на всеки чревоугодник. Трябва да споделя пълното си смайване, нямах и представа, е..., много достойно, много достойно.

Капитанът следеше всяко движение на Кроули. И макар изражението му да си оставаше любезно и скромно, мозъкът му кипеше от омраза към женствения младеж. Кроули бръкна с ръка и взе един сладкиш, вдигна го към носа си, за да вдиша благоуханието му. С контешка бързина го лапна и облиза устни с малкия си розов език. И почти на мига върху лицето му се изписа изражение на озадаченост и обърканост.

— Изключително — рече той и млясна, — какъв вкус, толкова изтънчен, едва се усеща с небцето. Все едно си лапнал кубче студен въздух, много любопитно.

— Това е постигнат вкус — подигра го Капитана.

Уърмууд си бе намерил мястото в дъното на масата и се бе настанил без много да му мисли. Кроули сви рамене, облиза крайчетата на пръстите си и потърси мястото си.

— Извинете ме, Капитане — рече той, — но както изглежда, ако изключим нас, самите, останалите картички са без имена.

— Вероятно е пропуск на фирмите доставчици — измърмори Капитана, — но не се безпокойте.

Капитана зае мястото си между двамата и тримата потънаха в мълчание.

Кроули извади коктейлна цигара от златна табакера и потупа с нея по масата. Уърмууд изхъхри астматично в шепа. Извади мърлява носна кърпа и попи костеливия си нос.

Капитана седеше неподвижен и се питаше какво имаше да се случи, ако изобщо нещо щеше да стане. Кроули запали цигарата си и погледна платинения си часовник.

— Май другите ви гости малко позакъсняват — рече той.

Капитана изсумтя и не отвърна нищо. Уърмууд обърна празната си чашка между пръсти и размърда неловко лошо лъснатите си обувки. Минаха няколко дълги минути и до ушите на Капитана не достигна никакъв друг звук, освен постоянното тиктакане на позлатения часовник върху лавицата над камината. Не се чу бръмчене на пристигащ автомобил, нито стъпки по стълбището, които да предизвестят пристигането на червеноокия. Нима намерението му беше Капитана да прекара цялата вечер сам с тези двама омразни индивида? Нямаше за какво да разговаря с тях.

И изведнъж никога несмазваната врата към коридора се отвори безшумно. Бяла светлина нахлу в осветената само от свещи стая — все по-ярка и по-ярка, сякаш към отворената врата бе насочен прожектор. Капитана премигна и заслони очи, Кроули присви очи към светлината.

— Ха — извика той, — какво е това?

В центъра на вече ослепителната светлина постепенно се очерта силуетът на висок и с едри пропорции мъж. Беше по-висок от метър и осемдесет и с мускулесто като на олимпийски атлет тяло. Одеждите му бяха в най-ярко тъмночервено, с безупречно скроени, макар и без ръбове панталони, вталено сако, богато украсено с извезан бродат, с дантелена връзка около врата. Върху главата си носеше малка тъмночервена шапчица.

Лицето би могло да принадлежи на испански благородник — загоряло и импозантно, носът — орлов, а устата — една твърда и мрачна черта. Внушаващата твърдост брадичка бе издадена напред. Под дебелиите тъмни вежди заплашително блестяха две кървавочервени очи. В стаята стана невъзможно студено, космите по ръцете на Капитана настръхнаха, а дъхът му излизаше на кълбета пара, които се носеха из мразовития въздух.

Кроули успя да възстанови гласа си.

— По дяволите — изпелтечи той с тракащи зъби, лицето му се бе превърнало в маска на страха, — какво става, кой, по дяволите, сте вие?

Уърмууд се улови за сърцето и се бореше да си поеме дъх.

Тъмночервената фигура стоеше безмълвна, очите ѝ фиксираха женствения младеж. Капитана бе виждал това изражение и преди и бе благодарен на морските си богове, че погледът този път не бе насочен към него.

— Значи, вие сте Кроули?

Ледена ръка сграбчи сърцето на младежа. Главата му кимна като автомат, а устните оформиха сричките на собственото му име, макар че не излезе никакъв звук.

— А това е съветникът Уърмууд.

Погледът се отпрати към нещастното същество, което трепереше в дъното на масата.

— Хоръс Уърмууд — долетя треперещият отговор. — Бях поканен.

— Добре. — Върху лицето на едрият мъж се появи широка, макар и зловеща усмивка. — Значи всичко е така, както трябва да бъде. Моля ви седнете, господа.

Тримата, които се бяха изправили несъзнателно, седнаха отново и топлината на лятната вечер се завърна в стаята. Едрият мъж пристъпи напред и зае мястото начело на масата. За още по-голям ужас на присъстващите, вратата се залюля безшумно и се затвори с оглушителен трясък.

— Надявам се скромната ни трапеза да ви хареса — рече тъмночервената фигура. — Нищо особено, местна храна.

Кроули най-сетне си възвърна дар словото. Той бе хищник по природа и нямаше да се изплаши от това театрално представление, колкото и убедително да изглеждаше. Щеше да е необходимо доста повече от няколко ярки светлини и полъх на студен въздух, за да бъде отклонен от предначертания план. Ясно беше, че Капитана бе наел този мъж, може би местен актьор; у него определено имаше нещо познато, тези очи — очевидно оцветени контактни лещи, никой не би могъл да има очи с такъв цвят, нали така?

— Местна храна, казвате — рече весело Кроули. — Изглежда така, сякаш сте ограбили най-фините хранителни магазини в християнския свят и сте наели най-добрите майстор-готвачи на планетата, за да подготвят този великолепен пир.

Високият мъж в тъмночервено се усмихна с най-незабележимата усмивка и отвърна:

— Боя се, че другите гости са отклонили поканата и, както изглежда, ще бъдем принудени да вечеряме сами, а също така, че доставчиците са направили непростим пропуск, като не са ни доставили нито прибори, нито обслужващ персонал, тъй че ще трябва да се обслужвате сами. Капитане, ако обичате, донесете рибата.

Капитанът изпълни без колебание заповедта. При пристигането на рибата ликуващият Кроули плесна с ръце и извика:

— Великолепно! Великолепно!

Четиримата мъже седяха зад огромната позлатена маса, златистите огънчета на свещите осветяваха призрачно лицата им и хвърляха сенките им върху богато драпираните стени в някакъв накъсан, трептящ *danse macabre*,^[1] Всеки от тях бе зает със собствените си мисли. Умът на Кроули пламтеше от хиляда въпроса

без отговор, всичко тук изискваше обяснение. Погледът му пробяга от лице към лице, в черепа му започнаха да се роят най-различни подли планове. Съветникът Уърмууд, макар и любител на непочтените сделки и двойните игри, в този случай не бе в състояние да прави такива предварително обмислени планове. Беше възрастен човек и макар сам да смяташе, че добре познава света, той бе наясно, че в тази стая се случва нещо „по-различно.“ Тук витаеше тъмната атмосфера на злото и то на зло от най-отвратителен и злостен вид.

Капитан Карсън гледаше мрачно и сърдито масата и всъщност не знаеше какво да мисли. Знаеше единствено, че седи тук в стая, която бе негова изключителна собственост през последните трийсет години, с трима мъже, с които най-малко от цялото население на земята би искал да седи и които ненавиждаше до степен, която бе твърде далеч от границите на здравия разум.

След подадения от червеноокия знак тримата се заеха с блюдата си, от вида на които можеха да потекат лигите на всекиго. Кроули с изненада откри, че вкусът на сладкиша, който бе пробвал само преди минути, сега бе отстъпил място на най-възхитителния и удовлетворителен от всички вкусове на света. Той изсумтя от задоволство и започна да тъпче в устата си едри хапки.

Съветникът Уърмууд чоплеше избраното от него, досущ като лешояд, какъвто си и беше, ноктите му се забиха в бутчето на някаква тропическа птица, а отвратителните му жълти зъби откъсваха мекото бяло месо от изпечените до розово кости. Капитана опита това-онова и намери, че всичко му допада.

Тъй като не бяха сервирани прибори, тримата бъркаха в красиво подредените блюда с мазни пръсти и опустошаваха поднос подир поднос така, сякаш през тях бяха минали в поход мравки бойци. Тъмночервената фигура начело на масата остави повечето блюда недокоснати. Хапваше хляб, който разчупваше изтънчено с мускулестите си пръсти и от време на време пийваше от гарафата с бордо до десния му лакът.

Минаха часове и лакомията на тримата постепенно взе да се засища. Капитана откопча най-долното копче на куртката си и пръдна силно и смущаващо. Най-накрая, когато изглеждаше, че непристойното унищожаване на масата вече бе към края си,

тъмночервената фигура заговори. Обгърна тримата с червения си поглед и рече:

— Хареса ли ви всичко, господа?

Кроули вдигна глава, устата му още бе пълна с храна.

— Амброзия — измърмори той и избърса сметана от устата си с маншета на дантелената си риза.

— Господин Уърмууд?

Онова същество надигна жълтите си очи. Цепнатата му брадичка лъщеше от мазнина, а бе окапал с бял сос и ревера на самото си.

— Много вкусно — отвърна той.

— А Капитана?

Капитана мрачно дъвчеше желирано крилце на чучулига и затова изрази одобрението си с грубо изгрухтяване.

Кроули набираше смелост с всяка минута и усещаше, че е крайно време да зададе един-два от въпросите, които се въртяха в главата му.

— Уважаеми господине — рече той, — искам да ви кажа колко много харесах тази вечеря, никога досега през живота си не съм вкусвал такова бордо. — Той вдигна ниската си кристална чаша към светлината на свещите и изпадна в съзерцание на рубинената течност, която преливаше над ръба. — Да си помисли само човек, че такава изтънченост може да съществува тук, в Брентфорд, че такава светилище на най-фините неща на живота може да се намира тук, това е истинска наслада за душата.

Червеноокият кимна замислено.

— Значи одобрявате?

— Да, да, но трябва да изразя и известна озадаченост.

— Наистина ли?

— Ами... — тук Кроули направи пауза, за да може да представи любопитството си във форма, която да не бъде обидна. — Ами, за вас, например, вие очевидно сте изключително изтънчен мъж, това е видно от държането ви, поведението и начина ви на изразяване. Ако извините моето любопитство, бих ли могъл да ви попитам на коя част на нашия прозрачен остров дължите своята вярност?

— Пътувал съм много и не бих могъл да определя нито едно място като родно.

— А на какво се дължи присъствието ви по тези места?

— В момента съм гост на нашия добър Капитан.

— Разбирам — рече Кроули и погледна по-възрастния мъж. И този кратък поглед му бе достатъчен, за да забележи крайното отвращение на Капитана.

— Тогава, сър, тъй като вие имате това предимство да знаете имената ни, бих ли могъл да попитам какво е вашето име?

Червеноокият се облегна на стола си. Взе от позлатена кутия дълга зелена пура, която вдигна до ухото си, след което я завъртя между палеца и показалеца си. Взе ножче за изрязване на пури с ониксова дръжка и отрязва едното ѝ крайче. Доволен от свършеното той постави пурата между жестоките си устни и я запали от свещта.

— Господин Кроули — рече той и издуха идеално облаче дим, което увисна за миг-два във въздуха, преди да се разтвори в пространството. — Господин Кроули, вие не бихте искали да узнаете името ми.

Младият мъж сръбна от виното си и се усмихна престорено свенливо.

— Хайде сега — изгука той, — вие ни предложихте вечеря, достойна за кралски особи, а отказвате да разкриете самоличността си. Не е справедливо да не ни бъде позволено да узнаем името на най-щедрия и най-достойния свой домакин.

Червеноокият дръпна още веднъж от пурата си и очерта с показалец рунически символ върху полираната повърхност на масата.

— Дължите благодарностите си на Капитана — рече той. — Той е вашият домакин, а аз съм просто гост, като вас.

— Ха — извика радостно младият мъж. — Мисля, че не е така. На вас приляга далеч повече. Седите и начело на масата. Имам чувството, че всичко това е ваше дело.

— Мое дело ли? — отвърна другият. — И какъв мотив смятате, че бих имал да ви поканя в мисията?

— Това е нещо, което бих искал да узная. Подозирам, че тази вечер не са били поканени други гости и... — тук Кроули се наведе напред, — настоявам за обяснение.

— Настоявате?

— Да, настоявам! Тук става нещо странно и аз съм решен да стигна до дъното му.

— Така ли?

— Кой сте вие — изкрещя Кроули, лицето му бе силно зачервено. — Кой сте вие и какво правите тук?

— А вие какво търсите тук, господин Кроули?

— Аз ли? Бях поканен, дойдох от уважение към Капитана, за да ознаменуваме стогодишнината на мисията. Заемам отговорен пост в борда на попечителите, всъщност не съм човек без властови възможности. Няма да сгрешите, ако не се карате с мен.

— Господин Кроули — рече тъмночервената фигура, — вие сте глупак, не уважавате изобщо Капитана и изпитвате само пренебрежение към него. Тук ви доведе алчността и тъкмо алчността ще ви погуби.

— О, така ли? — попита Кроули. — Така ли?

— Аз ще ви кажа защо сте дошли тук тази вечер и ще отговоря на въпросите ви. Дойдохте, защото знаехте, че ако не дойдете, ще привлечете вниманието към себе си. Ваш е планът мисията да бъде ликвидирана при първа възможност и да сключите сенчестите си и коварни сделки с онзи труп ей там. — Уърмууд се сви на мястото си, а едрият мъж продължи: — Никога няма да позволя и камък от тази мисия да бъде помръднат без моето съгласие.

— Вашето съгласие ли? — изпищя Кроули. — За какъв, по дяволите, се смятате?

— Достатъчно!

Червеноокият избута стола си назад и се изправи в цял ръст, очите му блестяха, а раменете се изпънаха, за да изпъкне масивният му гръден кош. Ръцете му се свиха в два огромни юмука, които той стовари върху масата с титанична сила, като разпиля храната и разклати свещниците.

— Кроули — изрева той, като гласът му излизаше с буреносната сила на леден вятър, — Кроули, ти ще разбереш кой съм! Аз съм човекът, до който те доведе съдбата. Още от раждането ти бе отредено пътищата ни най-накрая да се пресекат, всички неща са предопределени и никой човек не може да избяга от съдбата си. Искаш да знаеш кой съм аз ли? Кроули, аз съм твоето наказание!

Кроули отметна косата си настрани и се втурна към вратата, отчаяните му движения бяха като на бясно пляскаща с криле птица. Сграбчи дръжката на вратата, но тя бе солидна и неподвижна, сякаш заварена за ключалката.

— Пуснете ме да си вървя — изхленчи той. — Всичко това ми омръзна, пуснете ме.

Гигантът в тъмночервено обърна дяволския си поглед отново към младия мъж.

— Няма откъде да избягаш Кроули — рече той с глас, който приличаше на ниския тътен на далечен гръм. — Нямах изход, вече си мъртъв, мъртъв си от мига, в който влезе в тази стая, мъртъв от мига, в който вдигна чашка към устните си, мъртъв си, Кроули.

— Не съм мъртъв — извика младежът, а очите му се напълниха със сълзи. — Ще ви осъдя за всичко това, не ми липсва влияние, аз съм... — Той изведнъж се вдърви, сякаш яка корда бе здраво стегната около врата му. Очите му започнаха да изскачат от орбитите си, а езикът му се изплези от устата. Беше черен и сух, като езика на стара висока обувка. — Вие... вие... — рече задавено той, разкъса яката си и се строполи гърбом към вратата. Високата фигура се извиси над него — тъмночервеният ангел на смъртта.

— Мъртъв, Кроули.

Младият мъж бавно се отпусна на колене, очите му се въртяха ужасени, докато най-накрая зениците му се стопиха. От ъгълчето на устните му се проточи струйка зелена слюнка и запълзя върху ризата му. Той тръгна рязко напред, оформените му нокти се впиваха в паркета, драскаха и лющеха в конвулсиите на силна болка, която пронизваше цялото му тяло.

Над него, наблюдаващ агонията на младия мъж с нечовешка безпристрастност, стоеше тъмночервеният гигант. Кроули вдигна трепереща ръка, кръвта потече от наранените му пръсти, лицето му бе толкова изкривено, че не можеше да се познае. Имаше вида на гротеска, на готическа църковна фигура, със сива и изсушена кожа, със сини, безкръвни устни. Надигна се още веднъж на колене, отвори уста и сините му устни направиха безуспешен опит да оформят една последна дума. Нова конвулсия разтърси тялото му и го захвърли като парцалена кукла на пода, където си и остана със злокобно изкривени крайници, с очи, взрели се в лицето на унищожителя си — стъклени и безизразни. Брайън Кроули бе мъртъв.

Червеноокият вдигна дясната си ръка и го благослови. С ужасяваща рязкост се обърна към Капитана, който седеше зяпнал, трясещ се от страх.

— Ти ще изхвърлиш този боклук.

— Боклук ли? — Капитана едва успя да произнесе думата.

Червеноокият посочи изкривения труп в краката си; след това вдигна ръка и посочи през масата. Капитана последва погледа му към мястото на съветника Уърмууд. Беше сграбчил с ръце плота на масата в отчаяна хватка, очите му се бяха кръстосали и отметнатата му назад глава висеше като на заклана птица на витрината на месарски магазин. Кожата му вече не беше жълта, а сиво-бяла, почти прозрачна; устата му бе широко отворена, а горното изкуствено чене се бе свлякло надолу и създаваше впечатлението, че бе стиснал зъби в гадна усмивка.

Гигантът заговори и започна да издава нареждания: труповете трябва да бъдат съблечени, за да не могат да бъдат идентифицирани, дрехите да бъдат изгорени, масата да бъде отсервирана, гарафите да бъдат изпразнени и щателно измити. Труповете да бъдат поставени в чували с тежести... гласът сякаш заливаше на вълни Капитана — тъмен океан от думи, които го поглъщаха и давеха. Той се изправи, беше запушил с длани ушите си, за да не слуша повече. Думите нахлуваха в съзнанието му, черният прилив го заливаше и го завличаше навътре. Капитана се бореше да поеме дъх, бореше се да извади глава над черните води. Това бе мисията, неговият живот, злото трябва да бъде прогонено, докато още имаше сили в старото му тяло. Ръцете му опитваха да се вкопчат в тези думи, да се впият в тях, за да спаси живота си.

Но ръцете му бяха стари, а приливът — силен. И в този миг Капитана можеше да сграбчи единствено отровните води, които го заливаха, които го покриваха и от него не оставаше и следа.

[1] *Danse macabre* — фр. Ужасен танц. — Б.пр. ↑

Линейката потегли с рев от „Летящия лебед“, звънецът ѝ весело подрънкваше. Повечето от пушека бе прогонен през прозорците и вратите на „Лебеда“, но упоритата миризма на горяла електрическа инсталация все още бе наситила силно въздуха. След като вълненията стихнаха и линейката отпътува, каубоите останаха прави, мушнаха палци в коланите с пистолети, чудеха се дали вечерта бе свършила и дали трябваше от уважение към Норман да оседлават конете и да поемат към залеза.

Младия господар Робърт обаче бе на друго мнение. Той се покачи на един стол и се обърна към публиката. Тъй като точно в този момент на никого не му се говореше, можеха да го чуят.

— Другари — започна той, — другари, случи се тъжен инцидент, но нека бъдем благодарни, че пострадалият не е тежко ранен. Санитарят от линейката ме увери, че ще бъде на крака след два-три дена. — Чуха се неуверени опити за акламации. — За да покаже пивоварната колко високо цени смелия му опит, ние присъждаме — за съжаление в него отсъствие — наградата за най-добре облечен каубой, която включва вечеря с една от нашите възхитителни млади дами тук в един от ресторантите на пивоварната, бутилка шампанско и двайсет малки пури на нашия добър приятел Норман, Духа на Стария Запад!

В този миг последваха малко по-ентузиазирани възгласи, които достигнаха ревящо кресчендо, след като Младия господар Робърт продължи:

— Следващите три питиета са за сметка на заведението!

Нещастният случай с Норман бе забравен мигом, Стария Пийт седна отново зад старинното пиано и „Лебедът“ възкръсна като феникс от пепелищата на Стария Запад. Младия господар Робърт се обърна към Невил зад бара.

— Сега ще отида да засиля огъня на барбекюто. Ще заредя наденичките и ще ти дам знак да започнеш да ги водиш.

— Имай ми доверие — рече Невил, — и аз ще гледам безплатните напитки да са малки.

Омали, който се бе възстановил с помощта на изкуствено дишане уста в уста, изпълнено от момичетата от трета страница, дочу тази забележка и бързо поръча на Манди три двойни, преди нещатният барман да успее да издаде нарежданията си.

— Същото и за мен — провикна се Джим Пули.

Въодушевени от безплатните си напитки, посетителите каубои ставаха все по-свадливи. „Олд шейкбели“ очевидно съчетаваше качествата на ирландското контрабандно уиски, на ментетата и денатурирания спирт. Стария Пийт вече се бе опитал да духне клечка кибрит, само за да установи, че бълва огън и пушек. Почти целият полиран барплот сега бе нашарен от малките мокри колелца от дъната на чашките.

Омали се наведе напред над плота и се обърна към Невил:

— Направихте хубаво шоу, няма грешка. Имах известни опасения за тази вечер, но... — тук той отпи огромна глътка „Олд шейкбели“ и опразни чашката си, — но тя обещава да бъде запомнящо се събитие.

Нещатният барман се усмихна криво и започна да полира пайнтова халба.

— Вечерта далеч не е свършила — рече злокобно той, — а ти как си, добре ли си вече, Джон?

— Никога не съм бил по-добре — отвърна славата на Дъблин. — Никога.

— Хей — рече неочаквано Манди, — онзи Самотен рейнджър, дето вони на риба, продължава да ме щипе по дупето. — Невил отиде да размени няколко думи с необуздания нарушител. — Омали — рече момичето от трета страница, след като Невил се отдалечи достатъчно, за да не ги чува.

— Същият — отвърна той.

— Слушай — Манди му даде с жест да разбере, че става дума за тайна работа и мъжът от Смарагдовия остров се наведе още над бара — достатъчно, за да може да надникне по-добре в пазвата на младата дама. — Искаш ли да купиш евтино две дузини бутилки от този „Олд шейк“, как му беше името?

Омали се ухили. Беше оценил правилно Манди още като видя как и къде прибира пенитата му.

— Какво точно ще рече евтино?

— Ами, как ти звучи една десетачка?

— Звучи ми много разумно, но къде са тези бутилки в този момент?

— В багажника на бялото ем джи^[1] навън.

Омали бръкна в колана, където криеше парите си, след което една десетпаундова банкнота и връзка с ключове смениха притежателите си.

В това време в бара започна да прониква някаква странна миризма, която човек обикновено свързва с комините на крематориумите. Някои си помислиха, че това бяха последните останки от пушеците на Духа на Стария Запад, други усетиха едва доловимата разлика и започнаха да си правят вятър над питиетата и да кашлят в стетсъните си. Изведнъж се чу силен трясък. Невил бе стоварил боздугана си върху барплота.

— Барбекюто е готово — обяви той.

Като знаеше какво стълпотворение щеше да настане при обявяването на безплатна храна и тъй като още се стремеше да скрие чехлите си от критичните погледи, Невил остана зад бара, за да наблюдава с известен интерес как около стотина каубоя могат да се набутат във вътрешния двор с площ от шест квадратни фута. Младият господар Робърт, облечен с невъобразима найлонова престилка, нахлупил висока готварска шапка, се бе развихрил зад барбекюто. Планини от цвъртящи наденички и стекчета, бълбукащи котли с боб къкреха на скарата, Сандра бе под ръка и предлагаше хартиени чинии и салфетки с надпис „Спомен от каубойската вечер“.

Първата половин дузина късметлии мераклии да хапнат се промушиха през задната врата на „Лебеда“ и се озоваха притиснати към пламтящото барбекю.

— Един по един, бе — изкрещя един опърлен Рейнджър, който потупваше панталоните си около коленете.

— Не се бутай — изпищя друг, чийто лакът се топна в казан с врящ боб.

Редът бе възстановен най-накрая посредством сръчното владееене на загрятата до червено огромна вилица в ръцете на младия господар.

Образувана бе човешка верига, която предаваше от човек на човек хартиените чинии с купчинка боб, стекче, наденичка и резен от франзела към опашката от пияни каубои.

— Още дървени въглища — извика младият господар и услужлив както винаги Пули започна да трупя купчинка след купчинка върху пламъците на огненото барбекю. — Още наденички, още боб.

Джим покорно отвори капака на петгалоново буре със зъба на градинарска вила.

Притиснати в ъгъла на вътрешния двор и наблюдаващи барбекюто с ужасно подозрение бяха двама Рейнджъри, които човек лесно можеше да разпознае по обилното им черепно окосмяване като Косматия Дейв и Джон Джунглата, добре известни, макар и ползващи се с недоверие (напълно заслужено) представители на местния строителен бранш.

Джим забеляза двамата намусени индивида с ъгълчето на окото си, озадачен от съмнителните им изражения и честичкото им сбутване с лакти. Внезапният пукот в основата на тухленото барбекю, който с малко изпревари прибързаното им напускане на вътрешния двор, накара Пули да прекрати дейността си по отварянето на консерви и да се заеме с оценка на ситуацията.

Барбекюто ревеше като пещ, скарата бе нажежена до червено и леко бе увиснала по средата. Младият господар Робърт, плувнал в пот, викаше за още въглища. Джим забеляза, че найлоновата му престилка започваше да се топи и че боята на задната врата на „Лебеда“ се надигаше обезпокоително на мехури. Жегата бе достигнала до такава степен, че останалите в двора каубои се бяха притиснали към стената и предпазваха лицата и интимните си части с хартиени чинии.

— Още въглища — ревеше младият господар Робърт.

Погледът на Пули изведнъж се спря върху наполовина пълна торба цимент, която лежеше сред купчина червени тухли в ъгъла на вътрешния двор. Спомни си как едно време се бе заел с неколкодневна работа, за да умилостиви един особено садистичен служител на Бюрото по труда — тогава бе монтирал камина в дома на една дама в имението „Бътс.“ След като не знаеше почти нищо за това какво става, когато тухлите и хоросанът се нагорещат, а и не беше чувал за огнеупорни тухли и топлоустойчив цимент, той бе използвал точно

такива червени тухли и торба от същия цимент като онзи в ъгъла. Звънците на пожарната още кънтяха ясно в паметта на Джим.

Последва нов силен пукот от основата на барбекюто и Пули посегна да улови за рамото младия господар Робърт.

— Хайде, хайде — извика той, опитвайки се да надвика рева на огъня. — Влизай вътре.

— Я ме пусни! — изкрещя в отговор младият господар. — Отвори онзи боб.

Джим бе човек, който би направил почти всичко, за да защити себеподобните си, но в никакъв случай не би се подиграл на чувството си за самосъхранение.

— Всеки да се спасява сам! — изрева Джим и си запроправя път сред изведнъж побягналото стадо каубои, които по онова време вече също бяха осъзнали, че не всичко беше наред с барбекюто и че това „не всичко“ бе от онзи вид, който заплашва със смърт или осакатяване.

Обезумялата тълпа нахлу през задната врата на „Лебеда“, отнесе я с пантите и я стовари върху кръстосалия крака „Винадалуу Вик“, управителя на къри ресторанта, който тъкмо се бе заел да опакова в станиолови торби купчини наденички и стекчета за препродажба в заведението си като „Бомбайска патица“. Той изчезна под наетите подметки на четирийсет и осем газещи каубойски ботуши.

На веселящите се в салона на бара не им потрябва много време, за да разберат, че във вътрешния двор ставаше нещо много нередно. Скочиха като един и си плюха на петите. Невил изведнъж се озова сам-самичък в салона.

„Какво ли пък може да означава това?“ — запита се той. — „Барът изведнъж се опразва, питиета си стоят недокоснати по масите, цигарите димят в пепелниците, да не би «Летящият лебед» да се бе превърнал в някаква земна форма на «Мария Селесте»^[2]? Да не се дължи на стекчетата? Или този «Олд шейкбели» ги накара да хукнат към Темза досущ като леминги?“ Вниманието на Невил бе привлечено от звука, долитащ откъм вътрешния двор, който се засилваше с всяка секунда. Нещо се надигаше в оглушително кресчендо там отзад и Невил имаше много добра представа какво можеше да бъде то. Това бе Старият Молох — лошо построеното барбекю, което всеки миг щеше да се взриви на малки парченца.

Преди Невил инстинктивно да изпълни старата команда „Залегни“ и да се скрие под бара на „Лебеда“, той доби странното впечатление, че от задната врата в салона бе влязло създание от друга планета. Това видение, макар и отлитащо и видно само през единственото здраво око на нещатния барман, бе сякаш облечено във вдигащ пара найлонов скафандър и носеше останките от готварска шапка.

Първата експлозия общо взето не беше голяма; в никакъв случай не бе от мащаба на изригването на вулкана Кракатау и е съмнително дали изобщо бе регистрирана от сеизмографите в Гринуич. Втората обаче бе определено най-запомняща се. Навярно учен, специализирал в тази област, би могъл да изчисли мегатонажа на трийсет каси „Олд шейкбели“. Трябва обаче да приемем, съгласно нетехническият жаргон на Джон Омали, който тъкмо се връщаше от парцела си, където бе заровил двайсет и четири бутилки от летливата течност, че „беше бая силен взрив.“

Взривната вълна разкъса „Лебеда“, преобърна пианото, изтръгна полираните дръжки на бирените помпи и ги изстреля през витрината като торпеда със сребърни върхове. Издупченият като швейцарско сирене покрив на мъжката тоалетна бе изтръгнат от проядените си от дървояди греди и прелетя свободно над половин дузина задни дворове. Тълпата каубои, които бяха заели укрытия зад паркираните коли на „Ийлинг роуд“, залегна и запуши уши, докато върху нея се изсипваше дъжд от почернели парчета стъкло.

Невил бе относително невредим. Когато почувства, че вече е безопасно, той надигна благородната си глава над тезгяха, за да надникне през треперещите си пръсти към опустошението, което някога беше негова гордост и радост.

„Лебедът“ бе обгърнат от дим, но доколкото Невил можеше да види, основната му конструкция изглеждаше цяла. Що се отнася до каубойските декорации и мебелировката на кръчмата, твърде малко неща биха могли да влязат в работа и при най-необуздало въображение. Масите и столовете бяха последвали посетителите в бързото им бягство към изхода, но за разлика от късметлиите пияници, отчаяният им опит да избягат бе осуетен от предната стена, където лежаха струпани като барикадите на революционен Париж. Талашът изпълваше салона, досущ като талашена снежна буря, а на пода, по

средата на салона, лишен от повечето си дрехи, но все още с овъглените останки на готварската шапка на глава лежеше Младият господар Робърт. Невил отупа талаша от раменете си и за свое удивление откри една оцеляла самотна бутилка уиски. Това наистина бе нощ, която дълго щеше да се помни.

Поокуражилите се вече каубои се бяха надигнали от укритията си и се втурнаха към вратата на „Лебеда.“ На останалите без стъкла витрини се появиха лица и в изпълнения с пушек въздух се разнесоха глуговати викове от типа „Добре ли сте?“ и „Има ли някой вътре?“

Невил обърна уискито си и се прехвърли през бара, за да огледа падналата фигура на Младия господар, който даваше някакви признаци на живот. Посетителите най-накрая нахлуха в бара и се струпаха мълчаливо около проснатата фигура.

— Той е добре, нали? — рече Манди. — Искам да кажа, че още диша, нали? — Невил кимна. — Сандра се обади за линейка и на пожарната.

Над „Летящия лебед“ се издигаше голям, гъбовиден облак. Първата пожарна команда, която пристигна за рекордно кратко време, след като бе станало ясно, че гори кръчма, се задоволи да изпръска нерешително един пожарогасител върху почернелия вътрешен двор и да спаси за незабавна консумация оцелелите бутилки с пиене. Шофьорът на линейката попита саркастично дали Невил не би искал да си запише домашния му телефонен номер, в случай, че тази вечер се случат още бедствия.

Когато машините най-сетне си тръгнаха, драматично подрънквайки със звънците си с надеждата да събудят онези местни жители, които бяха проспали експлозията, връз „Летящия лебед“ се спусна мрачна и съчувствена тишина. Каубоите се разпръснаха като уестърн призраци, а зяпачите, които бяха събудени от суматохата, угасиха лампите и се върнаха в леглата си.

Останаха само Невил, Пули и Джон Омали. Невил бе извадил две бутилки скоч от личните си запаси в гардероба. Тримата седяха където намерят в разрушения бар, посрбъваха от питиетата си и обсъждаха разрухата.

— За тази работа ще хвърчат глави — въздъхна Невил. — И моята в частност.

Омали кимна замислено и рече:

— Е, поне сега ще се сдобием с нов покрив.

— Благодаря много — отвърна Невил.

— И все пак, беше много забавно, нали така? — рече Джим. — Мисля си дали пивоварната няма да развие успеха с нови варианти — например „Хавайска нощ“ или фестивал „Веселата Англия“, или пък нещо подобно.

Невил се усмихна болезнено.

— Нещо не ми се вярва.

— Трябва да съдиш онзи Косматия Дейв — предложи Джон. — Той и онзи негов космат брат са истинска опасност за живота.

Невил отвори втората бутилка скоч.

— Като се замислям сега — рече той — не си спомням планът, който дойде от пивоварната, да бе съпроводен от спецификация на материалите.

— Аха! — възкликна Джон. — Значи не всичко е загубено.

— Горкият стар „Лебед“ — рече Пули. — Каква трагедия.

— Колко хубаво сме си прекарвали тук — каза Омали.

— Сигурно ще го разрушат — рече Невил. — Пивоварната навярно ще го превърне в дискотека или в ресторант, или в нещо друго. Много ги бива да посегнат на част от английското наследство и да го съсипят. И ще почнат да сервират газирана бира и пилета в кошници, само почакайте и ще видите.

— Ще направим петиция — каза Джим. — Brentfordци няма да понесат подобно нещо.

— Няма ли? — Невил кимна към строшените витрини. — Погледнете натам. И какво виждате?

— Нищо, само светлините на жилищните блокове.

— Да, жилищните блокове. Преди петнайсет години там живееше цяла общност, малки кръчми, ъглови магазини, грънчарници, улици, пълни със семейства, които се познаваха до едно.

Джим кимна тъжно.

— И всичко това вече го няма.

Тримата посръбнаха мълчаливо от питиетата си, а атмосферата сякаш натежа от носталгични спомени.

Винаги реалист, Омали рече:

— Няма смисъл да подсмърчаме за добрите стари времена. Когато моето семейство дойде от старата родина, се нанесохме в една

от онези малки бърлоги, дето бяха на мястото, където сега са блоковете. Спомням си много добре. Няма топла вода, няма баня, тоалетната навън замръзва през зимата, плъхове, дървеници, децата кашлят от дифтерит — няма що, страхотни бяха добрите стари времена. И ще ви кажа нещо: виках ура, когато булдозерът бутна старата ни къща. Истинско шибано избавление, ето какво си рекох.

Джим се усмихна леко.

— И доколкото си спомням съдебните пристави ви преследваха цели шест месеца след това за неплатен наем за пет години.

Омали се разсмя от все сърце.

— Вярно — рече той. — Тате обаче се върна тогава в родината. „Назад към земята, Джон“ — каза ми той. — „От земята може да се спечели истинско богатство“. Луд като шапкар, такъв беше тате.

— Жив ли е още татко ти? — попита Невил.

— О, да, жив е. Неотдавна четох в дъблинската преса за един старец на осемдесет и шест години, който бил даден под съд за бащинство от шестнайсетгодишна послушница в манастир. Сто на сто е бил баща ми.

— Тези Омали са забележителни женкари, това е вярно — намеси се Джим. — Наоколо има твърде много доволни вдовици, които ще го потвърдят.

Омали цъфна с победната си усмивка.

— Бих бил благодарен, ако запазиш недискретните си забележки за себе си, Джим Пули — рече той. — Аз съм човек с най-висши принципи.

— Ха! — възкликна Джим, като си спомни спектакъла с облените от лунна светлина бутове, които извършваха своите хидравлични движения в брачното ложе на Арчрой. — Ти си безпринципен простак, но аз съм горд да те нарека свой приятел.

— И двамата сте добри мъже — каза Невил и в здравето му око най-неочаквано се появи сълза. — Приятелството е чудесно нещо. Каквото и да отреди бъдещето на „Лебеда“, искам да знаете, че за мен винаги ще бъде удоволствие да ви обслужвам.

— Хайде, хайде сега — каза Джим и потупа нещатния барман по рамото. — Очакват ни велики дни, в това съм сигурен.

— Простете ме за тази емоционалност — каза Невил. — Напих се.

— Аз — също — каза Джон.

— А аз мога да се изправа сам и трябва да споделя, че съм трезвен — заяви Джим и наля в чашата си остатъка от уискито.

Малко по-късно можеха да се видят двама мъртво пияни Самотни рейнджъри, вече малко поокъсани, без шапки и маски, запътили се към парцелите „Дева Мария.“

— Имам една малка реколта под пасищата си, която ще ти се види много вкусна — рече ирландският рейнджър на своя компадре^[3].

Джим се молеше само да не намекваше за някаква наркотична издънка от откраднатото бобено зърно.

Двамата пристигнаха пред желязната порта и застанаха пред ръждясалата постройка, подпирайки се един друг.

— Направих една сделчица — ухили се Омали и дръпна долния си клепач по неприличен начин, след което се заклатушка към потъналия в тишина парцел.

Пак беше хубава лунна нощ и старият селенов диск плуваше в безоблачното небе. Дълги нащърбени сенки, хвърляни от колчетата на боба, от изоставени ръчни колички и заключени с тежки катинари бараки сякаш гравираха рязко открояващи се върху необичайно белезникавата земя форми.

Внимателно придвижващият се силует на Омали изведнъж залитна напред и изчезна в падинката пред парцела му. Джим, който бе паднал преди неочакваното изчезване на спътника си, се изправи трудно на крака, пристегна шала си заради свежия нощен въздух и се запрепъва подире му.

Когато наближи Омали, го завари на четири крака да се рови в пръста. За щастие бе далеч от мястото, където първоначално бе посято вълшебното зърно.

— Аха — рече неочаквано Омали и вдигна прашната бутилка „Олд шейкбели“ към лунната светлина. — Свежа като трипаундова банкнота.

— Добро представление — рече Джим и се строполи по задник.

Бутилката бе бързо отворена и двамата си седяха и отпиваха един подир друг, в мир с целия свят, поделили последната цигарка на Джим.

— Животът обаче си го бива, нали? — рече Джим, докато обърсваше гърлото на бутилката с наетия си ръкав.

— Дума няма.

Пули се излегна, подпрян на лакти, и се вгледа с копнеж в луната.

— Понякога се питам...

— Знам — прекъсна го Омали, — понякога се питаш дали там горе има хора като нас, които се чудят дали има хора като тях тук, долу при нас.

— Точно така — каза Джим.

Изведнъж далеч в мрака, идващ очевидно откъм задната стена на градината на мисията, се разнесе тежко, макар и приглушено, издумкване.

— Какво мислиш, че беше това, а? — попита Джон.

— Нямам никаква представа, наистина, дай да си дръпна веднъж от цигарката.

Омали подаде на Джим цигарата, взе бутилката и като я вдигна, опразни голяма част от съдържанието ѝ.

— Навярно е било котка — рече той.

— Арчрой ми каза веднъж, че видял гигантски подивял котарак, който бродел из парцелите. Бил едър като тигър, така каза той.

— Както добре ти е известно, Арчрой е често подвластен на полетите на фантазията.

— Онзи път бе много сериозен, защото се втурна в „Лебеда“ и поръча голямо бренди.

Пули се размърда неудобно върху пръстената си седалка.

— Не бих искал да свърша дните си като вечеря на някой котарак — рече той. И изведнъж се чу второ и малко по-силно думкане, което бе последвано почти веднага от звука на влачеци се крака.

— Това е дяволското чудовище! — рече Джим.

Омали се хвърли на земята като командос и пропъзля до ръба на падинката. Пули сграбчи паднала на земята вила и, след като пресуши бутилката, го последва крадешком. Сега към тях се носеха звуците на пъшкане и сумтене, последвани от едно далечно „скръц-скръц.“

— Това може би е гигантска мишка — прошепна дрезгаво Джим.

— Не ставай такъв проклет глупак — отвърна Омали. — Само едно нещо наоколо издава такъв звук и това е моята шибана ръчна

количка.

— Ш-ш-ш-т! — прошепна Джим. — Наближава.

Двамата се спотаиха и се вторачиха косо в мрака.

От сенките се появиха неясните очертания на мъжки силует. Като наближи още малко, Пули и Омали разпознаха в тъмната фигура посивялата брадичка на мореплавателя капитан Карсън. Беше облечен в униформа на Кралските ВМС и буташе с известно затруднение количката на Омали, която бе тежко натоварена с два големи и необичайно издути картофени чувала.

Вече се намираще само на десетина метра и двамата скрити рейнджъри можеха да видят лицето на Капитана. То бе в състояние да предизвика ужас у всекиго — със смъртно бяла и сякаш флуоресцираща на отвратителната лунна светлина кожа, с изкривени надолу устни, изразяващи силна омраза, с изцъклени и безжизнени очи.

Пули потрепери и дръпна ирландското си приятелче надолу, докато количката на ирландеца и зомбираният ѝ водач минаваха съвсем наблизко.

— Тук нещо не е наред — каза Джон и коленните му стави изпукаха. — Да го проследим.

Джим се поколеба.

— Време ми е да си ходя — рече той.

Омали плесна страхливия си спътник.

— Това е моята шибана количка — рече той.

Ниско приведени и притичвайки от едно скришно място към друго, двамата абсолютно обезумели рейнджъри последваха сред парцелите внушаващия ужасен страх силует със скърцащата количка.

— Насочва се към реката — каза останалият без дъх Джим, все още стиснал здраво вилата.

Малко по-напред се чуха още звуци на налягане и пъшкания, последвани от две силни изплясквания.

— Мисля, че вече е стигнал до нея — каза Джон.

Чуха се още едно-две изскърцвания и ново силно изпляскване.

— Онзи изхвърли и количката ми, копелето! — изстена Омали.

Джим рече:

— Извини ме, Джон, но имам малко работа.

След което се обърна и тръгна слепешката из гората от колчета за градински боб.

— Наведи се, глупак такъв — прошепна Джон, препъвайки се в борещия се Пули, — онзи се връща.

Капитана се появи изведнъж от сенките на крайбрежните дъбове. Сигурно бе забелязал двамата паднали рейнджъри, ала нищо в погледа му не подсказваше, че ги бе познал. Приближаваше с вдървена походка, досущ като сомнамбул, мина покрай рейнджърите и се насочи към мисията.

— В десния ми крачол се е забило колче — изстена Джим. — Помощ, помощ, тук има паднал човек!

— Млъкни, проклет глупако — рече Джон, размахал ръце в опит да се изправи. — Погледни натам.

Пули се поизправи доколкото може и се взря натам, накъдето сочеше показалеца на Джон.

Отвъд градинските парцели — откъм мисията — грееше ярка светлина. Досуц като фар, който метеше пространството над главите им. В един бързо отлитащ миг те го видяха — силуета на огромен мъж, изправен върху оградата на мисията, със скръстени ръце и разкрачени крака. Макар и двамата да го зърнаха само за частица от секундата, усещането за неоспоримо величие и за най-страшно зло бе абсолютно смазващо.

Омали се прекръсти с трепереща ръка.

Пули рече:

— Аз май ще повърна.

[1] MG — прочута най-вече във Великобритания марка спортни автомобили. — Б.пр. ↑

[2] „Мария Селесте“ — една от най-прочутите морски загадки, когато корабът под това име е намерен напълно непожътнат и в добро състояние, но без следа от екипажа му. — Б.пр. ↑

[3] Компадре — исп. — приятел, побратим. — Б.пр. ↑

„Летящия лебед“ остана затворен три седмици. Слънцето залязваше ден подир ден и имаше всички признаци, че предстои „Дълго и горещо лято.“^[1] В небето не се мяркаше нито едно облаче, нивото на гребното езеро в парка Гънърсбъри бе спаднало с цели двадесетина сантиметра, а дъното на пресъхналия канал се бе напукало и втвърдило и приличаше на някакъв изгорен от слънцето пъзел. Със спускането на всяка вечер вместо благословената хладина идваше въздух, нажежен до кипване. Невъзможно беше да се спи. Прозорците бяха постоянно отворени, маслото се топеше по лавиците на бакалиите и всички видове електроуреди изпищяваха и спираха да функционират. Онези жители, които всяка вечер обработваха парцелите си, гледаха с тъга как реколтата им се съсухря и умира. Никакво поливане не можеше да я спаси, а пък и пресата бе обявила, че е вероятно да бъде въведен воден режим.

„Летящия лебед“ отвори без особени церемонии. Нищо не изглеждаше да е променено, някои части от бара бяха неохотно преобядисани, а мъжката тоалетна — построена наново. Невил стоеше на обичайното си място и полираше чаши, като от време на време попиваше влажното си чело. Каубойската вечер все едно не беше се случвала.

Дръжките на бирените помпи се бяха върнали по местата си на бара, но само три от тях бяха напълно действащи.

— Отдавам го на отмъстителността на пивоварната — бе споделил Невил с Омали.

— Радвам се обаче да те видя отново — каза ирландецът и подаде точната сума през тезгяха и даде знак да му се наточи от обичайната бира.

— Тя още не е включена — отвърна Невил. — И цената се вдигна с едно пени на пайнт.

Омали въздъхна тежко и рече:

— В трагични времена живеем. Половин пайнт светло тогава.

Арчрой седеше в опаления си от слънцето парцел, а главата му блестеше като купола на ислямска джамия. Изоставената перука висеше върху дръжката на едно гребло, досущ като скалп пред вигвама на велик вожд. В полирания череп на Арчрой се мътеха зли мисли. Тази година изобщо не беше неговата година: първо — загубата на обичния му автомобил, след това — изчезването на магическите му бобени зърна, съсипването на доматената му реколта, а сега пък — и този птичарник. Птичарник, моля ви се! Арчрой замислено дръпна сухото стъбло на някога обещаващ доматен стрък и сви рамене в пълно отчаяние.

Нещата не можеха да продължават по този начин. Един от двамата им трябваше да си отиде, а омразният птичарник изглеждаше издигнат като за постоянно. Три седмици строеж и направен по модела на прочутата птича къща на лорд Сноудаун, онова нещо се издигаше високо и заслоняваше кухнята и затъмняваше спалнята му. Присъствието му бе вдъхновило, разбира се, майтапите на колегите му, които му лепнаха прякора „Птичаря на Брентфорд“.

Засега чудовищната клетка си оставаше празна, но Арчрой се изпълваше с все по-големи подозрения относно това с какви пернати обитатели планираше да я засели жена му. Живееше в постоянен страх от почукване на вратата, което щеше да обяви доставката на цял камион крилати паразити.

— Ще свърша със себе си — рече Арчрой. — И тогава ще им покажа, че съм напълно сериозен. Той изтръгна последните изсъхнали домати стъбла и ги изхвърли в прахта. — Нещо драматично, нещо впечатляващо, което да смае света. Ще им покажа аз...

Капитан Карсън се бе сгушил, седнал под дебелото одеяло в стария корабен шезлонг на верандата на мисията. Взираше се в трептящата мараня, ала не виждаше нищо. Главата му се поклащаше на равни интервали, сякаш в такт с някаква полузабравена моряшка песен. Откъм вътрешността на мисията се носеха строителни шумове. Защото този следобед, въпреки всепоглъщащата жегата, от която никой не можеше да избяга, вътре ставаха големи промени. Режеха се греди,

мъжествено се въртяха чукове и длета. Металическите трясъци от студените секачи върху зидарията звънтяха в свръхнагорещения въздух, из него се носеха трески от проядени от дървояд летви и шума от скърцането на вдигнатите дъски на дюшето. В ход бе работата по голямо преустройство и то очевидно бе извършвано с машинална неуморимост.

Косматия Дейв въртеше като обезумял трикилограмовия чук с дълга дръжка в посока към викторианската камина. Лъскавата стомана на главата на чука се отразяваше върху полираната полица, вдигаше рой искри и потъваше в мазилката на стената. В такива случаи обикновено щеше да прозвучи „Хайде, всички инструменти настрани, да вървим да пийнем по бира“, но Дейв само си плю на ръцете и вдигна наполовина спуснатия инструмент за нова атака. Гъсто обрасналият с брада негов брат стоеше на едно дървено „магаре“ и се бе заел с една релса за окачване на картини с лост „кози крак“. Никой от двамата не говореше, заети бяха с безразсъдната си работа; тук нямаше нищо подобно на безкрайните шеги, пушене на цигарки и простото подсвиркване, свързано обикновено с двамата не особено трудолюбиви окаяници, тук цареше единствено голямата пара, тежкият ръчен труд, издигнат до крайна и ужасяваща степен.

Денят от дългото и горещо лято продължаваше, премина в яркочервена вечер, която, на свой ред, се превърна в свечеряване със залез, който би накарал и най-циничните мъже да повдигнат учудено вежди. Джим Пули се поразмърда от хипнотичната си дрямка на пейката пред библиотеката „Мемориъл“ и се оригна силно. Глождещият го стомах му напомни, че имаше нужда да хапне нещо, а вечерното небе напомни на винаги бдителния Джим, че денят приближаваше към края си.

Той намери пакетчето цигари, скрито в хастара на вехтото си сако от туид. От него се показва само една цигарка.

— Трудни времена — рече Джим ей така, без да се обръща към някого. Запали последната си цигара и се взря в изпъстреното със звезди небе. — Чудя се какво ли прави професор Слокъм.

След настъпването на тропическото лято никой не бе виждал учения старик по улиците на Брентфорд. Всекидневните му

обхождания на границите на малката общност бяха престанали. Пули се опита да си спомни кога за последно бе виждал възрастния Професор и осъзна, че това се бе случило чак преди месец, в нощта на доблестния му подвиг.

— Старецът сигурно страда от нещо отвратително в тази жега — рече си той — и ще бъде благодарен да му се яви някой вечерен посетител, който да го облекчи от скуката на знойните часове.

Доволен от убедителността на тези разсъждения, Пули дръпна силно от цигарата си, издиша във въздуха огромно кълбо млечнобял дим и прекоси безлюдната улица на път към дома на професора.

Имението „Бътс“ се рееше в безвремието с цялото си великолепие. Високата сграда в стил „Джордж V“ блестеше бяла на лунната светлина, а уличните лампи хвърляха ярки сенки върху оградените дворове и пазеха входовете към малките улички.

Вечерницата, първата звезда тази нощ, намигна на Пули, който, бръкнал в джобовете си заобиколи ъгъла и се насочи към дома на Професора. Вратата към градината бе открената и Пули се мушна безшумно покрай обвитите в бръшлян стени. Пред него се мерзелееше светлина, идваща от отворения френски прозорец и Джим бе привлечен от нея, окуражен от мислите за шерито на Професора.

Чак когато стигна до отворените прозорци, звукът достигна до него. Пули спря, напрегна уши, изведнъж нащрек за неуловима, неопределима странност. Отвътре се носеха любопитни шумове — звуци на възбудено, обезумяло стържене и дращене.

Пули протегна ръка към мрежестата завеса и като го стори, усети как стържещите звуци усилиха настойчивостта и възбудата си.

Последва неочаквано движение, здрави пръсти се склучиха около китката му и той бе отхвърлен назад с единствена умела хватка, която го вдигна във въздуха и го запрати да се претърколи върху килима като един мръсен вързоп от туид. С доста силен глух удар Пули се спря под един от масивните библиотечни шкафове на Професора.

— Милост — изпищя Джим и прикри с ръце главата си. — Джеймс Пули съм, пацифист и приятел на всички.

— Джим, скъпи мой приятелю, приеми извиненията ми.

Джим погледна предпазливо през пръсти.

— Професоре? — рече той.

— Много съжалявам, очаквах някого другиго.

— Страхотно посрещане — рече Джим.

Старикът помогна на падналия Пули да се изправи на крака и го отведе до едно от удобните кресла до камината. Наля му чаша скоч, която Пули прие с готовност.

— Много готин удар ми нанесохте там — рече Джим.

— Димак — отвърна по-възрастният. — Съкратен курс по пощата, воден от знаменития граф Данте.

— Чувал съм за него — каза Джим. — Най-смъртоносният човек на земята, така казват.

Професорът прехапа устна.

— Де да беше така — каза той със зловец тон.

Пули обърна скоча си и огледа кабинета на Професора.

— Шумът — рече той, — докато стоях до прозореца, чух шум.

— Наистина ли?

— Звук като от драскане.

Пули се надигна на лакти и се огледа. Всичко си изглеждаше както винаги — разхвърляни книги по магьосничество, чудати реликви и машинарии с бронзови зъбчатки. Но там, в самия център на стаята, върху нисък подиум в очертан с тебешир петоъгълник стоеше стъклена кутия, покрита с нещо, което приличаше на олтарна завеса.

— Хамстери? — попита Джим. — Или леминги, от онези гадни вонящи дребосъци?

Пули се надигна да провери, но Професора го спря с твърда, непоклатима ръка. Джим се възхити на новопридобитата сила на стареца.

— Не поглеждай, Джим — рече с драматичен тон Професора, — видяното никак няма да ти хареса.

— Хамстерите не могат да изплашат един Пули — каза Джим.

— Кажи ми — запита го Професора, — какви необичайни приключения ти се случиха след последната ни среща?

— Е, щом ме питате — отвърна Джим и между няколко наливания на скоч разказа на кискация се Професор за вълненията и развлеченията през каубойската вечер в „Летящия лебед“.

Професорът изтри очи.

— Аз, разбира се, чух експлозията — рече станалият изведнъж отново сериозен старец. — Същата вечер навън се случиха и други

неща, неща, за които най-добре е да не си спомняме и дори да споменаваме.

Пули се почеса зад ухото.

— Омали и аз видяхме нещо онази нощ, или ни се стори, че сме видели, но и двамата бяхме употребили абсурдно големи количества от добрия стар „Шейкбели“.

Професора се наведе напред на стола си и фиксира Джим с искрящ поглед.

— Какво видяхте? — попита той с ужасно настойчив глас, който доста обърка чувствителния Пули.

— Ами... — Пули направи пауза, за да му наляят отново. — Беше много странно, само това знам.

След което Джим разказа историята си дотолкова, доколкото можеше да си я спомни, сети се с готическа яснота за скърцащата количка и загадъчния ѝ товар, за страховитата фигура върху стената на мисията.

— А ярката светлина? Виждал ли си някога нещо подобно?

— Никога, нито пък искам да я видя отново.

Професора се усмихна.

— Омали се прекръсти — рече Джим. — А и аз бях доста стреснат.

— Аха — каза Професора. — С всеки изминал час става все по-ясно. Сега вече имам по-ясна представа с какво си имаме работа.

— Радвам се, че някой има представа — каза Джим и разклати празната си чаша върху подлакътника на креслото. — Яд ме е само за количката.

— Джим — каза Професора, изправи се, прекоси бавно стаята и отиде до френските прозорци, където се спря и се вгледа в мрака. — Джим, ако ти доверя откритията си, мога ли да разчитам на пълната ти дискретност?

— Разбира се.

— Това лесно се казва, но този път клетвата ще бъде сериозна, а не празни приказки.

Тонът на Професора бе толкова ледено сериозен, че Джим се поколеба за миг, запита се дали нямаше да е по-добре да не узнава каквото и да е. Но както винаги вроденото му любопитство взе връх и с простиците думи „Кълна се“ той безвъзвратно подпечата съдбата си.

— Ела тогава, ще ти покажа!

Професора отиде до покритата стъклена кутия и отчаяното драскане започна отново. Джим напълни чашата си и се надигна колебливо, за да се присъедини към домакина си.

— Трябваше да ги унищожа, знам — рече Професора и в гласа му се прокрадна нотка на страх. — Но аз съм човек на науката и когато човек усеща, че е на ръба на откритието...

С рязко движение той дръпна бродираната олтарна покривка и разкри пред ужасените очи на Джим гледка, която щеше да преследва сънищата му години наред.

Вътре в кутията, драскащи по гладките стени, се намираха движещи се като обезумели създания — пет отвратителни човекоподобни същества високи от осемнайсет до двайсет сантиметра. Бяха преплетени като чворестите корени на многолетен дъб, ала на „главата“ на всяко от тях се отваряше и затваряше още неоформена уста. От непрекъснато мърдащите им отверстия върху лъскавите им пъпчиви форми се стичаше слуз.

Джим се отдръпна ужасен до дъното на душата си и закри уста с ръка. Професора изрече някаква фраза на латински и отново просна покривката. Обезумялото драскане стихна тъй бързо, както бе започнало.

Пули се заклатушка към креслото си, седна и се улови за главата; от челото му се лееше пот.

— Какви са тези? — попита той с глас, който повече приличаше на ридание. — Защо ги държите тук?

— Ти ги донесе тук. Те са Phaseoulus Satanicus и очакват своя господар.

— Нямам нищо общо с това.

Пули се изправи с мъка от мястото си и се заклатушка към прозореца. Беше дошъл тук да похапне нещо, а не да бъде атакуван с гробарско неприличие. Професора да си стои при ужасиите си. Но Джим прекрати бягството си. Странно усещане нахлу в цялото му същество, сякаш гласове го викаха от замъгленото минало, странни гласове, които говореха на архаични акценти, трудноразбираеми, ала настоятелни, настоятелни със страховете за немислими ужаси, които дебнат на самите граници на здрачната забрава.

Пули се препъна, сграбчи завесата и я откъсна от кукичките ѝ. Зад гърба му драскането и стърженето отново достигна трескава височина, като ужасните звуци бяха примесени с тихо мяукане и шептене. Докато падаше Пули видя пред себе си издигащата се в мрака масивна черна фигура. Беше облечена в тъмночервено и излъчваше особена светлина. Очертанията на главата ѝ се губеха в сенките, но под гъстите вежди по вълчи присвяткаха две ярки червени очи.

Когато се събуди, Пули лежеше проснат напреко на шезлонга на Професора с торбичка лед върху челото и с отвратителната силна смрад на амоняк в ноздрите си.

— Джим — гласът долетя от мрака. — Джим.

Пули фокусира погледа си и видя очертанията на слабата фигура на възрастния Професор, който завиваше капачето на шишенцето с амоняк. Той предложи на още замаяния Джим нова чаша скоч, която пострадалият гаврътна с добре оттренирано извъртане на китката. Вече напълно буден, Пули рязко кимна към прозореца.

— Къде е той? — попита и махна торбичката с лед от челото си. — Видях го там, навън.

Професора потъна в уиндзорския фотьойл с висока облегалка.

— Значи е дошъл, знаех си, че ще го направи.

Първите слънчеви лъчи пронизваха все още отворените, но вече без завеса френски прозорци.

— Хей — рече Пули, — колко е часът? — Сякаш в отговор на въпроса му позлатеният часовник на полицата над камината удари пет пъти. — Значи съм бил в безсъзнание часове наред — рече Джим и се улови за главата, — и изобщо не се чувствам добре.

— Най-добре ще е да се прибереш у дома и да си легнеш — каза Професора. — Ела отново довечера и ще обсъдим тези неща.

— Не — отвърна Пули и си взе една турска цигара от лакираната кутия. И по силата на навика незабелязано мушна още няколко в горното си джобче. — Трябва да узная всичко сега.

— Както желаш. — Професорът се усмихна мрачно и пое дълбоко дъх. — Сигурно ще си спомниш онази вечер, когато дойде за пръв път при мен с бобеното зърно. Видя реакцията ми, след като го

разгледах, а когато по-късно през същата нощ ми донесе и останалите четири, вече знаех, че подозренията ми са оправдани.

— Подозрения ли?

— Че Черния вече е сред нас.

Пули запали цигарата си и веднага изпадна в пристъпи на кашлица.

— Черния ли? — рече, заеквайки между конвулсиите си. — Кой, в името на вси светии, е Черния?

Професорът сви рамене.

— Ако знаех кой точно е той, задачата ни щеше да бъде по-лесна, Джим. Черния съществува от паметивека и може да приема множество форми и да живее много животи. Ние сме късметлии само в едно отношение — че забелязахме пристигането му. Наш дълг е да ускорим края му.

— Не знам нищо за никакъв Черен — каза Джим. — Макар да си спомням пристигането преди няколко месеца на един плесенясал на вид скитник, който предизвика доста спекулации в салона на бара „Летящия лебед“, макар че, честно казано, аз лично не съм виждал онзи тъмен субект.

Професорът кимна.

— Виждал си го два пъти — веднъж при парцелите и отново тази вечер, в моята собствена градина.

— Не-е-е — отвърна Пули. — Онзи, когото видях, не беше скитник.

— Сигурен съм, че има връзка — каза Професорът. — Налице са всички признаци. Наблюдавам ги от месеци, как се събират като преди избухването на буря. Боя се, че времето за това приближава.

Джим подуши с подозрение турската си цигара.

— Тези цигарки наред ли са? — попита. — Само дето миришат малко съмнително.

— Ти си още млад, Джим — рече Професора. — И не мога да очаквам да приемеш изцяло сериозно всичко, което казвам, но кълна ти се, че си имаме работа със сили, които няма да бъдат победени, ако просто ги игнорираме.

Джим погледна с отвращение към покритата стъклена кутия и каза:

— Човек трудно може да игнорира онези там.

— Те могат да бъдат унищожени само чрез огън и вода — каза Професора. — Чрез огън и вода и свещеното слово.

Пули подръпна бакенбардите си.

— Аз бих им драснал кибрита на онези мерзавци — рече храбро той.

— Не е толкова просто, никога не е. Тези бобени зърна са симптомът, а не причината. Да ги унищожим сега, ще означава да изхвърлим единствената надежда, която имаме да открием злата сила, която ги е донесла тук.

— Нещо не ми се нрави звученето на това „ние“, което непрекъснато повтаряте.

— Джим, искам да ми разкажеш всичко, което си чувал за скитника. Всеки слух, всяка история, всичко, което може да ни насочи към мотивите му, към силата и към слабите му страни.

Стомахът на Пули издаде звук, който е неудобно да описваме.

— Професоре — рече той, — ще ви бъда безкрайно благодарен, ако получа нещо за закуска. Не съм хапвал нищичко от двайсет и четири часа. И се чувствам малко огладнял.

— Разбира се.

Професорът дрънна звънчето, с което повика престарелия си слуга. Сервирана бе хубава закуска от затоплена франзела, яйца, бекон, домати, кафе и препечени филийки и Пули се зае с нея с лакомо усърдие.

През следващия час Джим говори за всичко чуто за мистериозния скитник — от първата среща на Невил с него до ужасяващото преживяване на Норман в кафе „Перото“, както и за обърканите теории, предположения и спекулации, които изобилстваха в „Лебеда“. Говори за приказките на Соуп Дистант за Кухата Земя, като пропусна собствените си преживелици в тайнствения подземен свят, както и за приказните бръщолевения на Омали и на онези, които смятаха, че скитникът бил Скитникът евреин.

Старият Професор слушаше внимателно, от време на време повдигаше снежнобяла вежда или поклащаше глава, докато най-накрая историята на Джим се изчерпи.

— Удивително — рече най-сетне той, — много удивително. И ти твърдиш, че всички, които са имали някакви лични контакти с онзи скитник, са изпитали непреодолима нужда да се прекръстят?

— Така е, доколкото си спомням, но вие трябва да разберете, че доста от онова, което ви разказах, бе чуто от втора ръка, а никой тук, наоколо, няма да ви каже нещо, ако може да го премълчи.

— Това ми е известно.

— И така, какво трябва да се направи?

— Мисля, че понастоящем можем да направим твърде малко. Трябва непрекъснато да сме нащрек. Докладвай ми за всяка информация, която ти попадне, независимо колко е смътна и неясна. Аз ще се подготвя по най-добрия начин — и умствено, и физически. Нашият човек е наблизил, това е сигурно. Ти си го виждал. Аз чувствам близостта му, същото важи и за съществата в онази кутия. Той скоро ще дойде за тях и когато го направи, ние трябва да сме готови. — Пули посегна към кутията за цигари. — Защо не вземеш една от горното си джобче? — попита старият Професор и се усмихна широко.

[1] „Дългото горещо лято“ — американски филм (1958) на режисьора Мартин Рид, в главните роли Пол Нюман, Джон Удуорд и др. по разкази на Уилям Фокнър. През 1985 г. режисьорът Стюарт Купър прави римейк, в главните роли Ава Гарднър, Джудит Айви и др.

↑

По обяд Пули седеше на ъгловото си място в „Летящия лебед“, а половин пайнт светло пиво бързо се стопляше пред него. Въздъхна дълбоко. Всичко онова, което Професора бе казал, бе легнало тежко на душата му и той се чудеше как най-добре да постъпи. Мислеше си, че трябва да иде в мисията и да атакува Капитан Карсън относно, както би се изразил Шерлок Холмс, „необичайната случка с откраднатата ръчна количка“ — нещо, което той и Омали наистина би трябвало да направят още на следващия ден. Но враждебността на Капитана към всякакви гости бе широко известна, особено на Джим, който веднъж бе наминал да изкрънка легло за пренощуване и бе прогонен с канджа. А и в крайна сметка количката бе на Омали и ако той бе предпочел да забрави за случилото се, то си беше негова работа.

„Може би — мислеше си той, — най-добре ще бъде Професора да предаде «бобените зърна» на онзи Черния, който и да бе той, с надеждата, че като ги получи, ще си тръгне и никога повече няма да се завърне насам.“ Но и това не вършеше работа, Пули бе усетил злото и знаеше, че Професора беше прав. То нямаше да си тръгне, само ако бъде игнорирано. Пули отново въздъхна. Капчица пот се търкулна по носа му и цопна в бирата.

В „Летящия лебед“ влезе Арчрой. Пули не беше го виждал от няколко седмици; кой знае защо той отсъства по време на фиаското на каубойската вечер. Джим се питаше в каква посока се бяха насочили подозренията му по въпроса за изчезването на бобените зърна. „Той не знае какъв късметлия е!“ помисли си Джим.

Арчрой обаче в дадения случай далеч не изглеждаше като късметлия. Раменете му бяха отпуснати, а перуката му висеше опасно килната върху лъщящото му теме. Пули го наблюдаваше с ъгълчето на окото си. Не можеше да си спомни да бе виждал някога по-потиснат човек, затова се запита дали този жалък екземпляр би оценил няколко благи думи. Но Джим за нищо на света не можеше да се сети за такива.

Арчрой вдигна глава от процеса на наточване на бирата му и забеляза Пули, кимна неуверено за поздрав и потъна отново в несретата си.

Пули вдигна глава и погледна през витрината на кръчмата. Жилищните блокове трептяха в жежката мараня като мираж, два-три раздърпани гълъба изпърхаха в трепкащата омара. Жегата душеше атмосферата в салона, всички се движеха като на забавен каданс, с изключение на отец Мойти, енорийски свещеник на брентфордската църква „Сейнт Джон“, който най-неочаквано влезе в бара тъкмо в този момент. Отправи се с широка крачка към бара без да обръща внимание на жегата и поръча малко шери. Невил му го наля и забеляза, че свещеникът не направи никакво движение към джоба си, след като си получи питието.

— Твърде надалеч се намирате от хладната си изповедалня в такъв горещ ден — рече цинично Невил.

— Хайде, хайде, Невил — отвърна свещеникът и размаха поучително благославящия си показалец. — Дошъл съм да потърся двамина членове на паството си, които изглежда са изчезнали някъде. — Пули много обичаше да слуша младия свещеник, чийто безкраен запас от неточни цитати бе истинска песен за ушите. — Двама блудни синове, които са продали рождените си права за купа овесени ядки. — Пули се изкикоти. — Познати са ви с имената Косматия Дейв и Джон Джунглата.

— На тях им е забранено да стъпват тук! — рече Невил с гръмовен глас.

— Забранено им е, значи. И какъв мор докараха в заведението ти в този случай?

— Вдигнаха във въздуха проклетата ми кръчма.

— Значи са анархисти, така ли?

— Шибани маниаци! — отвърна мрачно Невил.

— Не вдигай десница от гняв — рече свещеникът и отново вкара в действие благославящия си показалец. — Колко пъти трябва да прощаваме на братята си, седем, нали? А аз ти казвам: нека бъдат седемстотин по седем, или някакво подобно число.

— Е, на тях им е забранено и край!

— Тц, тц! — каза свещеникът. — Тъкмо заради баровете се намирам и аз тук, агнец сред вълците.

— И като как е барът на вашия Католически клуб? — попита саркастично Невил. — Все още ли върти бурна търговия с напитки с намалени цени, за да отнема къшея хляб от устата на скъсващите се от работа съдържатели на кръчми?

— Не съди, за да не бъдеш съден — отвърна свещеникът. — Баровете, които имам предвид, са от гимнастическо естество.^[1]

Отец Мойти бе толкова обсебен от здравето си, че от време на време това граничеше с маниакалност. Винаги тичаше напред-назад из енорията; и сега Пули забеляза издайническото долнище на анцуг и маратонките на черти, които надничаха изпод служебното облекло на оца. Правеше коремни преси в църковното съдохранилище, калистеника на амвона и бе разработил система от тай-чи упражнения, която да отговаря на ритуалните движения по време на меса. Даже сега, докато Пули го гледаше, младият свещеник свиваше и разпускаше бицепсите си и от време на време правеше прикляквания.

Нищо от това не оставаше незабелязано и симпатичната, загоряла от слънцето и мъжествена фигура на свещеника възбуждаше изключителни чувства в гърдите както на по-възрастните, така и на по-младите домакини. Беше се превърнал във фокус на еротичните им желання. Изповедите се превърнаха в кошмар. Дори жени с добре известна и очевидна девственост доверяваха на красивия млад свещеник за страстните си нощи в сатирските обятия на демонични духове. Отец Мойти се възхищаваше на изобретателността им, но най-често закриваше уши и оставяше въображението си на свобода. Ето защо наложените от него покаяния най-вероятно бяха „Три молитви за Дева Мария и сто коремни преси, или Отче наш и яка работа с боксовата круша“.

— Успоредка — продължи свещеникът, — за църковната зала. Обещаха ми да я построят преди да покажат олимпийските квалификации по телевизията. Бих приел известни указания как да ги намеря.

— Ами, аз не съм ги виждал — каза подигравателно Невил, — нито пък имам желание да ги видя.

Отец Мойти не каза нищо, а само се взря в празната си чаша, а след това огледа бара.

— Джим Пули — рече той, след като погледът му кацна върху споменатия индивид.

— Отче?

— Джим, момчето ми. — Свещеникът се отблъсна от бара и се присъедини към Пули край масата му. — Случайно да си виждал онези двама местни строители при разходките си?

— Не съм — отвърна Джим, — но, отче, бих искал да разменим по някоя дума, ако може.

— Разбира се.

Свещеникът седна и блъсна шумно чашата си върху масата. Пули бе много развеселен от факта, че дори един свещеник с такъв олимпийски уклон не би отхвърлил почерпка от едно-две шерита. Пули поръча и младият свещеник му благодари най-любезно.

— Първо — рече Джим с доверителен тон, — подразбрах, че Косматия Дейв и Джон Джунглата са наети от вас за много повече работа, отколкото за монтирането на успоредка. Споменаха ми, че ставало дума за изграждането на цял нов параклис или нещо от сорта.

— Така ли? — Младият свещеник изглеждаше искрено слиян. — Ами, аз не знам нищо за това, параклис ли каза?

— Видя ми се като RC^[2], защото плановете бяха на латински.

Свещеникът се разсмя сърдечно.

— Ти наистина ме разсмиваш, Джим Пули, оценявам високо шегата ти. Църквата не прави плановете си на латински от петнайсети век насам.

Джим сви рамене и подуши заврялата си бира.

— Все по-странно и по-странно — рече той.

— Странно ли? — попита свещеникът. — Наистина е странно, че онези момчета оставиха инструментите си вечерта миналия четвъртък и изобщо не се появиха да им платя за свършеното дотогава, а това бих нарекъл наистина странно за тези момчета.

Джим отново въздъхна. Нещо ставаше в Брентфорд и изглежда не само той бе замесен.

— Отче — обърна се към него Джим с ужасяваща неочакваност, — какво знаеш за злото?

Свещеникът повдигна фините си тъмни вежди и се взря учуден в Пули.

— Този въпрос, сине мой, е най-неочакван.

— Имам предвид истинското зло — каза Пули, — а не злото да скочиш от автобуса без да си платил билета си, или греха на гордостта,

или на гнева, или по-второстепенни форми на злото. Имам предвид истински черното зло, промъкващото се страшно зло, което дебне иззад ъгъла умовете на хората, низкото, ужасното...

Свещеникът го прекъсна.

— Хайде сега — това не са хубави неща, които да си говорим в такъв горещ ден, в който всичко е светло и красиво.

Пули се вторачи изпитателно в искреното лице на младия свещеник. Какво можеше той да знае за истинското зло? Нищо, до чиито заключения Джим не бе стигнал.

— Синко — обърна се към Пули свещеникът, след като забеляза смутеното му изражение, — какво те безпокои?

Пули се усмихна неубедително:

— Нищо, само си мислех. Дейв и Джон не съм ги виждал. Навярно си пият питието в „Новата гостилница“ или при Джак Лейн. Ако бях на ваше място, щях да проверя там.

Свещеникът благодари на Джим, въздаде му пълна Божия благословия за остатъка от деня и си тръгна тичешком от бара.

Пули се върна към меланхоличните си блянове. Когато Невил в три часа обяви, че затваря, той напусна бара, докато половинката от бирата му все още къкреше в халбата си, и излезе на свирепата светлина. Затътри се по улица „Спрайт“ и я прекоси край любимата си пейка в парка „Мемориъл“, за да навлезе в обрамчената с дървета алея, която се виеше в грациозна дъга към имението „Бътс“. Мина на няколко метра от входната порта на Професора и приклепна по настланата с чакъл пешеходна пътека пред Моряшката мисия, за да се появи по-късно през тясното проходче в долния край на Хай стрийт близо до моста на канала.

Наведе се над парапета, присви очи и огледа полосата на бившия воден път, който се губеше в трептящата далечина. В това време мислите на Пули бяха тъй прогорени и безжизнени от жегата, като напуканото русло на канала. Питаше се какво ли бе станало със Соуп Дистант. Дали бе изстрелян в мрачната и безвременна забрава от погълналия го придънен прилив, или обичайните вълни го бяха отнесли към долния свят, където сега си обменяха пиянски истории със стария Ригденджиопо и обитателите на царството без слънце? Питаше се за страданията на Арчрой и за това каква спешна работа бе

подмамила Косматия Дейв и косматия му близък да пропуснат петъчните си плащания в „Сейнт Джон.“

Пули се опита да овладее мислите си в някакъв план за действие, но слънцето пердашеше безмилостно къдравата му глава и го караше да се чувства още по-замаян и отчаян. Трябваше да се отбие в кафе „Перото“ за чаша чай, който щеше да го ободри и освежи — ето какво трябваше да направи, да глътне една ободрителна чаша чай. Пули отдръпна обшитите с кожа лакти от парещия парапет и се затътри по Хай стрийт.

Вратата на „Перото“ бе заклинена отворена и мястото ѝ бе заела ужасна многоцветна разцепена на две завеса. Пули се мушна между ярките и грозни найлонови лентички и влезе в кафето. Рязкото преминаване от ослепителната слънчева светлина към сенчестия мрак го заслепи за миг и той потърси за подкрепа евтин пластмасов стол.

Лили Марлен се криеше вътре, вееше вятър на обилните си млечни жлези с едно меню и охлаждаше краката си в леген с ледена вода. Забеляза влизането на Пули без особен ентузиазъм.

— Все още не даваме на кредит, Пули.

Очите на Пули се приспособиха и той отвърна весело, макар и неубедително:

— Връщам се от чужди страни и джобовете ми са издути от щедро злато с най-висока стойност.

— Все още чаят го даваме по шест пенса на чаша — отвърна сладураната, — и осем пенса за кафе.

— Ще взема чай — каза Пули и извади две монети по три пенса от джобчето на жилетката си.

Сивата течност потече от винаги бълбукащия самовар в очуканата бяла чаша и Пули отнесе димящата си плячка на маса до витрината. Освен Джим в кафето имаше само още един посетител. Беше обърнат гърбом и раменете му бяха сведени над избраното питие, но очертанията на късо подстриганата му глава бяха познати. Джим осъзна, че се намираше в близост до полумитичното същество, познато като Другия Сам.

Носеха се множество странни слухове за тази чудата персона, за която се смяташе, че води живота на отшелник някъде в нерегулирания район на Ботаническата градина в Кю. Не се знаеше със сигурност кой точно бе той и откъде бе дошъл. Говореше се, че пресичал нощем

Темза със старинна лодка от преплетени пръти, за да се среща с Противния Тони Уоткинс, който караше жълтата боклукчийска кола, зловещо возило, носещо се мистериозно из осветените с лампи тихи улички.

Противният Тони бе необщителен и отмъстителен, с вродено недоверие към цялото човечество и с безстрастна омраза към всичко, което вървеше на два крака с вдигната глава по време на светлата част на денонощието. Тъй като беше глухоням, той винаги си мълчеше, каквото и да се случеше.

Пули никога не бе разговарял с Другия Сам, но изпитваше някакво странно утешение от това, че знаеше за съществуването му. Историите, които се разказваха за него, бяха неизменно странни и фантастични. Някои твърдяха, че бил последният представител на някаква отдавна забравена раса, други говореха, че дневната светлина ще го убие, защото очите му никога не я били виждали. Трети разказваха, че по време на бременността си майка му видяла нещо, което ѝ въздействало много сериозно и когато акушерката видяла детето, го изпуснала ужасена, след което малкото създание офейкало от стаята и изчезнало в нощта.

Пули реалистът се отнасяше пренебрежително към такива истории, но Пули мистикът, мечтателят и романтикът усещаше аурата на езическата загадъчност, която обгръщаше този ниско подстриган мъж.

— Ела на масата ми, Джеймс Пули — рече гласът и Джим усети как го напъва пикочният му мехур — нещо, което преди можеше да бъде предизвикано само от употребата на големи количества бира. — Искам да разменя няколко думи с теб.

Пули се надигна от стола си и бавно прекоси нашарения с петна линолеум на пода на „Перото“, като се питаше дали бягството не бе за предпочитане от тази среща, за чието избягване по-голямата част от населението на Брентфорд би направила всичко.

— Седни, Джеймс.

Лицето, което Джим успя да зърне крадешком, едва ли би могло да предизвика страх; беше бледо, каквото можеше и да се очаква, след като обитаваше мрака, но бе лице, което излъчваше някаква смътна възвишеност, древно благородство.

— Мислите ти ме притискат силно, Джеймс Пули — рече Другия Сам.

— Не знам какво да кажа — отвърна Джим, — но това е извън сферата на моите отговорности.

Другия Сам кимна мъдро и Джим вече знаеше, че няма от какво да се бои от тези светлосини очи и от мислите, които се криеха зад тях.

— Злото е сред нас — каза Другия Сам. — Аз ще ти помогна с каквото мога, но възможностите ми са ограничени и не мога да си съпернича с такъв противник.

— Кажи ми какво трябва да направя.

— Професорът е човек, комуто може да се има доверие — рече Другия Сам. — Спазвай точно указанията му, не приемай други съвети, макар че ще ти бъдат предложени много, следвай собствените си чувства. Черният е уязвим, той води живот на страхове, дори самият Сатана не може да намери покой, защото истината винаги ще бъде крайният победител.

— Но кой е той? — попита Джим. — Аз без да искам бях въвлечен в това. Навън слънцето си пече, в канцелариите чиновниците изпълняват всекидневните си задължения, автобусите бучат към булевард „Ийлинг“, а от мен се очаква да водя битка със силите на мрака. Всичко това изглежда малко несправедливо.

— Ти не си сам, Джеймс.

— Чувствам се доста сам.

Другия Сам се усмихна леко; от светлите му сини очи струеше мъдрост. Професор Слокъм бе мъдър и начетен мъж, но познанието тук не бе почерпено от мухлясали томове, а бе породено от естествени знания. Пули се почувства спокоен, вече не беше сам, щеше да се справи с всичко, което го очакваше занапред.

— Заседях се прекалено дълго — каза Другия Сам, — и трябва да си вървя. Когато ти потрябвам, ще бъда наблизко. Имай кураж, Джеймс Пули, ти имаш повече съюзници, отколкото можеш да си представиш.

След тези думи той се изправи — блед призрак, чието място не бе през денят, излезе на обляната в слънце улица и се изгуби зад газометрите.

Пули надигна чашата към устните си, но сивкавата блудкава течност бе изстинала.

— Студен чай и топла бира — рече Джим, — а се казва, че силата на армията е в стомаха ѝ.

[1] Игра на думи — bars на англ. означава и барове, и греда, решетка, успоредка. — Б.пр. ↑

[2] RC — Roman-Catholic, римокатолически. — Б.пр. ↑

Август свърши, започна септември, а жителите на Брентфорд продължаваха да зяпат от отворените си прозорци и да се дивят на безкрайното слънце. Норман почука термометъра си и забеляза с отчаяние, че се бе покачил с още два градуса.

— Сигурно идва краят на света — рече той за безброен път. — Сега работя върху спасителен кораб — обяви той на Омали. — Няма да се оставя да ме хванат по бели гащи, когато континентите започнат да се разцепват.

— Пожелавам ти успех — отвърна Омали. — Забелязвам, че по лавиците ти вече ги няма „Произведенията на изящното изкуство.“

— Напоследък бизнесът запада.

— О, сигурно се дължи на жегата.

— Чувам, че повишаващите се температури са причина за нещо като религиозно възраждане наоколо — рече Норман.

— А, така ли? — отвърна Омали, докато разлистваше опърпано издание на „Найлонови мацки кукли.“

— Църквата на Второто пришествие или нещо подобно, изглежда обаче се харесва доста на жените — каза Норман и мислите му се върнаха към собствения му горчив опит на женен мъж. — Но човек никога не би трябвало да очаква от жените да проявят здрав разум.

Погледът на Джон се спря върху цветната снимка на сладна млада жена, облечена в кожен корсет и с високи ботуши, размахала нагайка.

— Те пък стават за други работи — рече похотливо Джон. — Мога ли да заема това списание?

— Не — отвърна Норман.

— И къде се намира тази Църква на Второто пришествие?

— Нямам представа — отвърна Норман. — Информацията за нея се разнася от уста на уста. Дамите, които попитах, бяха много шумни в хвалбите си за нея, но твърде сдържани за местоположението ѝ.

— О, така ли — каза Джон. — Ще върна списанието след половин час.

— Не — повтори Норман. — Добре известно е, че ги фотокопираш в библиотеката и продаваш копията в „Лебеда.“

— Просто удовлетворявам една потребност — каза Джон. — Цените са много високи.

— Махай се от магазина ми — рече Норман и размаха лимонадена бутилка.

Омали се изнесе по бърз и непристоен начин.

Докато Джон крачеше по „Ийлинг роуд“, мислите му се върнаха към Църквата на Второто пришествие. В трудни времена хората винаги се връщаха към религията, а това дълго и горещо лято с режима на водата и непрекъснато вдигащите се температури бе достатъчно да накара по-нервните и по-податливите да замаршируват към най-близката църква. В тази игра можеха да се спечелят добри пари и, в крайна сметка, той само служеше на обществото, като удовлетворяваше някаква потребност. Всички възнаграждения можеха да бъдат сметнати като природен дар. Това бе мисъл, при това нелоша. Докато стигне до „Летящия лебед“ вече бе взел решение. Ще изнамери Църквата на Второто пришествие и ще заеме в нея отговорен пост. Ще се сдобие с уважение и престиж, може дори да се превърне в стълб на обществото.

Да, Омали усещаше зова на църквата майка, вече бе напълно сигурен, че се бе сдобил с ново призвание. Бутна вратата на бара и влезе в „Летящия лебед.“

— Господ да благослови всички тук — рече той, — ще взема пайнт „Лардж“, ако обичаш, Невил.

Нещатният барман изпълни дълга си и преброи монетите на Омали в шепата си.

— Вдигнаха я с още едно пени — съобщи той на ирландеца.

Омали се усмихна приятно и подаде монетата.

— Как вървят нещата при теб, господарю на бара? Още един прекрасен ден, не е ли така?

— Не е.

— Кара човек да се радва, че е жив.

— Не е така.

— Бог е на небето и всичко е наред...

— Затваряй си устата, Омали.

— Просто коментирах величието на сътворението...

— Добре, но го прави другаде.

Омали се премести на една странична маса, където Стария Пит се подпираше на бастуна си, а кучето му Чипс лежеше пред него по гръб.

— Добър ден, Пийт — рече Джон, докато сядаше. — Още един хубав ден, нали? Благодаря на Бога, че съм жив.

Стария Пийт се изплю по посока на плювалника, последната реликва от каубойската вечер, запазена благодарение на изключителната ѝ популярност.

— Трябва да почнеш да носиш шапка, Омали — рече той. — Силното слънце ти е объркало мозъка. Имам едно старо бомбе, мога да ти го продам.

— Господ е на небесата — каза Омали.

Пийт се прицелваше за следващ изстрел към плювалника.

— Чумата да го тръшне тоя Господ — коментира намусения стар негодник.

Явно беше, помисли си Омали, че радостите на Църквата на Второто пришествие още не бяха стигнали до персонала и посетителите на „Летящия лебед.“ Необходим бе по-директен подход.

— Не ходиш ли на църква, Пийт? — попита той.

— Никога — отвърна старикът. — Имам и една сламена лодкарска шапка, ако не ти хареса бомбето.

— Слушай — каза Омали, който започна бързо да губи търпение. — Това, че веднъж съм изпитвал необходимостта да възхвалявам славата Божия, не означава, че съм се запътил към тапицирана килия в „Сейнт Бърнард.“

— Славата Божия ли? — рече Пийт със саркастичен тон. — Ти си един безбожен женкар, Омали, и имаш такава религиозна склонност, каквато и младия Чипс.

— Аха — рече Омали. — Това може и да е било вярно някога, но аз видях светлината. Променям отношението си.

— Имам и едно евтино платнено кепе, мога да ти го продам.

— Не ти ща проклетото кепе.

— Иди тогава при отец Мойти.

— Не — отвърна Омали. — Трябва да открия църква от нова деноминация, която да предложи на един честен богобоязлив човек възможността да намери мир със себе си и със своя създател.

Младият Чипс издаде един от онези безбожни звуци, с които бе известен, и старият му господар се изкикоти злобно.

— Виждам, че си губя времето тук — каза Джон. — Явно тук търсачът на истината не е добре дошъл, значи е вярно, че никой не е пророк в собственото си село.

— Слушай — рече Стария Пийт. — Ако наистина изпитваш необходимост от нещо по-различно в религиозен план, защо не отидеш в Църквата на Второто пришествие, чувам, че там добре си прекарвали времето.

Омали наостри уши. Толкоз време изхаби в празни приказки, а би могъл да попита старика направо.

— Църквата на Второто пришествие ли? — рече той. — Изобщо не съм чувал за нея.

— Ами, единственото, което знам, е дете дочух две дърти сладурани да си говорят за нея в супермаркета. Изглежда някакъв нов месия се е появил в този бизнес, много е популярен сред дамите, така си е.

— И къде може да се намери тази църква?

— Питай ме, че да ти кажа — отвърна Стария Пийт. — Това не го дочух.

Следващата фраза, която Омали произнесе бе на келтски, баща му го бе научил, докато беше още момчурляк, да я използва срещу черни и жълтокожи.

— И на теб — отвърна Стария Пийт, а Чипс се нацели към крачолите на ирландеца. Може и да нямаше особена религиозна наклонност, но владееше перфектно келтски.

Омали освободи глезените си от мелеза и довърши питието си на бара. Сега вече разбираше как светиите са ставали мъченици. Да влезеш в църквата не се състоеше само в това да си пиеш с викария чая с курабиите. След това му хрумна една приятна мисъл; сред множеството познати нему дами сигурно щеше да се намери някоя, която да е влязла в лоното на новата църква, а и да нямаше, пак щеше да бъде приятно да се разкрие това.

Омали извади малкото си черно тефтерче и го запрелиства. Откъде да започне? От буквата „А“ — госпожата на Арчрой. Ще я посети още същата вечер.

— Още един пайнт, ако обичаш, Невил — рече весело ирландецът. — И майната му на увеличението с едно пени.

Арчрой стоеше в задния си двор и втренчено гледаше огромната, покрита с мрежа конструкция, която заемаше почти целия двор. Оглушителното цвърчене на хиляди ярко оцветени птици изпълваше ушите му.

Най-лошите страхове на Арчрой се бяха сбъднали същата сутрин, когато очаквания с ужас камион пристигна и достави екзотичния си товар, който сега пърхаше и цвърчеше пред него. Никога досега не бе виждал такива птици, нито пък такъв камион — черен като смъртта, без никакви прозорци. А и шофьорът... Арчрой потрепери. Откъде ги намираше жена му подобни типове?

Трябва да бяха поне хиляда, помисли си Арчрой, докато се взираше в клетката. Гълчавата бе ужасяваща, на съседите тая работа хич нямаше да им се хареса. Госпожа Мърдок се появи на оградата с вързоп влажно пране в ръце, захапала щипка.

— Много са красиви, нали? — изфъфли тя. — Точно от това се нуждаеше кварталът, та да получи блясък.

— Харесват ли ти? — извика Арчрой.

Госпожа Мърдок кимна ентузиазирано:

— Чуднички са.

Арчрой поклати в почуда глава — целият квартал май полудяваше. Сигурно бе от жегата.

— Ще им донеса трохички — рече госпожа Мърдок, без да забелязва врявата. — Сигурно ще им харесат.

— Тогава най-добре ще е да кажеш на фурната да пуснат и трета смяна — измърмори Арчрой.

С какво ли се хранеха тези *твари*? Наведе се напред към мрежата и огледа масата пърхащи пера. И сякаш в отговор на въпроса му една птица се откъсна от непрекъснатото кръжащата блъсканица, пикира към него и с едно ловко кльвване отнесе доста солидно парче месо от десния му палец.

— Мамка ти! — изпищя Арчрой и отскочи болезнено назад. От раната струеше кръв и той можеше да види проблесналата белота на оголената кост. — О, Господи! — проплака Арчрой, едва преодолявайки припадъка. — О, Господи!

Заклатушка се към кухнята, където превърза окървавения си палец с цяла кърпа за бърсане на чинии. Палецът туптеше яко, очевидно с него трябваше да се заемат в Бърза помощ. Съзнанието на Арчрой, винаги нащрек за ударите и стрелите на обезумялата съдба^[1], която непрекъснато го нападаше, можеше да си представи всичко предварително: „БРЕНТФОРДЕЦ НАПАДНАТ ЗВЕРСКИ ОТ ПАПАГАЛ.“ Момчетата във фабриката за чистачки направо щяха да си умрат от кеф. Арчрой изстена по начин, който напоследък бе усвоил до съвършенство. Кръвта започна да се процежда през импровизираната превръзка. Арчрой се заклатушка по посока на местната болница.

Едва бе завил по улица „Спрайт“, оставяйки подире си такава следа, по каквито много си падат кучетата следотърсачи, когато се появи Джон Омали, който бавно въртеше педали към „Ийлинг роуд.“ Слезе от железния си жребец и подпря Марчънт на оградата на Арчрой. Разцъфнал в усмивка той премина по късата пътечка през градинката и почука на боядисаната в ярки цветове врата.

— Ало-у-у — извика през отвора на пощенската кутия.

Вътре цареше тишина, ако не се брои неравноделното потракване, което говореше за набързо и шумно вдигната венецианска щора.

— Ало-у-у — извика отново той. — Има ли някой в къщи? — Определено нямаше. — Ще хвърля само един поглед отзад — рече Джон високо към пустата улица. — Може да е заспал в люлеещия се стол.

Омали се промъкна покрай къщата и пробва вратата към градината. Тя се завъртя безшумно на смазаните си панти и разкри пред него мощната покрита с мрежа конструкция.

— Боже мой и вси светии! — възкликна Джон.

Клетката малко се губеше в сянката на къщата и изглеждаше празна. Омали побутна желязната мрежа. Беше солидно изградена, но определено никакъв вид пернати не заслужаваше подобна охрана. Вратата бе солидно направена от винкели и имаше тройно резе. Омали дръпна първото резе. Нямаше да навреди никому, ако хвърлеше един

бърз поглед вътре. Омали огледа потайно градините. Прането на госпожа Мърдок висеше унило и капеше в праха, но случайни свидетели не се виждаха.

И третото резе последва събратята си и Омали бавно отвори вратата на клетката. Не се чуваше нищо, освен съвсем приглушените експлозии на капките в праха. Джон пристъпи пъргаво в клетката и се взря в сенките. Цареше пълна тишина.

В следващия миг изведнъж го връхлетя огромна, многоцветна маса от цвърчащо насилие. Погълна го пищящият, разкъсващ облак от нокти и клюнове. Остри, рогови човки разкъсваха костюма от туид и лакомо се впираха в плътта му. Омали зави от болка и развъртя ръце да разблъска обезумялата пърхаща орда, която го връхлиташе. Успя да свали сакото и да завие с него главата си. Слепешком си проби път към вратата на клетката, докато демоничните създания разкъсваха пешовете на ризата му и забиваха безжалостно остриите като бръснарски клюнове в тялото му.

С нечовешко усилие, породено от безкрайния му запас от енергия за самосъхранение Омали се хвърли през вратата, затвори я зад себе си и успя да пусне едно от резетата. Свлече се на колене пред вратата; от безбройните му рани струеше кръв. Скъпоценният му костюм от туид бе станал на парцали, а между пръстите си той стискаше кичури от собствената си коса. Погледна яростно към мъчителите си, но пернатите демони бяха изчезнали на високите си клони в сенките. Нищо не издаваше присъствието им, освен няколко красиво оцветени пера върху пода на клетката.

Омали пое по обратния път към покоите си. Костюмът му бе в толкова окаян вид, че нямаше никаква надежда да бъде възстановен. Лицето му беше като на човек, наскоро участвал в яростна битка с развилняла се косачка за трева.

— Гадни пернати негодници — рече Джон през зъби. Прокара леко ръка по скалпа си и откри за свой ужас няколко големи плешивини. — Сега ще си постилат гнездата с моята перушина.

Погледна ръцете си и подкара Марчънт по криволичещ курс към дома. Ръцете му бяха покрити с малки V-образни рани.

— Месоядни канарчета, каква касапница!

Арчрой скъпо щеше си плати за това.

Час по-късно Омали се киснеше във ваната си, а водата беше обагрена в отвратителен розов цвят. Беше залепил малки парченца тоалетна хартия по раните на лицето си, беше опитал да вчеше косата си напред и да оформи перчем, който да скрие плешивите места. Отпиваше честичко от бутилка „Олд шейкбели“ и ругаеше между глътките.

— Ще заложа капани на парцела му — редеше той, — и ще го уловя онова чудовище, да видим тогава как ще им се хареса това на онези летящи пирани.

Когато бутилката бе опразнена, Омали се почувства малко по-добре, но проблемът с костюма си оставаше. Какво трагично обстоятелство! Останките от любимия му туид бяха разпръснати по пода на банята; никога не беше виждал нещо тъй окончателно съсипано. Петнайсет години непрекъснато носене почти не се бяха отразили на яката тъкан, а само петдесет секунди в онази клетка на пърхащата смърт я бяха превърнали на парцали.

— Боже мой — рече Омали, — обзалагам се, че онези момчета могат да разфасоват слон за по-малко от минута; и от него няма да остане нищо друго, освен четири стъпала за стойки за чадъри!

Час по-късно Омали излезе от окървавената вода на ваната си и се облече. Всъщност не изглеждаше чак толкова зле, ако изключим „луничавото“ му лице и чудатата прическа. Бе намерил чифт бели фланелени панталони за крикет, пуловер от остров Феър и чиста памучна риза. Тя очевидно някога е била коледен подарък, защото бе увита в зелена хартия, украсена с изображения на див чимшир и глупави дебели Дядо Коледовци. Тъй като крилатите нападатели бяха нанесли поразии и на подкованите му обуца, избра чифт доста напети на вид черни, лачени обувки за танци, които бе заел от Пули за някакво вече забравено социално събитие. Обви врата си със стар копринен шал и го завърза с рязко и ловко движение.

Часовникът вече бе ударил седем и Омали се запита дали да не пробва късмета си с едно бързо посещение у Арчрой. Ако онзи с перуката си беше у дома, винаги можеше да измисли някакъв претекст за визитата. Но ако ненаситната по-добра половинка на Арчрой си беше вкъщи, той поне би могъл да извоюва с чар една малка компенсация за следобедното трагично събитие. Оказа се, че Арчрой

не беше нощна смяна. Беше преживял ужасите на инжекция против тетанус, която подло му сложи една сестра садистка, а палецът му бе получил четиринайсет шева. Сега той бе здраво бинтован и скрит в прекалено големите гънки на впечатляваща презрамка. Презрамката се намираще върху бара на „Летящия лебед.“

— Захвана ме стругът — каза той на Невил, ала нещатният барман подозираше нещо друго. — Честно — настоя Арчрой, — едва не ми откъсна ръката.

— Изглежда доста зле — каза Джим Пули. — Ще ти платят компенсации.

— Могат да стигнат до стотици лири — добави Стария Пийт.

— Даже хиляди — рече Невил. — Ще забогатееш.

— Е, тогава аз ще приема един пайнт — каза Пули.

— Аз — също — додаде Стария Пийт.

Тъй като нямаше какво друго да направи, Арчрой поръча следващия ред пиене.

— Да не си се порязал, докато се бърснеш, Джон? — попита съпругата на Арчрой, след като отвори на неочакваното почукване.

— От бързане да те видя, скъпа моя.

Омали бе въведен в предната стая, а жената на Арчрой бързо спусна завесите.

— Ха, и кой би могъл да бъде този?

Погледът на Омали бе привлечен от хубава маслена картина, която висеше над камината в натруфена златна рамка и изглеждаше съвсем не на мястото си на фона на найлоновите пердета и фалшивия фурнир. Беше портрет на строг, ала импозантен мъж на неопределена възраст, облечен в тъмночервена роба и с малка шапчица на главата.

— Изглежда много ценна.

— Ценна е. Искаш ли чай?

— Бих предпочел нещо малко по-силно, ако е възможно.

— Джин тогава?

— Абсолютно.

Жената на Арчрой наля два големи джина и седна до него на тапицираното в розово канапе срещу портрета. Докато вземаше джина си, Омали откри, че му бе трудно да откъсне поглед от него.

— Има нещо познато в тази картина — рече той, — ама не мога да се сетя какво.

— Подарък ми е — каза жената на Арчрой. — Пийни си, Джон, ето един тост за бъдещето: *Auspicium meliori gevi*.

Омали вдигна чашата си и с ъгълчето на окото си забеляза, че жената на Арчрой бе вдигнала своята към портрета, като за поздрав.

— Това да не би да беше на латински?

— Така ли? — рече невинно жената на Арчрой. — Мисля, че е само тост или нещо подобно, но не си спомням къде съм го чувала.

— Няма значение — рече Джон и посръбна от джина си. *In vino veritas*, помисли си той. — Ще пийнем ли по още един? — попита той и скочи на крака.

Докато наливаше два големи джина в изисканите чаши, той определено изпита чувството, че някой го наблюдава — не жената на Арчрой, която си седеше и скромно придърпваше полата си над коленете, а от някакво чуждо присъствие, което дебнеше невидимо. Беше обезпокоително чувство и Омали успя да го отхвърли много трудно. Върна се на дивана с напитките — неговата единична, а нейната — тройна.

— За нас — рече той.

— *Ab aeterno, Ab ante, Ab antiquo* — отвърна госпожата на Арчрой.

— До дъно — каза Джон.

След още три непропорционално разбъркани тройни питиета жената на Арчрой започна да стопля отношението си към неочаквания гост по онзи страстен начин, който Омали бе дошъл да оцени.

— Да се качим ли горе? — попита той, когато стопанката на дома започна да гризе ухото му и да си играе с пуловера му.

— Да го направим тук — измънка тя.

— Какво, на новата ти холна гарнитура?

— Защо не?

Омали изрита черните си лачени обувки с тренирана лекота и събу белите си панталони за крикет.

— Да не си бръснал и краката си? — попита жената на Арчрой, като забеляза кървавите белези по глезените на Омали.

— Заплетох се в едни шипки.

Розовият диван бе здраво конструиран и добре тапициран с най-фин дунапрен. Пое нападението срещу себе си без да се оплаква, ала нещо все пак не бе наред. Омали усети, че не може да се представи в обичайния си стил и финес, искрата просто я нямаше.

Жената на Арчрой забеляза почти мигновено това.

— Хайде, човече — извика тя, — захващай се за работа!

Омали се изправи.

— Някой ни гледа — рече той. — Усещам как погледът му ме изгаря.

— Глупости, тук няма никой друг, освен нас.

Омали направи още един опит, но без резултат.

— Онази картина е — рече той, изведнъж прозрял. — Не го ли усещаш?

— Не усещам нищо, в това е бедата.

— Обърни я с лице към стената, изкарва ме извън ритъм.

— Не! — жената на Арчрой се хвърли от дивана и застана с гръб към портрета с разтворени ръце. Беше готова да отблъсне цяла армия, ако се наложи.

— Успокой се — каза Омали. — Извинявай, ако съм те обидил. Тогава му метни една покривка, аз няма да го докосвам.

— Да го закрия с покривка — *него!* Не ставай глупак!

Омали бързешком навличаше панталона си. Нещо тук съвсем не беше наред. Жената на Арчрой изглеждаше напълно обезумяла и това не се дължеше само на джина. Тази жена е обсебена, рече си той. О, по дяволите, беше намушкал двата си крака в един крачол. Търкулна се на пода — една ритаца купчина. Жената пристъпи напред и застана над него, избухнала в истеричен смях.

— За нищо не ставаш — подиграваше му се тя. — Умряла риба, не можеш да го направиш!

— Имам една уговорена среща — запелтечи Джон, опитвайки се да освободи преплетените си крака. — Трябва да си вървя и да си гледам работата.

— Ти не си мъж — продължаваше жената. — „Той“ е единственият мъж в Брентфорд, единственият мъж на света.

— Кой е той? — Омали спря безполезната си борба за миг. Всичко това имаше привкуса на мистериозна интрига. Макар да бе в очевидно неизгодно положение в нозете на разбесняла се лунатичка,

той никога не би си простил, ако пропуснеше възможността да разбере какво става.

— Кой е „Той“?

— Той ли? Той е роденият отново, роденият повторно. Той...

Жената се извърна от Омали и коленичи пред портрета. Омали бързешком оправи крачолите си и се изправи разтреперен. Грабна лачените си обувки и тръгна към вратата. Вече не копнееше за обяснение, копнееше единствено за едно голямо двойно и за относително здравия разум на „Летящия лебед.“ От устата на жената се лееха фрази на развален латински и Омали си плю на петите. Отвори външната врата и повали Арчрой, който стоеше пред нея с протегнат към бравата ключ. Сграбчи задрямалия кротко Марчънт и отпраши с най-висока скорост.

Когато влезе с гръм и трясък в салона на бара, драматичният му вид не убягна от вниманието на посетителите. Белите му панталони за крикет бяха малко омазнени с грес около маншетите, а носът му бе започнал да кърви.

— Добър вечер, Джон — рече Невил. — Да не си се порязал, докато се бръснеш?

— Свърши ли мачът по крикет? — добави Джим Пули. — Изхвърлили са те от играта, така ли?

— Реши ли вече да промениш решението си за онази шапка? — изхихика подигравателно Стария Пийт, който май не бе променял местоположението си от обяд насам.

— Един много голям скоч — поръча Джон, пренебрегвайки цялото волнодумство.

— Джон... — рече Пули загрижено. — Джон, какво се е случило, да не сме в положение на война?

Омали поклати енергично глава.

— О, не — рече той, — не е война.

След което удари скоча на един дъх.

— Какво тогава, да не си забелязал авангарда на настъпващите атакуващи части на извънземните?

— Не, не бяха те.

— Какво тогава? Изплюй камъчето.

— Погледнете ме — отвърна Омали. — Какво виждате?

Джим Пули отстъпи назад. Внимателно опипа брадичката си и се взря внимателно в разтреперания ирландец.

— Предавам се — рече най-сетне той. — Кажи ми.

Омали пое дълбоко дъх.

— Аз съм един дълбоко наранен мъж.

— Така изглежда, но каква е причината за това облекло? Да не би при Джек Лейн да е организирана вечер за състезателите по крикет?

— Ха-ха — отвърна Джон с глас, в който странно липсваше всякакъв хумор.

Поръча си още един голям скоч и Пули, който вече наистина бе искрено загрижен за сериозното поведение на близкия си приятел, даже му го плати. Отведе разтърсения ирландец настрана от кискащата се тълпа и двамата се настаняха в един тъмен ъгъл.

— Днес видях смъртта — каза Омали с нисък и гробовен глас. — И като пълен глупак се върнах за втора порция.

— Това ми се струва зле обмислен ход от твоя страна.

Джон се вторачи в двойното си уиски, след това погледна стария си приятел.

— Ще ти кажа всичко, но то не бива да излиза навън.

Пули изстена вътрешно, напоследък се бе превърнал в довереник, за когото споделената информация не носеше нищо друго, освен обреченост и опустошение.

Омали му разказа историята си, без да изпусне нищо, дори намеренията си спрямо жената на Арчрой. Отпърво Пули бе просто слисан да чуе толкова искрена изповед за греховните дела на колегата си, но след като историята продължи и Омали заговори за Църквата на Второто пришествие и за зловещия портрет и латинските брътвежи, кръвта му се смрази.

— Пийни си — рече най-накрая Джим. — Защото има нещо, което аз пък трябва да ти кажа и което ми се струва, че никак няма да ти хареса.

Пули се изповяда бавно и без много колебания. Разказа на ирландеца всичко, от първата кражба на магическото бобено зърно до среднощните му наблюдения над Омали, а после и за всичко, което Професора му бе казал относно идването на Черния, и за посетителната си среща с Другия Сам.

Омали изслуша всичко със зяпнала уста, без чашата изобщо да докосне устните му. Когато най-сетне си възстанови дар словото, гласът му прозвуча кухо и той се закашля.

— Стари приятелю — рече, — ние сме в голяма беда.

Пули кимна:

— В най-голямата. Най-добре е да идем при Професора.

— Съгласен съм — отвърна Омали. — Но още по-добре е преди да тръгнем да ударим по едно, две от тези.

[1] Ударите и... — алюзия с прословутия стих от монолога на Хамлет „Да бъдеш, или да не бъдеш“. — Б.пр. ↑

Когато в десет и трийсет Невил извика, че затваря, двамата излязоха на улицата, залитайки по обичайния си начин. Тази вечер бяха разговаряли надълго и нашироко — имаше доста спекулации и доста събиране на две и две. Ако месията на Църквата на Второто пришествие беше човекът от портрета, а човекът от портрета не бе никой друг, освен самия Черен, тогава той очевидно придобиваше солидна опора в района.

Омали буташе Марчънт напред, Пули вървеше прегърбен до него, пъхнал ръце в джобовете, като и двамата започнаха да се чувстват ужасно уязвими под сатанинската лунна светлина.

— През деня почти можеш да приемеш нещата — рече Пули, — но през нощта, виж, тогава работата е друга.

— Усещам го — каза Джон. — Улиците вече не ми се виждат познати, всичко е някак чуждо.

— Знам.

Ако и Марчънт знаеше, то той не го издаваше, но само от чиста злоба бе развил едно дразнещо скърцане, което напомняше на двамината за запътилата се към морето ръчна количка и засилваше потиснатостта и унинието им.

— Това момче май вече се е запътило към склада за метални отпадъци — рече изведнъж Омали. Марчънт веднага прекрати бърбенето на задното си колело.

Когато пристигнаха, от отворените френски прозорци на Професора струеше примамлива светлина. Отвътре се чуваше хрущенето на разлиствани страници върху претрупаното писалище.

— Професоре! — извика Джим и почука по рамката на прозореца.

— Влизай, Джим — долетя ободрителния отговор. — И доведи Омали със себе си.

Двамата се спогледаха, свиха рамене и влязоха в стаята. Погледът на Пули се спря набързо върху Професора, а после се закова

върху мястото, което за последно обитаваха бобените същества.

— Къде са те?

— Малко попораснаха, Джим — отвърна Професора. — Принудих се да ги настаня в по-голямо и по-безопасно помещение.

Професора дрънна звънчето и Гамън се появи мигновено като във фокус с бутилка скоч върху сребърен поднос.

— Хайде сега — каза Професора, след необходимата според него прилична пауза, за да се настанят във фотьойлите и да опитат уискито, — доколкото разбирам, имате да ми кажете нещо. И доколкото още разбирам, ти си се доверил на господин Омали? — Пули наведе глава. — Толкова по-добре, смятам аз, беше неизбежно да го сториш. И така, след като вече знаеш всичко, какво мислиш по въпроса, Омали?

На хванатия малко натясно Омали му бе трудно да отговори, затова направи комбинация от повдигане на рамене, конвулсивен тик и бърза, но умна усмивка, за да даде да се разбере, че още не бе мобилизирал достатъчно интелектуални средства, за да се справи изцяло със ситуацията.

Професорът обаче изтълкува това по друг начин и рече:

— Значи си объркан.

— Така е — отвърна Джон.

— Е — продължи Професора, — какво ви води насам?

Омали погледна към Джим Пули, за да потърси подкрепа. Джим сви рамене:

— Най-добре е ти да му разкажеш всичко.

Омали започна да преразказва преживелиците си през деня. Когато ирландецът свърши, Професора се изправи. Прекоси стаята, за да отиде до един от огромните си библиотечни шкафове, от който извади старо, подвързано в червено издание и го постави върху писалището.

— Каж ми, Джон — рече той. — Дали ще познаеш лицето от портрета, ако го видиш отново?

— Трудно бих го забравил.

— Имам една теория — рече Професор Слокъм, — че си имаме работа с някакъв вид повторение в петстотингодишен цикъл. Бих искал да разгледаш тази книга и да ми кажеш, ако в нея има факсимиле от портрета, който си видял.

Омали седна на стола на Професора и започна да разлиства с палец страниците.

— Това е много ценна книга — предупреди го Професора, след като мазолестият палец на Омали прегъна ъгълчето на поредната изящна страница.

— Извинете.

— Кажете, Професоре — рече Джим, — ако можем да го идентифицираме, дори ако можем да потропаме на вратата му и да се изправим срещу него лице в лице, какво можем да сторим? И Омали, и аз сме го виждали, ама той е над два метра висок и при това е як. Не бих се осмелил да му замахна, а пък и, доколкото можем да се закълнем в това, той не е извършил никакво престъпление. Тогава какво ще правим?

— Можеш да опиташ граждански арест — рече Омали и спря да разлиства.

— Гледай си книгата — каза му строго Професора.

— Китките ме заболяха — оплака се Омали, — и погледът ми вече се разфокусира да гледам всичките тези картинки.

— Остри ли бяха клюновете на онези птици? — попита Професора.

Китките на Джон изведнъж бяха чудодейно излекувани.

— Добре де — обърна се Джим към Професора, — как ще го спрем?

— Ако си имаме работа с някаква форма на негативна теология, тогава изпитаните и проверени методи на позитивната теология ще ни послужат както винаги.

— Огън и вода и свещеното слово.

— Точно така, убеден съм в това.

— Намерих го! — извика неочаквано Омали, скочи и забучи пръст в отворената книга. — Той е, сигурен съм, не може да бъде сбъркан.

Пули и Професора мигом заобиколиха Омали и занадничаха иззад широките му рамене.

Професорът се наведе напред и прокара трепереща ръка върху текста под гравюрата репродукция на портрета.

— Сигурен ли си? — попита той, обръщайки се към Омали. — Не бива да грешим, ще стане наистина много лошо, ако си посочил

погрешния човек.

Пули се наведе към гравюрата.

— Не — рече той, — няма грешка.

Професорът се отдалечи бавно от двамината мъже край писалището.

— Господа — рече тържествено той, — това е портрет на Родриго Борджия, роден във Валенсия на 1 януари 1431 година, починал в Рим на 18 август 1503-а. Родриго Борджия — папа Александър VI.

— Точно така — чу се бумтящ глас. — Аз съм Родриго Ленцуоли Борджия и съм дошъл за децата си!

Френските прозорци отхвърчаха назад едновременно с шума на строшено стъкло и цепеща се дограма и на входа се появи огромна фигура. Беше най-малко два метра висок и наведе масивната си глава, когато прекрачи прозореца. Беше облечен в тъмночервените папски одежди и бе съпровождан от странно трептяща аура, която блещукаше и грееше около него.

Професорът се прекръсти и изрече някаква латинска фраза.

— Тишина! — Гигантът вдигна ръка и Професора се свлече на стола си като че припаднал.

Пули и Омали се свиха и опряха гърбове към стената в търсене на ламаичните тайни на невидимостта. Могъщата фигура обърна кървавочервения си поглед към тях. Коленете на Пули омекнаха като желирани, а зъбите на Омали затракаха като кастанети.

— Трябва да ви унищожа сега — рече гигантът, — защото сте само червеи, които мога да размажа с пета.

— Червеи — каза Омали, — точно такива сме ние, едва ли си струваме усилията.

След което се засмя страхливо и направи глупава гримаса.

— Ха! — Гигантът отвърна отново кървавочервените си очи. — Имам обаче спешна работа, тъй че можете да се смятате за късметлии.

Двамата закимаха толкова енергично, че сякаш всеки миг главите им щяха да се отделят от треперещите им тела и да се търколят върху пода.

— Елате при мен, деца мои — избуча ужасният глас, — елате сега, имаме много работа за вършене.

Настъпи ужасяваща тишина. Нищо не помръдваше. Двамата мъже бяха като парализирани от ужас, а гигантът в тъмночервени одежди стоеше неподвижен с протегнати напред, към кабинета, ръце. След това долетяха, отпърво слабо, звуците на далечно трополене и думкане върху някаква врата, след това — силен удар, сякаш някакво препятствие бе изведнъж унищожено. Шумът от драскане, от тътрене ставаше все по-силен. Секна пред вратата на кабинета и всичко изведнъж утихна напълно.

Двамата мъже стояха трепереци в очакване. Само два-три сантиметра дърво ги делеше от безименното, от неопикуемото.

Тишината бе взривена от поредица удари, които се стоварваха върху вратата на кабинета; огромната бронзова брава се съпротивляваше на яростната атака. Изведнъж панелите на елегантната джорджианска врата се разхвърчаха настрани. А когато се появиха зеещи дупки, двамината зърнаха злостната сила, която неуморно думкаше върху вратата.

Съществата бяха с ръста на добре сложени джуджета, състояха се от възлести, прилични на корени израстъци, сноп от преплетени крайници, сплъстени в нещо като пародия на човешки очертания; дървовидните пръсти се вкопчваха и драскаха вратата. Създанията, общо пет на брой, се влачеха напред. Застанаха групирани в средата на стаята, с трепереци чворести и страховити крайници, отвратителните им усти се отваряха и затваряха, бълвайки приглушени богохулства.

Гигантът вдигна ръка и посочи към френските прозорци. Зловонните създания се затътриха към отвора, като едно от тях вдигна отвратителната си ръка предизвикателно към двамината.

Омали сграбчи сакото на приятеля си, лицето му бе побеляло, без капчица кръв. Пули се затресе безпомощно, погледът му се кръстоса и той се свлече на пода в мъртвешки припадък.

Последното от съществата напусна стаята и гигантът в тъмночервено отново обърна поглед към Омали.

— Ирландецо — рече той, — ти добър католик ли си?

Омали кимна.

— Тогава коленичи.

Омали се хвърли на колене. Гигантът пристъпи напред и протегна ръка.

— Целуни папския пръстен!

Погледът на Омали се спря върху големия и красив пръстен върху дясната ръка на гиганта.

— Целуни пръстена! — рече папа Александър VI.

Главата на Омали се люлееше насам-натам, пръстенът ту се приближаваше, ту се отдалечаваше, докато той се опитваше да го фокусира. Макар че би направил всичко, за да се освободи от този зъл тъмночервен гигант, това му дойде твърде много. Знаеше, че не бе добър католик, но всичко това бе крайно богохулство, нещо, заради което човек можеше да прекара милион години в Чистилището.

— Не — изкрещя Омали. — Няма да го направя.

След което и той изгуби съзнание и падна на пода в краката на гиганта.

Сноп ранна утринна светлина премина през строшените дограми на френските прозорци и падна върху прострелия се по очи Джим Пули. Той се размърда вдървено в неудобния си и неестествен сън, изстена тихо и разпери ръце. Изведнъж отвори очи и ги развъртя нервно наляво и надясно. Сви изтръпналите си пръсти и с мъка застана на колене. На метър от него лежеше Омали — очевидно мъртъв.

Пули се изправи и с мъка се приближи към приятелчето си.

— Джон — извика той, сграбчи ирландеца за пуловера му от остров Феър и го разтърси силно. — Джон, чуваш ли ме?

— Върви си, госпожо Грейнджър — промърмори Омали, — мъжът ти скоро ще се върне от нощна смяна.

— Джон — извика отново Пули, — събуди се, по дяволите.

Омали отвори очи и се взря в приятеля си.

— Разкарай се, Пули — рече той, — махай се.

— Вземи се в ръце, човече.

Погледът на Омали зацъка напред-назад из стаята, докато се осъзнае изведнъж.

— Професора!

Старикът лежеше повесен на стола си, устата му бе виснала отворена, дишаше много тежко.

— Донеси малко вода, не, най-добре скоч.

Пули взе бутилката. Омали бръкна с пръст в нея и накваси пресъхналите устни на професор Слокъм.

Главата на старика клюмна напред, ръцете му живнаха и стиснаха дръжките на стола. Устните му се размърдаха, а очите му защъкаха между двамата мъже.

— К-к-к-ъде е той? — запелтечи Професорът. — Замина ли си? — Опита се да се надигне, но усилието му дойде твърде много и той се отпусна в креслото си. — Дайте ми нещо за пиене.

„Какъв му е смисълът на Димака?“ — запита си Пули.

Омали наля на професора огромен скок и старикът го обърна наведнъж. Хвърли чашата настрани и зарови лице в длани.

— Господи — рече той, — знаех, че е могъщ, но никога не съм смятал, че силата му е непреодолима. Заповядах си умствен блокаж, но той просто го разкара. Бях безпомощен!

Пули клекна до стола на Професора.

— Добре ли сте, сър? — попита и положи длан върху ръката на старика.

— Онези създания! — извика Професора и се изправи. — Взе ли ги?

Пули посочи разбитата врата на кабинета.

— Очевидно доста лесно.

Професор Слокъм се изправи на крака и се облегна на камината. Омали тъкмо си наливаше един скок.

— Той трябва да бъде спрян!

— О, добре — рече Омали. — Веднага се заемаме с това.

— Знам това-онова за католическата вяра — рече Пули, — но кой е папа Александър VI?

— Не би могъл да бъде обрисован като добър персонаж — отвърна Омали. — Баща на Лукреция Борджия, дама със съмнителна репутация, едно от петте или шестте негови извънбрачни деца. Получил папския трон чрез търговия с църковните длъжности и умрял, както твърди легендата, след като погрешно взел отровата, предназначена за кардинал Адриано де Корвето, с когото обядвал. Би могло да се каже, че не е запомнен с добро.

— Малко гадничък наистина — рече Пули, — но човек на своето време.

Професорът досега бе мълчал, но се надигна на лакти и се взря дълбоко в очите на ирландеца.

— Сега смятам, че моите предишни предположения са били погрешни. Черния няма своя форма, той придобива формата на други, като възвръща амбициите им и увеличава мощта им според собствените си сили. Тази извънземна сила е способна да въздейства върху едно мощно емо, да го засили и уголеми, докато придобие сила от дяволски мащаб. Александър VI е починал преждевременно и предполагам, че се е завърнал да продължи оттам, откъдето е спрял. Само че сега е по-могъщ, вече не е просто смъртен, сега може да реализира напълно амбициите си, без да се притеснява от страха на възмездието. Той смята себе си за неуязвим. Нека се помолим да не е така.

Омали сви рамене.

— Какви са в такъв случай шансовете ни?

— Това тук е Земята и ние сме живи. Каквото и да ни нападне, по дефиниция трябва да бъде смятано за извънземно. И може на пръв поглед да взема връх, но неестествеността му го поставя в неизгодно положение.

— Не ми се видя да е в много неизгодно положение.

— Онова, което ме озадачава — рече Професора, — е защо не ни уби. Знае, че сме заплаха за него, а въпреки това ни остави живи.

— Доброто момче.

— Възможно е — каза старикът, — могъществото му да е ограничено до това да може да изразходва еднократно определено количество енергия. Разрушаването на вратата на избата трябва да е изисквало огромна сила, онези създания не биха могли да се справят. Тя беше подсилена със стомана.

— Ами светлината, която го обгръща? — запита Омали. — Тя светеше ослепително, когато влезе, но бе доста намалена, когато за последен път видях проклетия му силует.

— Какво стана, след като припаднах? — попита Пули.

Омали се извърна.

— Нищо — отвърна той с приветлив тон, но силно треперещите му ръце не убягнаха от вниманието на Професора и на Джим.

— Изглежда ще имаме още един слънчев ден — каза Джим, за да смени темата.

— Господа, ще закусите ли с мен? — попита Професора.

Няма нужда да записваме какъв бе отговорът точно на този въпрос.

Септември вървеше към огнения си край, ала жегата не даваше признаци да намалее. Сега нощите бяха станали ужасни от непрестанните електрически бури. След като прочете за велосипедист, ударен една нощ от връхлетяла го изневиделица гръмотевица, Омали прибра Марчънт в бараката на парцела си.

Вече не можеше да има съмнение за местоположението на Църквата на Второто пришествие. Всяка нощ сиволикото ѝ паство се промъкваше по обрамчените с дървета улици на имението „Бътс“ към нечестивите ѝ порти. Отец Мойти бе изпълнен от мъчителни самосъмнения, след като енориашите му го напуснаха на тълпи.

Професорът стоеше до прозореца си и ги гледаше как минават покрай дома му. Поклати тъжно глава и спусна щорите. Мнозина бяха виждали петте червени монаха, които кръстосваха мистериозно улиците посред нощ. Носеха се слухове, че те извършвали обредите в новата църква. Професорът усети как космите на врата му настръхнаха, когато си помисли за извънземните ужаси, които се криеха зад онези непорочни червени раса. Беше ги видял отново предишната вечер; сбрани в олюляваща се група пред самата градинска порта, те нещо си шепнеха помежду си.

Една светкавица ги бе осветила за миг и Професора видя ужасните сипаничави лица — размазани, лишени от светлина маски на страха. Тогава той бе затворил вратите и бе спуснал стоманения екран от щори, който бе монтирал за по-голяма сигурност. Къщата му вече бе почти в обсадно положение и той бе убеден, че следяха отблизо всеки негов ход.

Омали действаше като куриер и момче за поръчки, пренасяше големи количества книги по магьосничество, които пристигаха всекидневно в пакети от насмолена хартия в ъгловия магазин на Норман. Старикът вече спеше съвсем малко, повечето му време бе посветено на запаметяването на огромни пасажи на мрачен латински.

— С всеки ден се приближаваме все повече — каза той на измъчения ирландец, докато Омали стоварваше поредната половин дузина тежки томове в кабинета.

— Сигурно вече разполагате тук с половината от запасите на Британския музей — отвърна изпотеният Джон.

— Вече разполагам с почти всичко, което ми е нужно — обясни Професора, — но трябва да изпратиш още едно писмо.

— Като стана дума за книги — рече Омали, — заех вашия наръчник по Димак на Арчрой.

Професорът се усмихна леко.

— А какво стана с твоя?

— Никога не съм притежавал такъв — отвърна Омали, — това бе слух, пуснат от Пули. Така избягвахме побоите.

— Е, на добър час на Арчрой, той пострада повече от всички от тази работа. Чух, че освен дето изгубил колата си, магическите си бобени зърна и ранил палеца си, имал нещастieto да го връхлети някакъв лунатик в пуловер от остров Феър, да му строши ръката и да нарани главата му.

Омали, който вече не ходеше облечен точно в такива дрехи, кимна болезнено.

— Благодарен съм, че моите сътрапезници в „Лебеда“ бяха дискретни по този въпрос и трябва да благодаря на добрия си приятел Джим, че ми зае за постоянно втория си костюм.

Професорът подсвирна през зъби.

— Два костюма... този Пули наистина се оказва заможен.

Омали сръбна замислен от питието си и сбърчи чело.

— Скоро ли ще свърши всичко това? — попита той. — Вижда ли се светлина в дъното на тунела?

Професорът стоеше пред отворените френски прозорци, залязващото слънце удължаваше сянката му чак до отсрещната стена на стаята.

— В действие са велики сили — каза той с отчужден глас, — а е казано: „Мелничните камъни на Бог мелят бавно, но изключително ситно.“

Ако това бе отговор на въпроса на Омали, то ирландецът не го разбра, но щом старикът се обърна гърбом, той се възползва от възможността да си налее още един много голям скоч.

— *Уусаа!* — Страхотен вик и стряскаща фигура, облечена в копринено кимоно, черни панталони, завързани здраво около глезените и окаляни гуменки изскочи от бараката в парцела, прелетя над високите метър и половина колчета на градинския боб с единствен скок и се приземи с оглушителен трясък върху купчина обърнати наопаки куполообразни оранжерийни капаци.

— По дяволите! — Силуетът отстъпи от руините, поправи перуката си и... *Банзай!* — засили се напред, демонстрира удивителната ката и заби пръстите на дясната си ръка в ръждясалата стена на бараката.

Тази фигура принадлежеше на Арчрой и той беше вече доста напреднал в овладяването на тайните на легендарния граф Данте. Територията около бараката му бе маса от струпани руини, ръчната количка бе на трески, а кофата за поливане бе напълно обезобразено кълбо от поцинкована ламарина.

Арчрой продължи напред с пружиниращата си походка в търсене на неща за разрушаване. Наръчника Димак бе отворен на страница, озаглавена „Изкуството на желязната ръка.“

— *А-а-а-р-у-у-у!* — Арчрой скочи във въздуха и изрита ветропоказателя от покрива на бараката на Омали, след което се приземи върху пружиниращите си крака. Засмя се високо и смехът заехтя над пустошта, отекна от стената на мисията и изчезна над главата му по посока на реката.

— Желязната ръка — рече той, — ще им покажа аз.

Беше изчел наръчника Димак от кора до кора и го бе научил наизуст. „Най-смъртоносна форма на бойно изкуство, известна на човечеството — пишеше в него, — чиито техники на брутално разкъсване, раздиране, обезобразяване и осакатяване години наред са били известни само на тибетските монаси, където те, в снежната пустош на Хималаите, са довели до съвършенство тайното изкуство Димак.“ Граф Данте бе нарушил свещената клетва на мълчание, поета във високите зали на Потала, никога да не разкрива тайната наука и бе пренесъл познанието и уменията на Запад, където само за долар и деветдесет и осем цента техниките на осакатяване и обезобразяване ставаха достъпни и за най-обикновения любител. Арчрой изпитваше

вечна благодарност към графа с черната маска, най-смъртоносният човек на Земята, който сигурно живееше в страх да не би тайните пратеници на Лхаса да го открият.

Арчрой сви ръка в поза „Лапата на Черния орел“ и я стовари с все сила върху затворената с катинар врата на бараката на Омали. Конструкцията се разхвърча на всички страни и се разпръсна по земята в купчина изкривени жезла, разкривайки желязната рамка и кормилото на Марчънт.

— Какъв късмет — рече Арчрой, кикотейки се безмилостно.

Вдигна стария черен велосипед от руините на бараката и го подпря на кутии със семена, които дотогава бяха избегнали разрушителното му внимание.

— Отдавна те чакаше това — каза той на Марчънт. Велосипедът го изгледа с мълчаливо презрение. — Реката те очаква, момчето ми. — Седалката на Марчънт изскърца нервно. — Но първо ще те накажа.

Арчрой улови дръжките и ги изви яростно на една страна.

— Спомняш ли как веднъж ме препъна пред входа на „Лебеда“?

Арчрой вдигна крак на равнището на главата си, завъртя се върху дясната си пета и го стовари върху задното колело на Марчънт; дюзина спици излетяха във въздуха и въртейки се паднаха на седем-осем метра разстояние.

Марчънт вече бе разбрал зловещото си положение и започна отчаяно да дрънка звънчето си.

— О, не, недей.

Арчрой сграбчи с желязна хватка дразнещата го камбанка и я откъсна от мястото ѝ. Смаза палеца ѝ и я хвърли силно през рамо.

Звънецът излетя високо във въздуха, описа дъга и се стовари право върху главата на Джон Омали, който бе поел прекия път през парцелите към пощенската кутия на ъгъла на „Ийлинг роуд.“

— Оу! Ох! Ух! Мамка му! — изпищя Омали, улови се за хлътнатината на черепа си и заподскача от болка. Замахна с крак към нещото, което бе помислил за метеорит и погледът му спря върху него — макар и доста очукано, мигновено го разпозна като собственото си велосипедно звънче. Омали прекрати отчаяните си подскоци и насочи поглед към парцела. Необходими бяха само две секунди преди разширените му зеници да фокусират Арчрой. Момъкът бе вдигнал Марчънт високо във въздуха и го носеше към реката.

Омали си плю на петите и ги насочи към бъдещия унищожител на двуколесния му другар.

— Чакай! — извика той. — Престани! Пусни този велосипед!

Арчрой чу отчаяните викове на ирландеца и отпусна хватката си. Марчънт се прекатури в прахта и спиците му се разхвърчаха. Омали се устреми към Арчрой, върху лицето му бе изписана мрачна решителност, беше свил юмруци, а маншетите на туидовите му панталони плющяха около глезените като ветрилата на двумачтов боен кораб.

— Що за подлост е това? — изкрещя с приближаването си той.

Арчрой се обърна към него. Ръцете му изпълниха серия от светкавични движения, които бяха придружени от звуци, подобни на шума, вдиган от излитането на флотилия самолети джъмбо джет.

— Защиатавай се както можеш — рече той.

Омали сграбчи счупения сап на градинска вила и докато ученикът на легендарния граф приближаваше към него като размазан образ от въртящи се юмруци, стовари сопата върху главата на разбойника с огромна сила.

Арчрой се свлече на колене, улови се за главата и застана жалостиво. Омали вдигна сапа отново, за да довърши работата си.

— Не, не — проплака Арчрой, — стига!

Омали го остави свит на кравай като ембрион и се наведе да огледа пораженията, нанесени на верния му железен жребец.

— Ще си платиш за това — рече мрачно той. — Ще трябва ново задно колело, верига, звънец и пребойдисване.

Арчрой стенеше унило.

— Как успя да ме повалиш с тази проклета сопа? — попита той. — Изчел съм наръчника от кора до кора.

Омали се ухили.

— Имах усещането, че не беше на сто процента искрен с мен, когато ти заех наръчника, затова ти дадох само том първи. А втори том се занимава с изкуството на защитата.

— Копеле!

Омали вдигна отново сопата.

— Какво каза?

— Нищо, нищо.

— Ще платиш ли за възстановяването на велосипеда ми?

— Да, да.

Омали тогава видя купчината трески и изкривени жезела, останали от онова, което някога бе вторият му дом.

— И за бараката ми?

— Да, каквото кажеш.

— От основи — нови греди, а и винаги съм си мечтал за една малка веранда, където да посядам в края на летния ден.

— Ти, копе...

— Какво каза? — размаха заплашително сопата Омали.

— Нищо, нищо, остави на мен.

— Добре, сбогом тогава. Желая ти всичко най-хубаво и, моля те, предай най-добрите ми благопожелания на скъпата си съпруга.

Омали закрачи към пощенската кутия и остави майстора на железния юмрук върху прашната земя, да блъска с ръце и с крака и да ругае през здраво стиснатите си зъби.

След като писмото на Професора бе прилежно изпратено, Омали пое към „Летящия лебед.“ Вдигна поглед към пустото небе, синьо като очите на мома дъблинчанка. Всъщност той наистина би се насладил на необичайното лято, ако не бе въввлечен в тази злокобна работа. Като наближи „Лебеда“, той налетя на Норман. Беше денят, в който затваряше по-рано, и досущ като Омали, и той бе жаден за пайнт охлаждаща бира „Лардж“ и за удоволствията в салона. Двамата влязоха в бара, където ги посрещна най-необичаен спектакъл.

Капитан Карсън, когото никой не бе виждал от няколко месеца, стоеше до тезгяха, очевидно в състояние на напреднало опиянение и в твърде окаяни одеяния. Беше облечен в пижама и халат и бе заобиколен от, както изглеждаше, натрупаното му през целия живот имущество в торби и вързопи, пръснати по пода.

— Трийсет проклети години — кълнеше той, — трийсет проклети години да служа на закъсалите и на бедняците, да върша работа, достойна за Нобелова награда, без да има и едно оплакване, една дума срещу мен, и ето ме сега — изхвърлен изведнъж без пукната пара, унижен и разорен.

Омали последва Норман към лакирания барплот и момъкът поръча чифт бири „Лардж“.

— Какво става тука? — прошепна Омали на нещатния барман.
Невил дръпна дръжката на бирената помпа.

— Получил е спешни заповеди за мисията. Превръща се в църква и няма нужда от неговите услуги.

Омали, който се чувстваше доста по-смел след скорошния си сблъсък с Арчрой, се замисли дали не му бе дошло времето да повдигне въпроса за ръчната си количка, но абсолютно окаяното състояние на Капитана пропъди тези мисли от съзнанието му.

— Кой го е изхвърлил, Попечителският борд на мисията ли?

— Не, новият викарий там, някакъв абсолютен боклук, както изглежда.

Един висок боклук, помисли си Омали, де да знаеха другите истината. Ала съдбата сигурно си знаеше работата, след като Капитана би трябвало да съзнава какво прави, като допуска кукувицата в гнездото си.

— Налей му един голям ром за моя сметка — каза Омали. — Струва ми се, че се нуждае от него.

Капитана улови чашата с две ръце и я обърна наведнъж в гърлото си.

— Бог да те благослови, Омали — рече той и обърса устни с ръкава на халата си. — Ти си добър човек.

— Виждам, че времето те е подгонило — рече Джон.

— Подгонило ли ме е? Ти как мислиш, какво правя тук с тези проклети одежди, да не би да съм на маскарад?

— Е, случвало се е.

— Чуй ме. — Капитанът удари със сила празната си чаша върху тезгяха. — Онзи негодник ме прогони от дома ми, изгони мен — мен, човек, служил трийсет години на нуждаещите се и бедните, който би могъл да спечели шибаната Нобелова награда за усилията си, аз, който...

— Да, да — рече Омали. — Виждам, че си човек, който е бил жестоко измамен, но кой те постави в това ужасно положение?

— Онзи проклет папски старик, ето кой. Дойде в мисията ми като вонящ стар скитник, а виж какъв се оказа.

Невил наостри уши.

— Скитник ли каза? — попита нещатният барман. — Кога беше това?

— Преди около три месеца, почука на вратата ми, аз му предложих гостоприемството, което се очаква от мен, а трябваше да го изритам колкото е възможно по-надалеч, това трябваше да направя.

Невил се наведе по-близо до пияния капитан далечно плаване и попита:

— Как изглеждаше?

— Ужасно, мърляво, изпаднало, зло същество, дрипаво като шофьор на такси от Кайро.

— И тук ли е той сега? — продължи Невил.

— Ами... — Капитана се поколеба, залюля се, неустойчив в чехлите си и се улови за барплота. — Може да се каже, че е тук, а може да се каже, че не е. Беше по-дребен, когато пристигна — Капитана посочи гърдите си, сиреч дотам стигал скитникът. — Дребен беше, но сега е огромен, грамаден проклет негодник, дано зло го поразил. — Ръката му се издигна високо над главата, а погледите на насъбралата се компания проследиха движението ѝ.

— О, я се махай оттук — рече Невил и се зае отново с полирането на халбите си. — Никой не може да порасне толкова за няколко месеца.

— Аз ли пък не знам, бе — изкрещя Капитана и строши чашата си върху барплота. — Тъкмо аз трябва да знам, нали аз го храних, чистих му, метох му, отнасях се с него като към някакъв Господ Бог през всичките тези месеци. Държеше ме като корабен плъх, попаднал в капан, никой не може да се възправи срещу него, но сега съм вече навън, изритан от моята мисия, и аз ще го довърша, ще кажа всичко, което знам, нещата, които е сторил, нещата които накара мен да сторя...

Гласът му притихна, а очите му се изцъклиха.

— Да? — рече Омали. — Какво си сторил?

Капитан Карсън не промълви и дума. Невил, който се бе прикрил зад тезгяха, се надигна отново, размахал боздугана си.

— Марш навън! — изкрещя той. — Отстранен си от този бар.

Старикът не премигна. Устата му бе отворена, сякаш искаше да произнесе някаква дума, но тя така и не излетя от устните му.

— Какво му стана? — рече Невил. — Не е умрял, нали?

Омали приближи бавно облечената в халат парализирана фигура. Щракна с пръсти и размахна ръце пред отворените очи. Но Капитанът

не искаше да помръдне, беше като замръзнал на мястото си. Онези пиячи, които досега бяха правили вяли опити да се разговорят насаме или да прелистят спортната преса, сега също бавно приближиха да погледнат странната „жива картина.“ Започнаха да ваят предложения.

— Запали запалка пред очите му, това ги стряска.

— Кофа вода, ето какво ви трябва.

— Кубче лед във врата му.

— Опитайте да вземете портфейла му, това ще го събуди.

Омали подаде празна винена чаша към устните на Капитана. Завъртя я между пръстите си и после я огледа на светлината.

— Престанал е да диша — обяви той. — Нашият човек е мъртъв.

— Махнете го от тук — изписка Невил и се прехвърли през барплота. — Не искам трупове в бара си.

— По-бързо тогава — каза Омали — помогни ми да го изнесем на слънце, може би там ще успеем да го съживим.

Омали хвана Капитана под мишници, а Невил се опита да повдигне обутите му с чехли крака. Онова, което последва, бе дори още по-чудно от случилото се дотогава. Старикът не помръдваше; сякаш бе залепен за пода на салона. Омали не можеше да помръдне старите и увиснали рамене и на един сантиметър, а Невил издаде едно „Ох!“ и се изправи, уловил се за кръста.

Няколко мъже пристъпиха напред и се опитаха да разклатят и да дръпнат Капитана, но той не искаше да помръдне — нито със стъпка, нито със сантиметър, нито на йота.

— Направете нещо — пискаше ужасен Невил, — той не може да остане тук завинаги да ме зяпа, в тази жега ще се разложи, ще съсипе бизнеса ми, да имаш труп в салона на бара си е лоша поличба.

Омали побутна с пръст халата на Капитана.

— Той май се вкочанява — рече Джон, — материалът на халата му тук е корав като дъска, не може да се помръдне.

— Не ме интересува! — Невил вече започваше да се паникьосва. — Не може да остане тук, изкарайте го. Изкарайте го навън!

Омали се върна до бара и взе чашата си, докато останалите се скупчиха около Капитана.

— Това със сигурност е най-странното нещо, което съм виждал — рече той. — И то може да направи човек прочут.

Мозъкът на Омали изведнъж защрака. От тази работа можеха да се изкарат добри парици, това бе ясно. Той надигна халбата си с „Лардж“ и пое към вратата, но нещатният барман бе очаквал това и с боздуган в ръка бе препречил пътя на ирландеца към изхода.

— О, не, няма да го направиш — рече той.

Омали започна да го убеждава:

— Хайде, Нев — рече той, — не можем да направим нищо повече за него сега и определено не можем да го игнорираме. Не можеш да му метнеш една покривка върху главата и да се преструваш, че е купчина сандвичи със сирене.

— Никаква публичност — рече Невил и размаха ръце, — щял съм да се прочуя, а? Това може да ме разори. „Вкочанен труп в салона на бар — скандал“, мога да си представя заглавията. (Кое то можеше и Омали, но би формулирал по-добре заглавието.) Ще кажат, че е от бирата, или че съм го отровил, или Бог знае какво още. Пивоварната ще се стовари отгоре ми като тон червени тухли, точно това ще е поводът, който им трябва.

Омали сви рамене и рече:

— Добре, няма да казвам нищо, но за тези там — той посочи през рамо — не мога да гарантирам.

— Ами да ги пускаме навън, направи нещо, спри ги, отстрани ги от него.

— Кое от всичките неща искаш да направя първо?

— Последното.

— Добре — рече Омали, стисна брадичката си между палеца и показалеца и се замисли за миг. — Само ме подкрепяй, каквото и да кажа. — Пое дълбоко дъх и се мушна в средата на тълпата. — Никой да не го докосва — извика, — за Бога, не го докосвайте. — Пръстите, които опипваха Капитана, се отдръпнаха мигновено. — Кой го е докосвал?! — попита загрижено Омали. — Кой от вас?

Последва доста въртене и мрънкане.

— Всички сме го пипали — отвърна гузно някой.

— О, не! — Омали се улови за челото в жест на огромно отчаяние.

— Какво му има? — попита някой. — Хайде, Омали, изплюй камъчето.

Омали се подпря на тезгяха и рече тежко:

— Това е Зловонния синдром... Замразената смърт!

Невил кимаше трезво.

— Чувал съм за това — рече той. — Когато служих в Бирма, един колега го улови, страхотна смърт.

Някой от тълпата, защото в тълпата винаги ще се намери някой, рече:

— Така е, и един мой набор го хвана.

Омали удари с юмрук по тезгяха.

— Какъв глупак! — рече той. — Какъв глупак съм, само ако го бях разбрал по-скоро.

— Заразно ли е? — попита някой.

— Заразно ли? — Омали се изсмя театрално. — Заразно... повече от чумата. Ще трябва да влезем в карантина. Затвори вратата, Невил.

Невил отиде до вратата и спусна бронзовите резета.

— Но за колко време? — попита един посетител, чиято съпруга вече бе сервираща вечерята.

Омали погледна към Невил.

— Два дни? — попита той.

— Двайсет и четири часа — отвърна Невил. — Дванайсет, ако времето се задържи такова.

— И въпреки всичко — ухили се Омали, — трябва да гледаме на нещата и откъм хубавата им страна. Той определено ще охлажда бара, все едно сме отворили вратите на хладилника.

— О, така е — рече без особен ентузиазъм Невил, — по-добре е, отколкото да окача надпис: „Летящия лебед“ ви приветства с добре дошли. Отпуснете се в мъртвешката хладина на салона.

Омали огледа върха на показалеца си. Имаше неприятна пришка, която ирландецът определи като последица от измръзване.

— Ако се вкочани още повече, ще можем да го разтрошим с чук и да изметем останките му на улицата.

Посетителите на „Лебеда“, около десетима на брой в добавка към Омали, Норман, който не бе проронил и дума, откакто бе влязъл в бара, и Невил, му показаха най-неприлична комбинация от пръсти и започнаха да се оттеглят към стените и към най-далечните ъгли. Повечето разглеждаха пръстите си и им духаха, някои вече бяха започнали да треперят. Омали знаеше колко лесно можеше да избухне

масовата истерия и се питаше дали бе постъпил мъдро с разпространяването на небивалиците си. Но какво се бе случило с Капитана? Ясно бе, че това не беше естествено заболяване, то трябваше да е дело на разбойника, който сам се именуваше като папа Александър VI. Очевидно силата му можеше да въздейства и от значително разстояние.

Невил взе една покривка за маса и покри Капитана с нея. И той си остана там, по средата на бара, досущ като изкуствен манекен на витрината на магазин, очакващ смяна на дрехите си.

— Ако ми помогнеш да го изхвърлим, това ще е от полза и за двама ни — каза Невил.

Омали разклати празната си халба.

— Ще трябва да се заема сериозно с проблема, сигурен съм, че ще намерим изход от ситуацията, ама цялата тази работа ще изисква бая пиене.

Невил сграбчи празната му халба и я напълни.

— Ако можеш да ме отървеш от това нещо — рече той — може и да си помисля да ти отпусна за в бъдеще известен кредит.

Омали повдигна тъмните си вежди.

— Ще отделя на въпроса необходимото внимание — рече той и се върна на една странична маса.

Мина известно време. Трупът, въпреки нежеланото си присъствие, излъчваше приятна хладина в атмосферата на бара, макар че никой не оценяваше това. Към три часа, когато барът трябваше да затвори, в него се възцари опасна тишина. От време на време, по един или по двама, поставените под карантина посетители отиваха до бара, като заобикаляха отдалеч Капитана, и поръчваха питиета, чието сервиране те смятаха за свое основно човешко право. Невил, макар и човек, който бе противник на пиенето извън позволените часове, не можеше да направи нищо друго, освен да изпълни желанията им.

Имаше няколко безуспешни опита да се организира малко хорово пеене, но Невил ги пресече в зародиш от страх, че ще мине някой обхождащ района си полицаи. Двамина юначаги от постоянното присъствие наченаха игра на дартс. Имаше няколко опита да се стигне до телефона на кръчмата, но Невил бе наложил вето на използването му въз основа на това, че безотговорни разговори^[1] могат да костват човешки животи.

— Измисли ли вече нещо, Джон? — попита той, докато сервираше на ирландеца поредната халба бира.

— Питам се дали не можем да изрежем с трион тази част от пода, върху която стои и да го метнем в избата, така, ако не можем изобщо да се отървем от него, поне няма да е пред очите ни, а и ако остане завинаги в ледения си пашкул, ще направи чудеса за запазването на резервните ти запаси.

Невил поклати глава.

— В никакъв случай, нямам никакво желание да се срещам с него всеки път, когато сляза долу да сменя някое буре.

— Добре, де, добре, това беше просто едно предложение.

Към девет часа народът, вече изключително пиян и изгладнял до смърт, започна лека-полека да се чумери. Чу се ропот, че цялата тази работа била постановка и че Омали и Невил се били сговорили да измъкнат от играчите изкараните им с тежък труд пенита. В ъгъла двама бивши затворници формираха комитет за бягство.

Тогава, малко след десет часа, един от затворниците се прехвърли през оградата. Бе прекарал в тоалетната повече от двете отредени му минути и когато Невил отиде да провери, от него нямаше и следа.

— Прехвърлил се е през големия покрив — рече задъхан нещатният барман, когато се върна в салона — скочил е в страничната уличка и дим да го няма.

— Кой бе той? — попита Омали.

— Рег Уотис, от кооперацията.

— Не се безпокой тогава.

— Да не се безпокоя ли? Сигурно се майтапиш.

— Слушай — рече Омали, — познавам жена му и ако той се опита да се оправдава с някакви си вкочанени трупове в „Летящия лебед“, онази добра жена бързо-бързо ще го изповяда. Хрумна ми, че можем да ги пуснем да избягат. Ако проговорят, и без друго никой няма да им повярва.

— Но те винаги могат да се върнат тук и да докажат приказките си.

— Няма кой знае какви възможности това да стане, нали така?

— Е, какво ще правим?

— Предлагам аз и ти да се оттеглим в покоите ти и да им дадем възможността да избягат.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — рече Невил и удари с боздугана си по барплота. — Омали и аз имаме една неотложна работа горе — обяви той. — Няма да се бавим много и разчитам на вашата честна дума да не напускате заведението.

Разговорите секнаха, погледите на посетителите щъкаха от Омали към Невил, а после — към заключената врата, и отново — към Невил.

— Кълнем се — отвърнаха те в суматоха от кръстене и скаутски отдавания на чест.

Омали извика с пръст Норман.

— Можеш да дойдеш и ти, без друго подслуша всичко.

Тримата излязоха от бара и се заизкачваха по стълбите към спалнята на Невил.

— И сега какво? — попита нещатният барман.

— Ще изчакаме. Държиш ли още запаси от скоч в гардероба си? Невил кимна уморено.

— Ама и ти никога не си оставяш магарето в калта, а, Джон?

Отдолу, откъм салона долетя неочакваният шум от отваряни резета, последван от тропота на припкащи стъпки. Невил, който бе донесъл бутилката, отново я запуши.

— Е, това вече няма да ни трябва, нали?

Омали повдигна вежди.

— И защо не?

— Ами, те си заминаха, нали?

— Да, и какво от това?

— Значи можем да слезем и да се отървем от Капитана.

— А, така ли, и като как ще го сторим?

Невил, който дотогава седеше на ръба на леглото си, се надигна и размаха бутилката с уиски.

— Значи това бе предателство, така ли, Омали? — изрева той. — Нямам си никакво намерение да се отървем от него.

— Аз ли? Не. — Изражението на Омали бе смесица от веселост и обидена невинност. — Не можем да направим нищо, той е залепен към пода по най-неподвижен начин. Ако бях човек, изкушен от

научната фантастика, бих рекъл, че е обграден от извънземно силово поле.

Невил отново поклати бутилката си към Омали.

— Не ми пробутвай подобни глупости, настоявам веднага да действаш, да предприемеш нещо.

— Ще ти бъда много благодарен, ако ми отпуснеш минутка-две да ти обясня нещата.

Невил извади часовника си.

— Две минути — рече той, — а след това ще похабя тази бутилка върху главата ти.

— Осъждам подобни загуби — каза Джон, — затова ще се старая да говоря бързо.

— Остават минута и петдесет и три секунди — рече Невил.

Джон се успокои и каза:

— След като и двамата видяхме какво се случи с Капитана, не смятам да те поучавам за това, каква абсолютно необяснима аномалия бе всичко. Ясно бе, че не е дело на смъртен, нито е някакво природно бедствие, поне аз не съм чувал за подобни неща.

— Това е Зловонния синдром — рече Норман.

— Млъкни, Норман — сопна се Невил.

— Причината, според мен — каза Омали, — беше да се затвори устата на Капитана. Той тъкмо бе готов да изпее всичко, което се е случвало в мисията, и затова му бе запушена устата.

Невил се почеса по намазания си с брилянтин скалп.

— Добре — рече той, — но какво ще правим с него, не можем да го оставим там завинаги.

— Не, нито пък могат те. Сега, искам да ви кажа, че чух някои предположения, изложени от професор Слокъм.

Невил кимна:

— Добър и достоен човек.

— Точно така, та той смята, че сред нас напоследък се е появил индивид, който може да влияе върху законите на шанса и вероятностите, за да постигне целите си. Този индивид в момента се е укрил в Морската мисия и нарича себе си папа Александър VI. Аз смятам, че той е виновен за случилото се с Капитана, освен това мисля, че не може да си позволи да бъде замесен и ето защо ще уреди отърваването от същия.

— Надхвърли двете минути — каза Невил, — но ако всичко е така, както казваш, ще ти трябва много време да обясниш някои неща, които ме озадачават вече няколко месеца. Говорил ли съм с тебе за шестото чувство?

— Много пъти — отвърна Омали, — много, много пъти, но ако искаш отново да ми разкажеш, предлагам да го сториш на чаша-две скоч.

— Разбира се.

— А мога ли да предложа да водим непрекъснато наблюдение на пътя?

— Аз ще се заема с това — рече Норман, — защото и без друго имам малко да казвам или правя с тази глава.

Нощта се спусна. Почти изведнъж небето се превърна в черен покров за зрелищните пиротехнически изпълнения на светкавиците. Светлините в бара бяха изгасени и вкочаненият Капитан стоеше призрачно и гротескно, покрит с ленена покривка. Норман стоеше на прозореца на Невил и гледаше „Ийлинг роуд“, а Омали наля последните капки скоч в чашата си. Невил вдигна часовника си към мъждивата светлина. Ярка светкавица освети циферблата.

— Вече е почти полунощ — каза той. — Колко още ще чакаме?

Часовникът „Гинес“ удари безшумно дванайсет долу в бара, а в стаята на Невил, Норман каза изведнъж:

— Вижте, какво е това?

Джон и Невил отидоха при него до прозореца.

— Долу, при кръчмата на Джек Лейн — рече Норман. — Виждате ли, че приближава.

Откъм реката, движейки се безшумно на осемте си колела, приближаваше огромен катраненочерен камион. Нито един от тримата не бе виждал подобно возило, защото то нямаше фарове, матовата му повърхност отразяваше светлината от уличните лампи, които светеха от двете му страни. Не се виждаше предно стъкло, нито процепи, които да загатват за врати или вентилационни отвори. Приличаше на гигантски калъп. Спря пред „Летящия лебед.“

Омали протегна врат да го разгледа, но стряхата на триъгълния покрив скриваше мистериозното возило. Познатото изскърцване на входната врата обаче съобщи на тримата, че някой бе влязъл в бара.

— Ами сега какво ще правим? — попита Невил — Онзи там, долу, може да пребърка и касата.

— Слез долу тогава — рече Омали, — и му го кажи.

Нещатният барман направи няколко крачки към вратата, но спря.

— Май ще е най-добре да не го правя, а?

— И аз мисля, че ще е най-добре — отвърна Омали.

Вратата на бара изскърца отново и след малко Норман се обади от прозореца:

— Тръгва си.

Тримата видяха как дяволският черен камион излезе отново на улицата, мина по железопътния мост и изчезна покрай футболното игрище.

Тримата се спуснаха заедно по стълбите. Барът бе празен, осветен само от слабата светлина, идваща от улицата. С пристигането на големия камион светкавиците бяха прекратили бесния си танц и нощта отново бе ясна и тиха. На пода, в средата на салона, лежеше на купчинка бялата ленена покривка за маса. Невил включи осветлението на бара. Норман вдигна покривката. Разтвори я пред себе си, нададе ужасен вик и я пусна на пода. Омали се наведе да я вземе и я вдигна към светлината. Върху плата се виждаше нещо, което приличаше на негативно фотографско изображение. Беше ясно и кафеникаво като графика в цвят сепия и представляваше лицето на капитан Карсън.

— Ето — рече Омали на нещатния барман, — сега имаш какво да закачиш зад бара си. Брентфордската плащеница.

[1] Безотговорни разговори... — популярен във Великобритания лозунг по време на Втората световна война, призоваващ към опазване на военната тайна. — Б.пр. ↑

19

Омали не губи никакво време, за да предаде на Професор Слокъм новините за случилото се вечерта. Старикът седеше зад писалището си, заобиколен от същинска Адрианова стена от древни книги.

— Удивително — рече най-сетне той. — Удивително, макар и трагично. Надявам се да си донесъл покривката?

— Мислех си, че ще ви заинтересува.

— Много.

Професора пое белия ленен вързоп и го простря върху писалището си. Под ярката светлина на бронзовата настолна лампа чертите на Капитана изпъкваха ярко и зловещо.

— Никога не бих повярвал, ако не го бях видял със собствените си очи.

— Иска се време, човек да свикне.

Старият Професор сви покривката на руло и я върна на Омали.

— Бих искал да я изследвам по-късно, когато ще разполагам с повече време, ала сега има по-спешни неща.

— Има ли някакво развитие?

— Да, много. До мен стигна новината, че нашият противник планира някаква папска коронация в близко бъдеще, когато ще стигне зенита на силата си. Трябва да се опитаме да го унищожим преди да дойде този момент. Боя се, че след това ще можем да направим твърде малко, за да го спрем.

— С колко време разполагаме в такъв случай?

— Със седмица, може би малко повече.

Омали се обърна с лице към френските прозорци.

— И така — рече той, — след всичкото това чакане, сблъсъкът ще ни се стовари изневиделица. Трябва да си призная, че това никак не ми харесва. Надявам се, че знаете какво правите, Професоре.

— Убеден съм, Джон, не се бой.

Вратата на Моряшката мисия бе здраво заключена. От вътрешната ѝ страна бяха монтирани големи железни скоби, през които преминаваше железен прът с дебелината на дръжка на метла, заключен към бетонния под с огромен катинар. В самата мисия въздухът бе неподвижен и леденостуден. Въпреки че дълги снопове слънчева светлина проникваха през фините витражи и падаха върху цветните ромбове на мозаечния под, те не носеха никаква топлина от външния свят. Защото никаква топлина не можеше да проникне в тези ледени дълбини. Това бе гробница на абсолютен мрак и абсолютен студ. Нещо витаеше в мразовития въздух, нещо, от което да настръхнат косъмчетата на врата, нещо, което да смрази сърцето и да вцепени сетивата.

И едно лице излезе от непроницаемия мрак на светлина. Беше сурово и бледо като на мъртвец, лице, изваяно от вечен мрамор. Носът му бе орлов, ноздрите — разширени, устата — жестока цепнатина, а очите, потънали дълбоко в това лице, бяха две адски кървавочервени огнени кълбета. Лицето прекоси потока бледа слънчева светлина и отново изчезна в мрака.

И пак така бавно стъпки отекнаха по мраморния под и яки ръце сграбчиха чудовищния трон, който се издигаше в края на пиластровата зала. Мрачната фигура се настани на трона. Каквито и да бяха мислите, които витаеха в черепа ѝ, те бяха извън възможностите на човек да ги разбере. Цялото ѝ същество се чувстваше у дома си в мрачната обстановка, с тъмата и с ужасния студ.

И тогава от скритите ниши на затъмнената зала се появиха други фигури. Те вървяха изправени на два крака, ала се движеха по начин, който бе толкова нечовешки, че да смразят всяка човешка душа с ужаса си. Пристъпиха напред с тътреците си крака, за да се изправят, полюшвайки се, пред господаря си. След това се поклониха ниско и докоснаха с лица хладния под. Шептяха тихо и умолително.

Съществуването на трона вдигна уморено ръка, за да им даде знак да млъкнат. Под подгъвите и маншетите на бродираните им одежди, докоснати за кратко от студената слънчева светлина, се мярнаха отвратителните им крайници. Тук ще се извие влакнеста лапа вместо ръка, там — чворест, приличен на дървесен корен крак или глезен, защото те не бяха поклонници човеци, а изчадията на самата бездънна

бездна. Противни, отвратителни създания, гаден бълвоч от немислим произход.

Червеноокият мъж сведе поглед към тях. Странна светлина заигра около тях със засилваща се яркост. И неговото собствено тяло туптеше с пулсираща енергия. Вдигна могъщата си ръка над главата и я отпусна върху подлакътника на трона. В гърлото му заклокочи глас — глас, който никой друг не бе издавал през цялата вечност на Земята.

— Аз ще го получа — рече той, — скоро всичко ще бъде мое. — Съществата под него заскимтяха в краката му в екстаза на обожанието. — Ще има място за вас, мои деца, моите пет велики кардинали на Светата епархия, вие ще познаете моето благоволение. Но сега има много работа за вършене. Онези, които замислят моето унищожение трябва да бъдат сполетени от съдбата си. Професора трябва да бъде докаран пред мен, а също и ирландецът. Тази вечер трябва да отидете за тях. Няма да търпя никакви грешки, инак ще усетите недоволството ми. Тази вечер трябва да стане, а сега си вървете.

Гърчещите се същества се изправиха, но главите им още бяха склонени като за смирена молитва. Едно по едно се затътриха през голямата зала и оставиха червеноокия мъж насаме с невъобразимите му мисли.

Върху покрива на мисията, увиснала като прилеп на ходилата си, една самотна фигура бе наблюдавала цялата тази готическа фантазия през пукнатина във вентилатора. Тази самотна фигура бе не някой друг, а самият Джим Пули, добре известен в Брентфорд, шпионин на силите на човечеството, истината и справедливостта. Той успя да подслуша цялата отвратителна реч, преди краката му да изгубят опора и да се стовари върху редицата боклукчийски кофи на мисията по най-нелеп и шумен начин.

— Мамка му — изстена спасителят на човечеството, избърса от туидовия си костюм сплъстени рибешки люспи и осъществи навременно, макар и малко срамящо занаята оттегляне от територията на мисията в посока към имението „Бътс“.

Арчрой тренираше на успоредката на отец Мойти. След пристигането по пощата на том втори, а по-късно и на том трети от курса на граф Данте по смъртоносното бойно изкуство Димак,

момъкът усети възродена жизненост, пулсиращо подмладяване на жизнените си сили. Младият отец го гледаше как тренира, възхитен от плавността на движенията му, от лекотата, с която прескачаше коня с един скок. Можеше само да ръкопляска и да аплодира удивителната проява на свръхчовешки контрол и дисциплина.

— Трябва да те поздравя, Арчрой — каза отец Мойти. — Никога не съм виждал подобно нещо.

— Едва сега започвам, отче — отвърна Арчрой. — Вижте това.

Той нададе страхотен вик и изпружи напред ръце в позата, описвана от граф Данте като „третия уравнивесен удар на проникващата смърт“, след което скочи от пода чак до високия стълб на стенния часовник във физкултурния салон.

— Удивително — изръкопляска отново младият свещеник. — Удивително.

— Това е изкуството на древните източни умения — информира го Арчрой, след като се върна на пода от седемметровата височина на „гнездото“ си.

— Браво, браво, но кажи ми, синко, за какви цели може да бъде използвана такава изключителна гимнастика? Вече е твърде късно за олимпийските игри.

Арчрой подскачаше пред него и правеше дупки във въздуха със светкавичните си юмруци.

— Аз съм жестоко измамен мъж, отче — рече той.

Свещеникът сведе глава за молитва.

— Времената са трудни за всички ни. Сигурно имаш проблеми, които би искал да споделиш с мен, с Бога, с Църквата?

— Господ не е особено благосклонен към вашата църква напоследък.

Свещеникът се сепна изплашен.

— Хайде сега — рече той, — това са сурови и жестоки думи, какво имаш предвид?

Арчрой прекрати упражненията си и направи пълен шпагат, докосна с чело палеца на десния си крак и се изправи.

— Не ти остана паство, отче, не си ли забелязал?

Младият свещеник падна на колене.

— Изпаднал съм в немилост.

— Не си сторил нищо подобно, паството ти бе подмамено от един коравосърдечен и зъл мъж. През последните няколко месеца понесох маса удари и се заех сам да открия какво се случва наоколо. Напоследък ухото ми се долепя до множество преградни стени и знам за какво говоря.

Отец Мойти тронаво се изправи.

— Бих искал да узная повече за това, синко, затова нека се оттеглим в покоите ми за по едно малко шери.

— Е, само за едно малко, отче, аз тренирам.

Останалият без дъх Пули се втурна, залитайки, през френските прозорци на Професора и се хвърли в едно от креслата до камината.

— Ако съдя по размъкнатия ти и рошав външен вид, Джим, мисля, че носиш новина от най-спешен порядък — рече професор Слокъм, като вдигна глава от книгите си.

Пули пое дълбоко дъх.

— Може да се каже — отвърна задъхано.

— Успокой се, Джим, знаеш къде е уискито.

Пули си наля едно голямо.

— Без да разкрасявам нещата, Професоре — рече той, — но ти и Омали сте в голяма беда, всъщност — в най-голямата.

— Значи нашият човек ще направи хода си, така ли?

— Тази нощ ще изпрати онези гадни същества срещу вас.

— Е, добре. — Професора прекоси стаята и отиде до прозорците, затвори ги и спусна тежкия железен екран. — Не трябва да ни спипат по бели гащи, нали така?

— Къде е Джон? — попита Пули, след като огледа стаята. — Мислех си, че е тук.

Професорът погледна часовника си.

— Мисля си, че добрият стар Омали сега се е подпрял на бара в „Летящия лебед“ и надига пайнтова халба към устните си.

— Най-добре е да ида да го предупредя.

Професора кимна:

— Иди и го доведи колкото можеш по-скоро.

Омали наистина можеше да бъде намерен в „Лебеда“ с пайнтова халба в ръка и с голям пакет, увит в насмолена хартия, до лакътя си.

— На Професора е — обясняваше той на любопитните, които минаваха в близост, — много ценна, много стара книга.

Пули влезе в салона. Невил го посрещна с едно сърдечно „Добро утро, Джим, пайнт от обичайното?“, а Омали само кимна за поздрав, посочи пакета и рече:

— На Професора е, много ценна, много стара.

Пули пое халбата си и подаде точната сума през тезгяха. Невил я отчете в касовия апарат, който звънна и излезе надписа „Няма продажба.“

— От пивоварната ми предлагат един от онези новите, компютъризирани с микрочипове касови апарати — обясни нещатният барман на Пули. — Изглежда са обсебени от апарати, които наистина регистрират постъпилите в тях пари. Аз самият не го възприемам.

— Може би ще го възприемат, ако им обясниш, че водиш счетоводство — предложи Пули. — Това е често срещана практика при кръчмарите.

— Винаги сме на печалба — отвърна с нотка на обида в тона Невил, — никой не може да ме обвини в нечестност.

— Разбира се, че не може, но пивоварните са прочути с тези неща. Защо просто не приемеш новия касов апарат и не оставиш Омали да го третира така, както и стария джубокс?

Ирландецът се ухили доволно. Пред вратата на „Лебеда“ спря камион на пивоварната и Невил изчезна по стълбите надолу към избата, за да отвори вратата. Пули дръпна Омали настрани.

— Най-добре е веднага да отидеш при Професора — рече настоятелно. — Имате малко неприятности откъм мисията, нашият човек папа Алекс е зажаднял да изпие кръвчицата ви.

— Винаги си носил най-хубавите вести, а, Джим? — рече Омали. — Аз и без друго трябва да отида там, пристигна последната книга на Професора.

Омали посочи пакета върху бара.

— Още древни магии, така ли? — попита Пули. — Чудя се какво ли има в тази.

— Още нечитаеми латински текстове, какво друго? Старикът попива знанията като сунгер, не знам къде ги побира, във всеки

случай главата му не е по-голяма от моята.

Пули вдигна пакета от бара и го раздруса леко.

— Много е тежка за размера си. Сигурен ли си, че е книга?

— Нямам причини да се съмнявам, всички останали пратки съдържаха книги.

Пули прокара пръст по лъскавата повърхност.

— Почти като метална е, но я виж тук, как е запечатана? Няма никакви „езици“ и свързки, сякаш книгата е затворена в излят калъф, а не е била пакетирана.

— Вярно, я се опитай да я отвориш.

— По-добре да не го правя, на Професора това няма да му хареса.

— Опитай де, аз вече го направих.

Джим заби нокътя на палеца си в предполагаемото ъгълче на опаковката и леко натисна. Опаковката остана невредима.

— Нищо — рече слисан той, — дори не се одраска.

— Използвай тогава джобното си ножче, не се оставяй да те победи.

Пули извади скаутския си нож с петнайсет функции и избра най-смъртоносното острие. Натисна пакета здраво върху барплота и заби яко ножа в него. Острието се изкриви леко, плъзна се по пакета и се заби в тезгяха.

— Проклет вандал! — изкрещя Невил, който тъкмо влизаше в салона. — Видях те!

— Опитвам се да отворя тази пратка — обясни Пули, издърпа ножа си и разтърка с напљунчен пръст наранената повърхност на барплота.

— Дай ми я — рече сърдито нещатният барман. — Аз ще ти я отворя. — Издърпа отварачка за консерви, която висеше на халка на колана му. — Някоя пратка не може да ти се опре, ако знаеш как.

Той прокара острието на отварачката по дължината на пакета. Не остана дори драскотина.

— Какво е това? — попита нещатният барман. — Номер, или някакъв нов вид хартия?

И той се зае пак да драска и стърже с подновена енергия. Мъчеше се с пакета като обсебен, но не успя да направи нищо, освен да строши нокътя на левия си палец и да съсипе отварачката си.

— Мръсник — изкрещя нещатният барман, — това бе любимата ми. Чакай тук! — и той се отдалечи от бара, оставяйки подире си фина кървава следа.

— Дали имаше предвид, че отварачката му е била любима, или нокътят? — запита Омали.

Невил се появи отново зад бара, стиснал с бинтованата си ръка петдесетсантиметров касапски сатър.

— Поставете го тук — настоя той.

— Чакай сега, успокой се — рече Пули, — в крайна сметка този пакет дори не е наш. С това нещо ти направо ще го съсипеш.

— Само с един удар — каза Невил. — Само един. Ще отсека само крайчеца му, няма да повредя съдържанието му, кълна се!

— Него го бива със сатъра — обади се някой. — Не се бойте, ще отвори проклетия пакет.

Пули погледна Омали.

— Ти как мислиш?

— Не може да навреди. Ако повреди книгата, винаги можем да кажем, че се дължи на Пощите по време на транспортирането.

— Добре — рече Пули. — Един удар, но бъди внимателен, за Бога.

Пакетът бе поставен върху барплота и зрителите се оттеглиха на безопасно, според тях, разстояние. Невил зае съответната поза спрямо пакета, разкрачи крака и завъртя задника си по начин, по който най-добрите професионални играчи на голф се подготвят за удар по топката към далечна и трудна дупка. Плю си на ръцете и вдигна сатъра високо над главата си, след което го стовари със сила, която би направила чест на Вълка от Кабул, размахал легендарната „Клики Ба.“

Посетителите на бара ахнаха, когато сатърът удари пакета по средата, изхвърча от ръцете на нещатния барман и полетя над приведените им глави като стрела на арбалет, след което се заби до дръжката в дъската за дартс.

— Два пъти в десетката — обяви Стария Пийт. — Налейте на този човек един пайнт.

Невил се изправи преbledнял и разтреперен и погледна ужасен пакета.

— Няма дори една вдлъбнатинка, проклетникът — рече новопосветеният растафарианец.

— Хайде, стига — каза Пули, — всичко това вече излиза извън контрол. Омали, занеси веднага този пакет на Професора!

Публиката обаче не щеше и да чуе.

— Донеси газовата си горелка, Лио — рече някой и Лио напусна бара.

Омали взе пакета от барплота и понечи да тръгне към вратата. Публиката го наобиколи.

— Остави това нещо, господинчо — рече някой. — Остави го, докато Лио не се върне.

— Хайде, момчета — каза Омали, — това е лудост, да не би в Брентфорд да владее законът на мафията? Хайде, стига.

— Нещата отидоха твърде далеч — рече Джим и се намеси в разправията.

— Прави каквото си искаш, приятел — рече един як надничар, — но пакетът остава тук.

— Този човек тук владее Димак — рече Пули и посочи ирландския си спътник, — най-смъртоносното бойно изкуство, познато на човечеството и той може...

— „Мигновено да обезвреди, осакати и убие, като ръцете и краката му са смъртоносни оръжия“ — пропя публиката в унисон. — Чували сме го това.

— Удари, Джон — рече Пули, — дай им да се разберат с железната си ръка.

— Железните ми ръце в момента са малко поръждявали — отвърна Омали. — Арчрой е човекът, който ти трябва за тази цел.

— Повика ли ме някой?

Гласът долетя откъм вратата на бара и публиката се обърна като един, слисана и потънала в абсолютно мълчание от видяното. В рамката на вратата на „Лебеда“, която винаги е била отлична сцена за подобни неща, стоеше импозантна фигура, в която хората разпознаха с известно затруднение не кой да е, а Арчрой.

Беше захвърлил обичайната си зле прилягаща му перука и я бе заменил с тъмна прическа, плод на източно вдъхновение, която бе захваната с фино резбовани игли от слонова кост с връхчета от черен кехлибар. Беше облечен в дълго до пети черно кимоно, бродирано богато със златисти китайски йероглифи, крачеше обут с обувки на

високи дървени подметки, любими на самураите от Четиринайсетата династия.

— Дявол да го вземе! — рече Стария Пийт. — Че това е шибаният Хирохито, бе!

Арчрой пристъпи напред и разпръсна тълпата пред себе си.

— Покажете ми пакета — заповяда той.

Пули с удивление установи, че Арчрой дори бе усвоил псевдояпонски акцент. А у него имаше и някаква неопределима промяна, не се дължеше само на източните му салтанати. Беше се променил и физически, това бе очевидно, раменете му бяха по-широки, а бедрата — по-тесни. Изпод копринените гънки изпъкваха мощни мускули.

Омали му подаде пакета с изключителна проява на учтивост.

— Моля! — рече той и се усмихна сладко.

— И не може да бъде отворен?

Публиката закима като един.

— Непробиваем е — рече някой.

— Ха! — рече Арчрой без да помръдне устни. — Двама да го държат от двете страни.

Омали сви рамене.

— Какво толкова може да стане? Най-добре да направим, както казва.

Той и Пули застанаха на метър, метър и нещо разстояние един от друг в средата на салона, хванали пакета с протегнати ръце.

— Най-добре е някой да ви помогне — рече Арчрой, докато заемаше стойка пред пакета.

Неколцина мъже пристъпиха напред и помогнаха в захващането и поддържането на пакета. Изглеждаха наистина впечатляваща група, доста приличаща на една от онези фантасмагорични „живи картини“ на Уилям Блейк на борещи се исторически фигури, притиснати една в друга в безкраен титаничен конфликт. Но тези неуловими прилики бяха чужди на повечето от присъстващите, които просто разчистиха път на лунатика в кимоното.

— Когато извикам, стискайте колкото можете по-здраво — нареди Арчрой.

Държащите, поддържащите, стискащите кимнаха в знак на съгласие. Арчрой отстъпи назад и изпълни серия от нелепи, фучащи

движения с ръце. Пое дълбоко дъх и затвори очи; бавно прибра дясната си ръка и сви пръстите в юмрук с ужасяващо изпукване на кости и стави.

— У-у-у-са-а-а! — изкрещя той.

Онези, които бяха наблюдавали удара му, и до ден-днешен твърдят, че не са видели ръката му да помръдва; в един миг тя бе увиснала неподвижна на височина на рамото зад гърба му в следващия пак така неподвижна, но изпружена напред със свит юмрук — там, където допреди малко се намиреше пакетът.

Двете групички държачи, поддържащи и стискащи се строполиха в две противоположни посоки, досущ като две групи състезатели по теглене на въже, чието въже изведнъж им е отнето. Почти веднага последва трясък, последван от още два. Ошашавените зрители се обърнаха към източника на трясъците. Пакетът бе прелетял през бара и направо през външната стена, оставяйки идеално оформена квадратна дупка, за да маркира мястото на отлитането си.

През дупката нахлуваше сноп силна слънчева светлина, която падаше върху част от килима, никога допреди непознала удоволствието на слънчевото осветление, във формата на красив успоредник. Невил погледна към дупката, след това — към Арчрой, после — отново към дупката, а сетне — пак към рушителя на стените му.

— Отстранен си! — изкрещя той и потърси боздугана си. — Отстранен си, мамка му! Вандал! Вандал!

Арчрой оглеждаше кокалчетата на ръката си.

— Какъв е този пакет? — можа само да попита той.

Народът се бе запътил към изхода, нетърпелив да види какви бяха другите два трясъка.

— Може да е унищожил и жилищните блокове — рече някой.

Пули и Омали, заинтересовани само да си върнат книгата на Професора, си пробиха път с лакти сред тълпата и изскочиха първи навън, на слънчева светлина — същата, която така хубаво струеше през дупката в предната стена на „Лебеда.“

— О, Боже мой! — рече Омали.

До бордюра пред тях бе паркиран автомобил — пикап от онзи тип, особено предпочитан от търговците на стари автомобили. Един от тази съмнителна порода хора седеше на предната седалка, ококорен и

пребледнял като платно. Това, че лицето му бе бяло като тебешир, бе обяснимо, тъй като и от двете страни на товарната част на пикапа имаше дупки с остри ръбове, отговарящи по форма и по размер на пакета на Професора. Другата забележителност у това пребледняло лице на шофьора на издупчения пикап бе, че то принадлежеше на добре познатия местен жител Феликс. „Снарядът“ бе профучал на сантиметри от кислородната бутилка, натоварена в пикапа. Ако я бе улучил, от последния последовател на Хайле Селасие^[1] щеше да остане твърде малко.

Пули и Омали надникнаха през дупките с надежда да проследят пътя на пакета на Професора.

— Ей там е — рече Джим, — в предната градинка на госпожа Фейзъкърли.

Двамата прекосиха тичешком уличното платно, като избягваха трафика, който само преди минута бе избягнал щастливо нападението на базуката, и взеха пакета.

— Няма и драскотина — рече Пули, след като го огледа. — Нищо.

Тълпата вече беше на улицата, скупчена около сдобилия се с вентилационни отвори пикап на Лио — сочеха и коментираха. Някой размаха носна кърпичка пред силно ококорените очи на Лио. Невил танцуваше пред входната врата на „Лебеда“ — крещеше и беснееше, а Арчрой спокойно и с доволно изражение разглеждаше резултатите от разрушителната си дейност.

Омали сръга Пули в ребрата.

— Най-добре да изфиряваме, а?

— Аха.

Дамата си плюха на петите и хукнаха по „Ийлинг роуд.“

[1] Хайле Селасие — последният император на Етиопия. — Б.пр.

Докато пъхтяха и пъшкаха задъхани в жегата през задната градина на Професора Пули запита спътника си защо нито един от двамата изглежда не бе в състояние да посети Професора, освен ако не е заплашен или пиан.

— Нямам представа — изхриптя Омали. — Всичко се променя напоследък, нали така?

— Да се пие в „Лебеда“ бира по обяд вече не е съвсем безопасно, както преди.

Металните щори на френските прозорци бяха спуснати и едва след доста чукане, викане и тропане те успяха да предизвикат отговор отвътре. Щорите се вдигнаха и разкриха първо крака, обути в домашни чехли, след това крачолите на панталони от туид, после — червен кадифен смокинг и жилетка на баклавички и накрая — старата побеляла глава на професор Слокъм.

Той им се усмихна широко. Забеляза пакета, който Омали стискаше с потна ръка.

— Добро момче, Джон — рече. — Последната книга, която ми трябваше. Отлично.

След като затвори и заключи тежките железни щори, той взе пакета от протегнатата ръка на Омали и се запъти към писалището си. Чу се леко изшумоляване на насмолена хартия и той вдигна гордо разопакованата книга.

— Отлично. Виждам, че е устояла невредима изпитанията, на които е била подложена от Пощенската служба.

— Не питайте — рече Пули, като забеляза, че Омали понечи да отвори уста, — навярно е по-добре да не знаете.

— Виждате ми се нещо поразрошени — рече Професора, забелязал за първи път състоянието на гостите си. — Как смятате, защо никой от вас не е в състояние да дойде тук, освен ако не е заплашен или пиан?

— Това се питахме и ние — отвърна Джим.

— А сега, на работа, както се казва — рече възрастният домакин, след като двамата се тръшнаха на столовете си, сръбнаха скоч и въздъхнаха дълбоко. — Имам твърде малко време, за да ви науча на всичко, което трябва да знаете за нашите бъдещи нападатели. Не очаквам техният господар да участва в очакваното нападение срещу нас. Това ще е под достойнството му. Ще изпрати петимата си любимци и поне в това отношение можем да бъдем благодарни.

— Изключително — добави Пули.

— За твое здраве, Алекс, момко — рече Омали и вдигна чашата си.

— Възхищавам се на бабаитлъка ви — рече сериозно Професора, — но на мен самия ситуацията ми се струва малко обезпокоителна. Искаше ми се ние да бяхме предприели първи действия срещу него, а не обратното, ако разбирате какво искам да кажа.

— Тук е доста безопасно — рече Джим, — стига да е добре заключено.

— Обмислих няколко маньовъра — каза професор Слокъм. — Да напусна дома и да потърся убежище някъде, на неизвестно място, например, но не можех да го сторя, защото щеше да означава да изоставя книгите. Мислех да потърся помощ — разбрах, че вашият приятел напоследък е усвоил някои техники, които аз владеея в по-малка степен.

— Тъй ли? — попита Пули.

— Много интересно — каза Омали.

— Но не искам да въвличам в тази злополучна работа повече хора от необходимия минимум, затова ми остана само една възможност.

— И тя е?

— Тримата да останем в къщата и да я отбраняваме.

Омали рече:

— Сигурно има и други възможности? Нека ги гласуваме.

— С радост бих останал, но имам друг неотложен ангажимент другаде — каза Джим.

— Трябваше да споменеш това по-рано — каза Професора и в очите му заблещука палаво пламъче. — Тогава нямаше да заключавам щорите; виждате, че съм сложил автоматични ключалки с часовников

механизъм и всички врати ще останат заключени през следващите петнайсет часа.

Лицето на Пули помръкна.

— Можете да използвате телефона, ако желаете — обяви весело Професора.

— Мога ли да се обадя на някой ключар? — попита Джим.

— Мисля, че не.

Омали склочи длани зад главата си, усмихна се широко и рече:

— Когато служех в армията, бях щастлив човек — никога не ми се налагаше да вземам решения; приятно е отново да си припомниш тези времена.

— О, блазе ти — рече Джим. — Аз не познавам радостите на военния живот, затова единствената асоциация, която ми хрумва, е тази с попадналия в капана плъх. А аз силно предпочитам свободата.

— Съжалявам — намеси се професор Слокъм, — че ви въвлякох във всичко това, но се страхувам, че тук трябва да се приложи старата мускетарска философия — един за всички, всички за един.

— Бих могъл поне да имам правото на избор — рече кисело Джим. — В крайна сметка онзи тип в мисията не ме спомена по име.

— Смяташ ли, че той ще ни унищожи, а теб ще те освободи от всякакви задължения?

— Не мисля, че ме смята за голяма заплаха.

— Никога не се бой — почука го по носа Професора.

— Никога да не се боя? — Пули вдигна ръце в безпомощен жест. — След теб с тази гарафа, Джон.

Изминаха няколко дълги часа. Температурата в кабинета на Професора се вдигаше заплашително, въздухът бе неподвижен и трудно се дишаше. Съблякоха саката си и навиха ръкавите на ризите си. Професорът се ровеше в книгите си доколкото можеше, а когато намереше сили, Пули кръстосваше стаята като животно в клетка. А за да засили още възмущението му, Омали има безочливостта да се сгуши в един от фотьойлите на Професора и да заспи.

Часовникът върху лавицата над камината удари девет, а Пули почука викторианския барометър, окачен до мраморната камина. Показваше „буреносно“, ала температурата още надхвърляше трийсет градуса.

Професорът вдигна глава от книгата си.

— Опитай се да се отпуснеш, Джим — каза той и избърса потта от дълбоко набразденото си с бръчки чело.

— Да се отпусна ли? Едва си поемам дъх. Ще се задушим тук, няма начин, всички сме обречени.

— Хайде, хайде, овладей се.

Професора затвори плътните завеси зад железните щори на френските прозорци.

— Да се овладея ли? Ние сме три плъха в капана и вие ни докарахте дотук. Нямам никакво желание да се овладея, предпочитам да се паникьосвам. — Пули бръкна зад завесите и започна да тресе железните щори на прозореца. — Пуснете ме навън — изкрещя той и ритна ключалката с подкования връх на обувката си. — Не искам дните ми да свършат тук.

Омали се събуди стреснат.

— Лягай си, Джим — рече, прозявайки се.

— Нямам никакво намерение да си лягам — отвърна мрачно Джим, — аз съм в паника, ти какво ще кажеш?

— Аз казвам да стоим до Професора. В крайна сметка ние сме толкова виновни за неговото положение, колкото и той за нашето.

— Нямам желание да умирам — рече Джим. — Още съм млад и при това — потенциален милионер.

— Пули, твоят шести кон никога няма да излезе.

— Не и ако остана тук, тогава няма да излезе — отвърна сприхаво Пули.

Професорът отново вдигна глава от книгите си.

— Мисля, че дойде времето да обсъдим изцяло този въпрос — рече той. — Намираме се в обсадно положение и не можем да си позволим никаква паника.

— Досега винаги ми е служила твърде добре — изропта Пули.

— Ако не бъдем сплотени — продължи Професора, — със сигурност сме обречени. Нашият противник е безмилостен и хитър. В предишното си въплъщение е притежавал властта над живота и смъртта на хиляди, на милиони, бил е диктатор, блестящ стратег, владеел е цели царства. Тук не си имаме работа с някой уличен злодей. Очевидно е, че планът му е да узурпира паството, да си върне земите и херцогствата. Той се вижда издигнат на най-високото място във

Ватикана. Заел папския трон. Господар и владетел на Светата епархия. И това тук за него е само началото.

— Най-добре е да се откажем — рече Джим. — Всичко е загубено.

— От къркането е — обърна се Омали към Професора, като посочи Пули и направи неприличен жест под кръста си. — Няма му го пиенето.

— Не можем да се борим с него — изхленчи Пули. — Знаете колко е могъщ.

— Щом Професора казва, значи можем, и толкоз. Слушай, аз съм католик, не особено добър, но — католик. — Омали разкопча ризата си и извади идентификационната си плочка от войската, която още носеше на врата си. — „8310255, редник Дж. В. Омали, католик“ и няма да позволя онзи никаквиц от мисията да завладее Църквата. Ненавиждам го!

Пули се обърна към другаря си:

— Какво *всъщност* се случи, след като припаднах онази вечер, какво ти каза той?

Омали прибра плочката и закопча ризата си.

— Нищо — отвърна и обърна чашата си.

— Добре — рече Пули, — след като паниката тук не е добре приета, какво ще правим тогава?

Професорът се изправи зад писалището си с книга под мишница.

— Ще се бием. Аз съм стар човек, но нямам намерение да умирам още известно време. Можем да очакваме съсредоточено нападение над тази къща, като полунощ е обичайното време за подобни събития. Нещата може и да не са чак толкова лоши, както изглеждат на пръв поглед; макар да знаем, че Черния може да разпростира силата си на известно разстояние, не мисля, че ще има желанието да го стори тази вечер. Любимците му се боят много от гнева му; те ще използват всяка сила, с която разполагат, за да успеят в начинанието си.

— Имат числено превъзходство — каза Джим.

— Но и ние не сме лишени от сила. Аз смятам, че онези създания са плод на магия, ето защо те са уязвими. Възнамерявам да използвам ритуалите на Светото заклинание и ако те не успеят, ще

прибягна до няколко други възможни метода за унищожаването им. Онези същества не са безсмъртни.

— Това свали голям товар от плещите ми — рече подигравателно Джим, — но чуйте, ритуалите на Светото заклинание изискват известно време, за да бъдат изпълнени. А аз не мисля, че такова време ще ни бъде отпуснато.

— Виж сега, с помощта на този том, който Омали ми донесе, мисля, че успях да изолирам ключовите думи и фрази, които придават силата на ритуала на заклинането. Повечето от онова, което свещеникът говори, е само пълнеж, теологически жаргон; ако не греша, заклинанието може да бъде сведено до няколко реда на древен латински и пак да запази основната си сила.

— Да се надяваме, че не грешите.

— Е — усмихна се мрачно Професора, — ако не греша, въпросът ще бъде от чисто академично естество.

— Точно така, Професоре, това ни ободри — рече Джим Пули и отново се зае със съзерцаване на тапетите.

Часовникът на библиотеката „Мемориъл“ удари полунощ. Имението „Бътс“ бе потънало в мрак, короните на столетните диви кестени се издигаха към небето като свити юмруци. Скътана в празното пространство под тях, мисията също тънеше в мрак. Цареше пълна тишина. Дочу се едва доловим шум, тътрене на крака и шумолене на старинно сукно. Голямото желязно резе изведнъж изщрака, старата врата изскърца и леко се откряна. Леденостуден лъч светлина прониза мрака, очерта силуетите на дърветата и хвърли дългите им сенки в нощта. Вратата се отвори още навътре и в ослепителната светлина се залюляха тъмни очертания. Една по една от мисията излязоха и застанаха пред нея пет изродски, неопределими като форма, тежко облечени фигури. След това здраво укрепената врата се затвори отново, ослепителната светлина изчезна и имението „Бътс“ отново заспа в мрака.

Но това не бе спокоен сън, защото в него се движеха създанията на кошмара. Пешком и бавно те с мъка преминаха насипаната с чакъл алея и отвратителният шум от влаещите се крака отекваше в пустото имение. Напредъкът им бе съпроводен от тих ропот, дрезгав шепот и

жални ридания. Защото те не принадлежаха към този свят, тези изчадия на древното зло, но въпреки това трябваше да изпълнят задачите си.

Бавната греховна процесия се носеше полека, прикривайки се в сенките на обвитите в бръшлян стени. Накрая наближиха портата на градината на Професора и спряха, люлеейки се и шептейки.

В кабинета на Професора тримата мъже бяха в напрегнато очакване. Те също бяха чули камбанния звън, оповестяващ полунощ. Пули бе опрял гръб о стената и размахваше ръжен за камина. Самият Професор бе седнал на крайчеца на стола си с книга в ръка. Омали се бе подпрял на камината, гарафата бе празна и той бе опасно пиян.

Часовникът на лавицата над камината отчете няколко дълги минути с описващото златна дъга махало, а тримата бяха затаили дъх.

Изведнъж се чу трополене по прозореца, повтарящо се и настойчиво почукване. Пули премести ръжена в другата си ръка и избърса потната си длан о панталона.

Професора попита:

— Кой е там?

— Вие ли сте, Професоре? — долетя глас отвън. — Омали с вас ли е? Донесъл съм каса бира. Отворете.

— Невил е — рече Пули и като издаде огромна въздишка на облекчение хвърли ръжена си на килима на пода. — Какво прави той там? — Джим прекоси стаята и отиде да отдръпне завесите.

Професора скочи на крака и му препречи пътя.

— Спри, Джим — рече той отчаян, — не отваряй завесите.

— Но това е Невил, може да прехвърли пиячката през щорите, бъдете разумни.

Професорът вдигна ръка и поклати глава.

— Невил? — рече високо той. — Как се казва баща ти?

Пули се обърна безпомощен към Омали.

— Що за въпрос е това, питам те аз?

Отговор не последва.

— Невил? — извика Професора отново, но пак нямаше отговор.

— Замина си — рече Джим. — Какво ли не бих дал за една студена бира.

Изведнъж трополенето и чукането започна с нова сила и отвън долетя нов глас:

— Помощ, помощ, пуснете ме, моля, трябва да се обадя по телефона. — Беше гласът на Стария Пийт. — Моля ви, отворете, трябва да ми помогнете.

— Там става нещо лошо — каза Джим, — дръпнете тези завеси.

— Кучето ми — изплака гласът, — един проклет камион прегази Чипс, пуснете ме, трябва да позвъня за помощ.

— Отворете, за Бога, тези завеси — рече Пули.

Професорът не щеше и да чуе.

— Дръж се, Джим — каза му строго той. — Запуши ушите си, ако не искаш да слушаш, но нито крачка към завесите.

— Но трябва да направите нещо, пуснете го вътре.

Професора се обърна към Омали.

— Цапардосай го, ако направи крачка към онези завеси.

Джон вдигна отчаяно ръце.

— Вразуми се, Пули — рече той. — Не разбираш ли, че Стария Пийт не е там, че това е номер.

Професора кимна с престарялата си глава.

— Първо, изкушения чрез Невил, след това — зов за помощ, какво ще последва? Заплахи, струва ми се.

Пули разполагаше с малко време, за да обмисли думите на Професора, преди оглушителен глас да изреве откъм градината:

— Отворете тези прозорци, иначе ще размажа онези негодници там. — Този път бе гласът на най-завършения последовател на граф Данте в смъртоносното изкуство Димак. — Отворете, казвам ви, иначе ще стане по-лошо за вас!

Пули се хвърли върху един стол.

— Ако нямате нищо против, момчета, аз просто бих предпочел сега да се паникьосам и толкоз — рече той.

Гласът на Арчрой бавно затихна, все още бълвайки заплахи, и тримата отново останаха сами.

— Толкоз ли им беше? — попита Омали и се заклатушка към най-близкия стол.

Изражението на Професора беше сериозно.

— Едва ли, подозирам, че следващият им опит да влязат ще бъде далеч по-хитър.

В това си предположение Професора бе напълно прав.

Ноздрите на Омали потрепнаха.

— Каква е тази миризма?

Погледът на Професора пробяга по стаята.

— Пушек, нещо гори.

Пули немощно посочи с ръка:

— Идва изпод вратата на кабинета. Горим!

— Не му обръщай внимание — рече Професора. — Няма огън, вратите са затворени и заключени, нищо не може да влезе в къщата без да го чуем.

— Виждам го с очите си — рече Пули. — Мога да разпозная кога има дим и кога няма. Живи ще изгорим тук.

— Не виждам никакви пламъци — каза Професора, — но щом димът те безпокои толкова много...

Той пристъпи напред и вдигна ръце; малко може да бъде казано за сричките, които произнесе, а пък със сигурност — нищо не може да бъде записано. Димът, който вече се виеше гъст в стаята, сякаш изведнъж увисна в пространството и времето, а после като върнати кадри на кинофилм се сбра и се процеди обратно през процепа под вратата, като остави въздуха в стаята чист, макар и все още тропично горещ.

— Това го видях — рече Пули, — но моля ви не ме карайте да му повярвам.

— Плосък салонен номер — рече небрежно Професора. — Ако нашите противници са способни само на това, няма защо да се боим; всичко това е елементарно.

— Чиста фантазия — рече Джим и се ощипа. — Скоро ще се събудя в леглото си и няма да помня нищо.

— Часовникът спря — рече Омали и посочи замлъкналия часовник върху лавицата.

Професорът извади от джобчето си часовник и го вдигна към ухото си.

— Дявол да го вземе! — рече той и поклати глава. — Трябва да съм произнесъл погрешно някои от по-маловажните усукани фрази. Засили махалото, Джон, моля те.

Омали се надигна несигурно на крака и посегна към лавицата. Поради погълнатия алкохол обаче не прецени точно дистанцията и се строполи с главата напред върху камината. Обърна се по гръб в усилие да се измъкне от пепелта и най-неочаквано нададе ужасяващ писък,

който отекна в стаята, разтърси украсата ѝ и задейства отново часовника.

На не повече от метър, закрепило се в комина, едно отвратително, нечовешко лице се зъбеше срещу него. Беше изкривено, измъчено в изражение на дяволска омраза. Една уста без зъби, досущ като на силно увеличение на някакво насекомо, се отваряше и затваряше пред него, и от нея върху му се стичаше гадна зеленикава слюнка; очите му излъчваха два бели проблясващи лъча, а цялото това отвратително видение бе облечено в тъмnochервено. То подейства мигновено отрезвяващо на Омали. Изтръгна се от пепелявото си ложе, скочи на крака и падна гърбом върху писалището на Професора, разпилявайки книги и пищейки:

— Там, горе, в комина, в комина.

— Не мисля, че онзи там е Дядо Коледа — рече Пули.

Омали сочеше обезумял и крещеше:

— Запалете огън, запалете огън!

Пули се огледа за подпалки.

— Къде са дървата, професоре? Винаги сте имали дърва тук.

Професорът захапа кокалчето на юмрука си и прошепна с треперещ глас:

— В бараката.

— Ще трябва да изгорим тогава книгите — Омали се обърна и взе един наръч от книги.

— Не, не, не и книгите!

Професорът се хвърли върху Омали и сграбчи скъпоценните си томове. Широкоплещият ирландец го избута настрана, а Пули започна да умолява старика.

— Нямаме какво друго да направим, трябва да ги спрем.

Професор Слокъм се отпусна на стола си и с ужас се вторачи в двамината, които стовариха безценните издания върху скарата и ги подпалиха. Древните книги лумнаха с пращане в синкав пламък, а над него, откъм комина долетя отчаяно драскане и стържене. Сподавени викове процепиха въздуха, а стаята започна да се изпълва с гъст черен дим. Френските прозорци се разхвърчаха с трясъка на строшени стъкла, тежките завеси се издуха от порива на леденостудения въздух. Закачулените спътници на горящото същество блъскаха металния екран и бълваха богохулства с хриптящите си нечовешки гласове. Чу се

трясък и съществото падна в пламъците — драскаше и се гърчеше обезумяло в огнена агония.

Пули грабна ръжена и се нахвърли злобно върху него. Омали хвърли още книги в огъня. Професора пристъпи напред — знаеше какво да прави.

Вдигна бавно ръка като за благословия и започна да изговаря магическите думи на Светото заклинание. Съществото стенеше и се гърчеше в пламъците, размахало ръце към мъчителите си. Пули го държеше на разстояние, а Омали добавяше още гориво към огъня. Движенията на съществото започнаха да се забавят и накрая то се свлече, за да бъде кремирано от всепоглъщащия огън.

Завесите спряха да се издуват и откъм градината се чу висок вой и стенания. Пули запуши ушите си с длани, а Професора стоеше неподвижен като истукан с книга в ръка. Омали избутваше настрана горящите книги, които бяха паднали от камината върху килима. Лицето му бе озарено от маниакална усмивка и той ръгаше останките на падналото същество с нескрита злоба.

Воят от градината започна да затихва, после се възцари тишина и Професора въздъхна дълбоко и рече:

— Всичката пепел трябва да бъде събрана и утре да бъде изхвърлена в Темза; чрез огън и вода и със священото слово ще бъдат унищожени те.

Омали измъкна полуобгорял том от скарата.

— Съжалявам за книгите — рече той, — но какво друго можем да сторим?

— Няма значение, ти действа мъдро и без съмнение спаси живота ни. — Професорът докосна съсипаната корица на старинния том. — Жалко обаче, загубата е невъзвратима.

Пули свали ръце от ушите си.

— Отидоха ли си? — попита глуповато.

— Освен ако не се прегрупират за ново нападение.

Професорът поклати глава.

— Смятам, че няма да имат голямо желание да се върнат, но само като си помисля какво ще стане, след като съобщят за загубата на другаря си, се разтрепервам.

Омали подсвирна.

— Нашият човек няма да е много доволен.

— Ние сме обречени — рече отново Пули. — Всички сме обречени.

— Джим — рече уморено Омали, — ако още веднъж произнесеш „Ние сме обречени“, ще забравя за дългите години на благородното ни приятелство и ще ти префасонирам човката с кокалчетата на здравето си юмруче.

— Стига, стига, господа — рече Професора. — Имам една бутилка портвайн и предлагам да я изпием, преди да се отдадем на заслужена почивка.

Омали потърка ръце.

— Това ще е чудесно.

Пули сви рамене.

— Какво още може да се случи? — попита той.

Розова зора се спусна над Брентфорд и позлати върховете на покривите с бледия си оттенък. Птиците, които вече трябваше да са отлетели на юг, за да зимуват в тропичния климат, стояха в мълчаливи редици и се чудеха на необичайния сезон. Когато слънцето се издигна бавно в небето, всичко подсказваше, че ще има още един хубав и безоблачен ден.

Пули се събуди първи. Чу млекарската кола да трополи по калдъръма на „Бътс“, надигна се вдървено, отиде до френските прозорци и дръпна тежките завеси. Слънчевите лъчи пробиха през металния екран, хвърлиха златни ромбове върху килима на Професора и накараха Джим да запремигва бързо-бързо, докато изпълняваше ритуалните движения на търсенето на първия фас за деня.

Като всеки първи фас и този беше убиец. Между пристъпите на кашлицата Джим се опитваше да вдиша от сладостния аромат на градината, като в същото време оглеждаше пораженията от отминалата нощ. Френските прозорци отново бяха изтръгнати от пантите си и треските от черчеветата им бяха пръснати по малката морава и цветните лехи. Парчета стъкло блещукаха ярко на утринната светлина.

Жестоката кашлица на Пули разбуди Омали и почесвайки се по долната половина на тялото си, той се затътри към него.

— Каква бъркотия — рече ирландецът. — Стъklarите ще започнат много да уважават Професора за лудите купони. И ще бъдат

прави.

Пули улови металната рамка на екрана и попита:

— В колко часа ще се отвори това?

— Не беше ли в девет?

Часовникът на библиотеката „Мемориъл“ удари осем.

— Значи след час.

Омали раздруса леко Професора, за да го събуди. Старикът протегна крехките си крайници под акомпанимента на ужасни изпуквания на кокали. Прозя се широко.

— И тъй, значи още сме живи — истинска благодат.

— Не е останало много от прозорците ви — рече Джим. — Може би ще излезе по-евтино стената да се зазида.

Професора погледна ръчния си часовник и свери показанията му с тези на часовника над камината.

— Мисля, че е време за закуска.

Той позвъни с индийското бронзово звънче на писалището си и на вратата на кабинета веднага се почука, след което се чу превъртането на ключ в бравата. Вратата се отвори и в рамката ѝ се появи грохналата фигура на Гамън.

— Закуска за трима, сър — рече той и вдигна прекалено големия поднос, за да го видят.

— Бях го освободил за снощи — обясни Професора, докато тримата се настаняваха около мароканската масичка, след което се заеха лакомо да унищожават купищата препечени филийки, наденички, яйца и бекон, натрупани върху подноса. — Казах му да се върне в седем и ако намери къщата невредима, да приготви закуска за трима.

— А ако къщата не бе невредима? — попита Омали между две хапки.

— Ако вратите бяха разбити и бе очевидно, че някой е влизал вътре, му бях наредил да запали къщата, веднага да замине и никога повече да не се връща по тези места.

— И той щеше да го направи?

— Безусловно.

Омали подсвирна.

— Той наистина е верен слуга. Ако аз бях на негово място, първо щях да си помисля да спася някои от по-ценните предмети от огъня.

— Гамън не се нуждае от това. Погрижил съм се дългите му години служба да не останат невъзнаградени.

— Вие сте странен човек, Професоре.

Професора поклати глава.

— Тъкмо обратното, мотивите ми са най-обикновени — да усъвършенствам науката и да се боря със злото.

— Това само звучи просто.

Професорът отхапа от препечената филийка.

— Вярвам в съдбата — рече той. — Вярвам в съществуването на космически свръх план. Никой човек не е без цел, но малцина, да не кажем никой, откриват своята, когато стане прекалено късно. Може би имам късмета да вярвам, че съм намерил своята, а може и да не е така. Възможно е незнанието да е истинското блаженство. Записано е, че „малкото познание е опасно нещо, но голямото познание е истинско нещастие.“

— Писал го е сигурно Норман — рече Пули, докато набутваше още една наденичка в устата си.

— Най-лесно се удовлетворява човек без талант или без амбиция. Той живее живот без заблуди, други хора поставят целите му и той е доволен.

— Това е потискаща мисъл — рече Омали, — защото точно тази дефиниция обхваща повечето хора в нашето сегашно общество.

— Винаги трябва да се поддържа равновесие. Всички имат свое предназначение — и просякът, и кралят, — и така е било винаги. Не би могло да има гиганти, ако няма джуджета.

Пули си помисли, че би могло и да има, но си замълча, тъй като нямаше желание да се въвлича в тежък спор по това време на деня.

— Я чакайте малко — рече изведнъж той, — как е влязъл Гамън, след като всички ключалки са с часовников механизъм?

Омали повдигна подозрително вежди към Професора, но старикът само се изкикоти и продължи да закусва. Пиха черно кафе и накрая Гамън се върна да отнесе подноса. В девет часа ключалката на металните щори изщрака и Професора ги вдигна. Гамън бе измел цялата пепел от камината и я бе прибрал в чувал. Професора връчи чувала на Омали с изрични указания:

— Трябва да я разпръснеш поне на половин миля разстояние — обясни той, — за да няма възможност частиците да се съберат отново.

А сега трябва да се сбогувам с вас, господо. За мен вече не е безопасно да остана тук. Имам жилище недалеч от тук и ще се настаня там. А сега вървете и очаквайте да ви се обадя, не разказвайте никому за случилото се и непрекъснато бъдете нащрек. Би трябвало по светло да сте в безопасност, но нощем не ходете никъде сами, не позволявайте и да ви разделят.

Двамата прекрачиха през френските прозорци, преминаха през натрошените стъкла и се запътиха към портата на Професора. Обърнаха се да му махнат за довиждане, но старикът вече го нямаше.

21

Хората от Брентфорд започнаха да ги наричат сиамските близнаци. От момента, в който разпръснаха зловещото съдържание на чувала над реката, Джон Винсънт Омали и Джеймс Арбътнот Пули не можеха да бъдат видени разделени. Дните минаваха скучно, тъй като Професора не им се обаждаше. Пули се питаше дали старикът не бе изгубил кураж и не бе решил да офейка, но Омали, чиято вяра в Професора граничеше с безусловното, не искаше и да чуе.

— Той преживя твърде много — уверяваше той Пули, — и няма да се успокои, докато онзи папа Алекс не потъне в тъмата на забвението, откъдето и дойде.

— В цялата тази работа има нещо от Дамоклевия меч — рече Джим. — Имам чувството, че зад всеки ъгъл дебне нещо, всеки път, когато звънне телефонът, или се появи пощенският раздавач, ми се налага да хукна към тоалетната.

— Напоследък и на моя пикочен мехур не може да се разчита особено — каза мрачно Джон.

— Та като се разговорихме за пикочни мехури, май е време вече да отварят.

Джон кимна. Той нямаше ръчен хронометър, но биологическият му часовник му съобщаваше с точност до минута работното време на кръчмите в окръга.

— Един пайнт „Лардж“ ще ми дойде добре.

Пред входа на „Лебеда“ бе паркиран камион на строителна фирма и двама смугли индивида с тропически произход въртяха мистрии и кърпеха с хоросан повредената стена. Невил, все още с превързана ръка след сблъсъка си с неотварящия се колет на Професора, остави халбата, която полираше и се обърна към тях с едно намусено „Какво да бъде?“

Омали повдигна вежда и попита:

— Нима още се чумериш заради онази дупка в стената, а, Невил?

— Аз съм търпелив човек — отвърна нещатният барман, — но тази година ми се струпа доста, с опасностите от каубойската вечер и всичко останало. Всеки път, когато седна и започна да подреждам нещастията, които връхлетяха това заведение през последните месеци, винаги изскача твоето име, Омали — неизменно като часовников механизъм.

— Той е човек, срещу когото са съгрешавали повече, отколкото той самият е съгрешавал — намеси се услужливо Пули.

— А твоето име изплува винаги на второ място, Пули.

— Добре се справят онези с предната стена — рече Пули и се усмихна. — Какво казаха от пивоварната?

— Както изглежда, нещата там не минаха зле — отвърна Невил. — Казах им, че е било гръм.

— Гръм ли? И те повярваха?

— Да, не само повярваха, ами и казаха, че поради очевидната опасност, ще увеличат заплатата ми, но не смятат за разумно да инсталират новия компютъризиран касов апарат, да не би електрониката му да привлече нови космически нападения срещу заведението.

— Браво — каза Джим, — значи всичко е добро, когато свърши добре. — Той потри ръце и посочи към дръжките на бирените помпи, сякаш искаше да каже: „Тогава би трябвало да почерпиш по една-две бири.“

— Не всичко е добро — рече хладно Невил и размаха бинтования си пръст. — Някой можеше да бъде убит, затова повече не мога да търпя подобно нещо. Това тук е кръчма, а не изпитателен полигон за някакви шибани снаряди.

Невил преброи точния брой пенита и половин пени, пушна ги в чекмеджето и завъртя дръжката на апарата, докато не се появи надписа „Няма продажба.“ Сиамските близнаци си взеха халбите и се настаниха на една странична маса. Можеха да си предложат един другиму твърде малко теми за разговор; бяха изчерпили повечето, поради наложената им напоследък близост, която ги бе принудила да са свидетели на едни и същи събития. Ето защо си седяха и повечето време мълчаха, потиснати от страхове за неочаквани телеграми или съобщения, изпратени по пощенски гълъб.

Барът далеч не беше пълен. Стария Пийт седеше на обичайното си място, Чипс се бе проснал пред него и се правеше на безразличен към нежеланото лазене на една муха месарка към задните му части. Норман седеше на бара, нахлупил необикновена шапка с водно охлаждане, собствена направа, имаше и още двама-трима редовни посетители, които въпреки жегата опитваха флегматично да играят дартс. Електрически вентилатор индийски тип, инсталиран от пивоварната, се въртеше на тавана с дузина обороти в час и леко разклащаше свръхнагорещения въздух. Брентфорд отново бе изпаднал в апатия. Слънцето грееше през горните прозорци и мухите бръмчаха в ексцентричните си спирали над бара.

Пули гаврътна халбата си и рече:

— Погледни ги, целият град сякаш е замрял. Ние прекарваме нощите в мисловни битки със силите на мрака, докато Брентфорд най-кратко спи. Изглежда тъпо, нали?

Омали въздъхна.

— Но може би точно заради това вършим всичко — за да можем да седнем за малко в „Лебеда“, докато светът се разхожда навън.

— Може би — рече Пули и приключи с халбата си. — Още по една?

— Идеално.

Пули отнесе празните чаши до бара и, докато Невил ги пълнеше отново, опита всичко възможно да завърже някакъв разговор с нещатния барман.

— Е, какво ново, Невил? — попита. — Как се върти светът напоследък?

— По веднъж на всеки двацет и четири часа — бе отговорът.

— Но все нещо трябва да се случва?

— Гребното езеро в Гънърсбъри пресъхнало — рече нещатният барман.

— Удивително — коментира Пули.

— Температурата се качи с още половин градус.

— О, това е хубаво, радвам се, че можем да очакваме малко хубаво време.

— Извадили два трупа от реката край Чизуик, били заседнали в тинята, след като нивото на водата спадна.

— Не думай! — рече Джим. — Да не би да познаваме някого от тях?

— Надявам се — не. Единственият изчезнал от Брентфорд през последните шест месеца е Соуп Дистант, но той е сам.

Лицето на Пули потрепна неволно, сигурно бе, че рано или късно някой нямаше да пропусне да открие добрия стар Соуп.

— И никой не знае какво се е случило с него, така ли? — попита небрежно.

— Носи се слух, че емигрирал в Австралия, за да бъде по-близо до дупките си в полюсите.

— И никой не е идентифицирал трупове в Чизуик?

— Не — отвърна Невил и бутна двете халби през бара. — Рибите са си свършили доста добре работата, но се смята, че са били двама пияни градинари, защото са намерили до тях и ръчна количка.

Пули, който бе вдигнал халбата към устните си, се задави и вдигна струя пяна към ноздрите си.

— Да не би нещо да не е наред, Джим?

— Не, просто ми влезе в кривото гърло.

— Е, може би преди да се задавиш до смърт, няма да имаш нищо против да платиш тези две питиета?

— О, да — рече Джим, избърса лице с ръкава на ризата си и рече: — Извинявай.

Омали бе подслушал всяка думица от разговора и когато пребледнелият Пули се върна с халбите, сложи пръст пред устните си и поклати глава.

— Кои мислиш, че са? — прошепна Джим.

— Нямам представа, а и няма начин Капитана да ни каже. Но аз се безпокоя за количката, ами ако някой я познае? — Омали загриза ноктите си. — Трябваше да съобщя, че е открадната — рече той. — А сега вече е малко късничко.

— Дори да я идентифицират като твоя, няма нищо, което да те свързва с трупове. Ние не знаем кои са били; малко вероятно е да си убил двама напълно непознати и след това да си изхвърлил трупове им със собствената си количка.

— Английската Гарда^[1] не ме долюбва — рече Джон. — Най-малкото ще ѝ достави удоволствие да ме поразпита.

— Както и да е — отвърна Джим, — които и да са жертвите, те сигурно са били убити известно време преди Капитана да ги превози през парцелите и да ги изхвърли после в реката заедно с твоята количка, значи имаме перфектни алибитата, защото по това време бяхме на каубойската вечер и всички ни видяха.

— Аз се измъкнах да зароя в парцела си една каса „Олд шейкбели“ — изстена Омали.

Пули се почеса по главата.

— Е, тогава май най-добре ще е да се предадеш. Или пък можем да отидем до Чизуик и да откраднем обратно количката ти, или да я подпалим, или нещо подобно.

Омали поклати глава.

— Добре е известно, че в полицейските участъци се прониква трудно с взлом.

— Нямам други предложения — рече Джим. — Мога само да ти препоръчам предпазливост и да поддържаш вече легендарното ни снишаване.

— Можем просто да си признаем — рече Джон.

— „Ние“ ли? — попита Пули. — И откъде ти хрумна това „ние“? Количката си беше твоя.

— Искам да кажа, че можем да разкажем на полицията за видяното; това може да стартира разследване за случващото се в мисията.

— Не мисля, че Професора би одобрил, това може да попречи на плановете му. А и полицията може да предяви обвинения в заговор, защото не сме се явили по-рано.

Седналия до бара Норман, който кротко си четеше вестник „Брентфорд мъркюри“ рече внезапно:

— Я гледай ти каква работа.

— Какво пише? — попита Невил.

Норман заби пръст във вестника.

— „Ръчна количка — главна улика в двойно убийство.“

— Тъкмо разказвах това на Пули — рече Невил и посочи към масата на Джим.

Ала не — нямаше нищо, което да свидетелства, че Джим Пули или Джон Омали някога са били там, нищо, освен две наполовина

изпити халби с „Лардж“, които се загаряваха върху масата, както и двойната врата на бара, която се люлееше безшумно на пантите си.

Магазинът на Норман бе затворен за половината от деня и няколко копия от „Мъркюри“ все още бяха останали в закрития с мрежа вход. Джим взе един брой и дрънна пощенската кутия — идеална имитация на пускане на монети през нея. Той и Омали разлистиха страниците.

— Ето я — рече Джим. — „Ръчна количка — улика в двойно убийство. Чизуикската полиция, която води разследването на двата трупа, намерени на брега при спадането на нивото на Темза миналата седмица, смята, че имат улика, която води към собственика на ръчната количка, намерена на местопрестъплението. Инспектор-детектив Сирил Баркър сподели в ексклузивно интервю за «Брентфорд мъркюри», че очаква скоро да бъдат осъществени бързи арести.“

— Това ли е? — попита Омали.

— Да, не бих рекъл, че топ-репортерът на „Мъркюри“ ще спечели наградата „Журналист на годината“ за тази си дописка.

— Но няма снимка на количката, нали?

— Не. Или репортерът не е имал филм в апарата си, или полицията е сметнала, че това е ненужно.

— Но как смяташ, какво означава „бързи арести“?

Думите му бяха удавени от воя на сирената на полицейски автомобил. Колата премина с висока скорост и на червено в дъното на „Ийлинг роуд“, профуча покрай тях и закова със свирене на гуми на стотина метра — пред „Летящия лебед.“ От колата изскочиха цивилен детектив и трима яки полицаи, които се втурнаха в кръчмата.

Двамата мъже не изчакаха да видят какво ще се случи. Спогледаха се, хвърлиха вестника и офейкаха.

В лагеруването на открито се крият много удоволствия. Нощта, прекарана под брезента, вятърът в косите и свежия въздух в дробовете. Възможност да избягаш от всичко и да си общуваш с природата. Дни, прекарани на горски полянки, да наблюдаваш танцуващите сред листата слънчеви лъчи, ослепяващи очите. Птичи песни в ранни зори,

които изпълват ушите. Хармония с пасторалния дух на Стария свят. А нощем — време за мечтание около пращящия лагерен огън, сладкият аромат на обраслия с мъх торф и борови иглички. Е, на това му се вика живот!

Омали се събуди стреснат, нещо натискаше здраво гърлото му и спираше дъха му.

— О, уф, махни се, махни се.

Тези проклетия бяха адресирани към Джим Пули, чиито прекалено голяма висока обувка се бе наместила под брадата на Омали.

— Ще се разкараш ли, като ти казвам?

Пули също се събуди сепнат.

— Къде съм? — изстена той.

— Където си беше през последните два дни, в моята шибана барака на парцела.

Пули отново изстена:

— Такъв хубав сън сънувах. Не издържам повече тук. Не мога да живея като беглец в някаква барака, иска ми се Арчрой никога да не я бе построявал отново. Трябва да се откажеш, Джон, да заявиш, че снемаш отговорността от себе си, аз ще те подкрепя.

Омали не го слушаше, а белеше картоф. Огромната купчина обелки пред него говореше най-красноречиво за ограничената диета, с която преживяваха двамината напоследък.

— За закуска ще имаме картопки — обяви той.

Пули издаде противен звук и се улови за куркация стомах.

— Ще си пукнем от картофено отравяне — изхленчи той. — За вас, хората отвъд морето, няма страшно, но ние, британците освен от картофите се нуждаем за оцеляването си и от още нещо.

— Картофът е пълен с витамини — рече Омали.

— Пълен е с личинки на мухи.

— Картофът е приятел на човека.

— Повече бих предпочел едно яйце.

— Яйцата също си имат своите качества, но нищо не може да се сравни по съдържание на витамини, въглехидрати и хранителна стойност с богоизбраната храна — картофа.

Пули направи гримаса.

— Даже и брюкселското зеле е за предпочитане.

— Внимавай какво говориш — рече Омали, — няма да допусна подобен език.

— Извинявай — рече Пули, — просто ми се изплъзна от езика. — Потупа се по джобовете с надеждата да се появи някоя цигарка, пропусната през всичките му предишни отчаяни потупвания по джобовете. — Пак нямам цигари.

— Нали имаш лула — каза Омали, — знаеш къде са обелките, а най-отдолу са най-хубавите.

Пули отново издаде жален звук.

— Ядем ги, пушим ги, спим върху тях, единственото, което не правим, е да разговаряме с тях.

Омали се изкикоти и рече:

— Аз го правя. Тези момчета не са толкова тъпи, колкото изглеждат. — Той премести мръсния тиган върху тухлената печка, която бе иззидал. — Картофки на бар-бе-кю — обяви и запали огъня. — Днес пържени картофки в собствен сос, разбъркани само веднъж и подправени с...

— Подправени ли? С какво?

— С нежни златисти резенчета... картофи!

— Не мога повече — извиси отново жалостиво глас Пули. — Цели два дни тук само се питаме кой ще дойде пръв — полицията или онзи маниак от мисията. Не мога повече, дойде ми твърде много.

— Твоите картофки са почти готови — рече Омали, — а тази сутрин имам още нещо към тях.

— Картоф бургери ли? — попита Пули. — Или Кентъки фрайд картофи, или картофени шишчета?

— Близко си — рече Омали и вдигна прашна бутилка към светлината. — Картофен джин. Сетих се, че имах останали няколко бутилки, скрити на дъното на картофените чували. Добро място за криене, нали?

Пули прокара длан по брадясалото си лице.

— Картофен джин ли? Бива ли го?

— Най-добрият, но като видях какво е отношението ти към картофите, няма да те обиждам като ти предлагам от него.

— Няма да се обидя, уверявам те. Всъщност — рече Пули, взе няколко резенчета картофи и ги лапна, — тези приятелчета вече взеха

да ми харесват. Ох, ох! — изплю той картофите и започна да си вее отчаяно на изгорения език.

— По-добре е да се оставят малко да изстинат — информира го Омали. — Ето, пийни една глътка.

И той отвори бутилката и я подаде на Пули.

Пули отпи и рече:

— Не е лошо.

Омали го гледаше с любопитство. Пули забеляза, че брои под носа си.

— Девет, десет — рече Омали.

— Уф, Господи! — изграчи задавено Пули и се улови за гърлото. По челото му изби пот, а очите му започнаха да се изцъклят.

— Плъзва по цялото тяло, нали? — попита Омали, ухили се палаво и отпи малко по-малка глътка от бутилката, която Пули бе пуснал навреме в протегнатите му ръце.

Носът на Пули придоби най-неприятен оттенък на червения цвят, а от очите му излизаше пара.

— Това питие определено има нещо общо с „Олд шейкбели“ — рече той, когато най-сетне успя да си върне гласа. — Но дай да дръпна още една глътка, за да го почувствам най-пълно.

Двамата поседяха известно време на утринното слънце, споделяйки бутилката и дъвчейки картофките на Омали. Най-накрая Джим каза сериозно:

— Знаеш ли, Джон, ние наистина не можем да продължаваме повече така, опасно близко сме до мисията и ако онзи тип не ни пипне с папските си лапи, тогава някой друг ще забележи дима от огъня и ще съобщи за присъствието ни на полицията.

Омали кимна сериозно.

— Всичко това, разбира се, ми мина през ума, наложената ни изолация тук ни даде и на двамата време за размисъл. Аз самият съм готов да седя и да чакам съобщение от Професора, а ти?

Пули сви безпомощно рамене.

— Какво мога да кажа, затънал съм до гуша във всичко това и мисля, че нямам голям избор.

Омали му подаде отново бутилката и се облегна назад, върху чувалите с картофи.

— Няма да умрем от глад — рече той, — макар да се боя, че дори аз си имам лимит на нещата, които мога да приготвя от картофи.

Пули се бе изправил на крака, заслонил с дясната си длан очите от слънцето, той сякаш оглеждаше околността.

— А сега де, какво би казал за това? — попита той, озадачен.

Омали се надигна и застана до него.

— Къде? — попита. — Какво гледаш?

Пули посочи:

— Прилича на виещ се дим, или на малко черно облаче.

Омали заслони очи и ги присви срещу омарата. Една тъмна форма се виеше в небето и колкото повече я гледаше, толкова по-голяма и по-черна ставаше.

— Това са скакалци — рече Джим, — шибана напаст от скакалци.

— Не са скакалци — изписка ужасен Омали, — това са птици, птиците от градината на Арчрой. Бягай, спасявай се!

Краката на Пули бяха като вкопани в земята.

— Не мога да бягам — изхленчи той. — Боя се, че картофеният джин е слязъл в краката ми.

— Бързо в бараката тогава.

Омали сграбчи другаря си за раменете и го блъсна назад, след което затръшна вратата. Само след няколко секунди пронизително пищящата маса от птици покри парцела със своя пърхащ, пернат облак и закри слънцето. Шумът бе оглушителен, острият клюнове драскаха и почукваха по ръждясалите ламарини на малката колиба, хиляда малки, с остри нокти крака се впиваха в нея. Ръцете на Пули отново се озоваха върху ушите му, докато Омали отбиваше щракащите клюнове, които се опитваха да проникнат през процепите на вратата.

— Направи нещо, Джим — извика и гласът му се извиси над врявата. — Ако влязат вътре, от останките ти едва ли ще може да се напълни и кутия за тютюн, която да бъде изпратена у дома.

Пули започна да се върти в кръг, пляскаше с ръце и крещеше с все сила. Това бе техника, която бе практикувал като хлапак, и тя винаги му бе служила вярно, когато трябваше да си пробива път.

Птиците обаче, изглежда, не се трогваха от поведението на Пули, освен ако не се брой фактът, че атаките им срещу колибата ставаха все по-неистови и зловни. Изпращя разцепено дърво и за свой ужас Омали

забеляза как по стените започнаха да се появяват редица малки пукнатини. И тогава нападението изведнъж престана. Пули се усети, че се върти, пляска и крещи в пълна тишина. Птиците бяха отлетели.

— Птиците са отлетели — рече Джим и прекрати глупавото си въртене.

— Не са — отвърна Омали. — И аз се хванах на подобен номер при първия ми сблъсък с тях.

Пули залепи око върху една от пукнатините.

— Не се виждат.

— Някъде наоколо са, на покрива или отзад.

— Тогава да се опитаме да избягаме.

— Не бих те посъветвал да го правиш.

Двамата се отпуснаха в полумрака върху чувалите с картофи. Беше тясно и тъй като слънцето неумолимо напичаше покрива, вътре бе и невъобразимо горещо.

— Тук ще си умрем, не ще и дума — рече Пули, — ще се задушим като плъхове в капан.

— Не започвай пак — отвърна Омали и размаха юмрук в мрака.

Минаха няколко дълги минути; някъде в далечината часовникът на библиотеката „Мемориъл“ удари десет. На няколко метра от бараката Марчънт, велосипедът на Омали, лежеше като купчина изкривени железа и разсъждаваше за нехуманното отношение на хората към велосипедите и на птиците към хората. Джим съблече с мъка сакото и нави ръкавите на ризата си.

— Имаш ли още от онзи картофен джин? — попита той. — Ако ще трябва да се мре, бих предпочел да умра така, както съм живял — в пияно състояние.

— Никой няма да умре — увери го Омали (макар за Пули гласът му да прозвуча малко на кухо), — но ще ти бъда много благодарен, ако бъдеш така добър да насочиш огромния си интелект към намирането на някакви начини да улесним бягството си.

След това той измъкна още една бутилка от чувала с картофи и я подаде на другаря си.

— Притежаваш много красив обрат на речта, Джон — рече Джим, издърпа тапата и отпи голяма глътка. Подаде бутилката на Омали, който също отпи и му я върна. — Как би могъл човек да прогони птиците, това определено е невъзможно.

— Ловната пушка е решението — каза Пули. — С двете цеви и с дребни сачми.

— Боя се, че ще трябва да чакаме доста време преди да намине някой ловен надзирател.

— Тогава можем да прокопаем тунел. Като копаем надолу бихме могли дори да попаднем на някой от подземните лабиринти на Соуп.

Омали потропа върху бетона с подкованите си обуца.

— Да не забравяме, че мисля.

— Плашило тогава.

Омали потърка брадата си.

— Не мога да повярвам, че едно плашило ще подплаши тези момчета, но ако ме оставиш няколко минути на мира... мисля, че имам идея.

Часовникът на библиотеката отброи половин час и след малко в малката барака можеше да се види Пули, облечен само с жилетка и долни гащи.

— Ти сменяш ли си понякога чорапите, бе? — попита Омали, стиснал с два пръста носа си.

Джим го погледна тъжно в мрака.

— Сигурен ли си, че това ще подейства? — попита той.

— Повярвай ми — отвърна Омали. — Планът е самата простота.

Пули задъвка долната си устна и рече:

— На мен не ми се вижда много хубав. Не съм и наполовина дебел, колкото едно плашило.

Бележките му се отнасяха до чучелото в цял човешки ръст, което Омали майстореше с одеждите му. Беше завързал ръкавите и крачолите на панталоните и ги пълнеше с картофи.

— Трябва да му придадем известна тежина — рече Джон. — Как върви главата?

— Чудесно — отвърна Джим. — Бих искал да се гордея, че ако ми попадне ряпа, която с възмущение откривам, че си скрил от мен за собствена консумация, и едно джобно ножче, съм в състояние да извая толкова величествена глава, че да засрамя легендарния Огюст Роден.

Пули му подаде скулптурния си шедьовър и Омали го закрепил здраво между раменете на чучелото.

— Много хубаво — рече той.

— Ще бъде много хубаво, ако измами птиците.

— Ще ги измами — каза Омали. — Имай ми доверие, бе!

— Ами аз? — оплака се Пули. — Ще трябва да препускам по улиците по долни дрехи.

— Помислил съм и за това, остави на мен. Готови ли са бутилките?

Пули вдигна две бутилки с картофен джин. Тапите им бяха извадени и от гърлата им стърчаха напоени с джин платнени фитили ленти, отпрани от пешовете на ризата на Джим — приличаха досущ на коктейли „Молотов.“

— Я най-добре полей нашия приятел — рече Омали. — Нали искаме цялата тази работа да постигне най-голям ефект.

Пули извади последната бутилка и я изля върху чучелото.

— Ха така — каза Омали, задържа чучелото с една ръка, а с другата го прекръсти.

— Това ми подейства много успокоително — рече Джим.

— Имаме само една възможност, Пули, не я проваляй, чуваш ли?

Пули поклати глава.

— Няма, ама ми се струва, че това е трагичен край за един хубав костюм.

— Ще ти купя друг — каза Омали.

— С какво? Нямах пари, а и носиш другия ми костюм.

— Можеш да вземеш моя пуловер от остров Феър и белите ми панталони за крикет.

— Господ да те поживи.

Омали откряна вратата на бараката. Над парцела цареше спокойствие, безмилостното слънце печеше и без друго изгорялата земя, а в далечината по виадукта прогърмя влак.

— Сега или никога — рече твърдо Омали.

Сграбчи чучелото и го хвърли с все сила.

Страхотна вълна разлюля въздуха над бараката и върху чучелото връхлетя пискаща, крачеща каскада от птици, изпаднали в цялата си перната ярост. Пули щракна запалката си и подпали фитилите от пешовете на ризата.

— Хвърляй ги — изкрещя Омали.

Пули ги хвърли.

Последва двойна експлозия, силен проблясък и огромна огнена стена погълна пернатата орда. Без изобщо да се обърнат назад Пули и

Омали отново си плюха на петите и побягнаха.

[1] Гарда — така се нарича полицията в Република Ирландия. —
Б.пр. ↑

Олимпийската надежда на Brentford и неговият ирландски треньор завиха тичешком и поеха по булевард „Мейфкинг“, побягаха още малко и се спуснаха по една странична уличка към портата към задния двор на къщата на Джим Пули. Съседката госпожа Кинг надникна над простора с прането към тях.

— Навъртаха се хора, които питаха за теб, Джим Пули — рече тя.
— Защо тичаш по долни гащи?

— Тренира — отвърна Омали. — Кой се е навъртал да разпитва?

— Ти си гледай работата, говорех с господин Пули.

Омали я дари с усмивката си на победител. Хубавка е, помисли си той, как съм пропуснал досега да се запозная с нея.

— Кой ме е търсил — попита Джим. — Приятели, или?

— Полицията беше тук — отвърна самодоволно госпожа Кинг.
— Детектив Баркър, остави си визитката.

Тя бръкна в джоба на престилката си и извади измокрена и смачкана визитка, която очевидно бе обиколила квартала.

— И какво искаше? — попита невинно Джим, приемайки картичката.

— Не каза, каза само да му се обадиш, веднага щом се върнеш, ако разбираш какво искам да кажа. И да ти река, изобщо не съм изненадана, години наред си го търсеше, Джим Пули. Непрекъснато, по всяко време на деня и нощта да се прибираш кърган и да вдигаш толкоз шум.

Пули пренебрегна брътвежа ѝ.

— Някой друг да ме е търсил?

— Един старец с бяла коса и черно палто.

— Професора — рече Омали.

— Не говоря с теб. Ей, ти к'во си ме зяпнал?

Погледът на Омали шареше по плътното прилепналата престилка на госпожа Кинг.

— Събличах те с поглед.

— О, така ли?

— Да, и онази безопасна игла, с която си закопчала кюлотите си, вече е леко ръждясала.

Госпожа Кинг се озъби злобно на Омали, хвърли прането в панера, запъти се към дома си и хласна с все сила задната врата.

— Това разумно ли беше? — попита Джим. — В този момент тя навярно вече звъни на полицията.

— Не вярвам — рече Джон и се ухили похотливо. — Мисля си, че доста ме хареса.

Пули сви рамене, извъртя нагоре очи и каза:

— Методът ти изобщо не е оригинален, най-меко казано.

Двамата изкачиха стълбичките и изчезнаха зад кухненската врата на Пули. В гардероба му бяха останали твърде малко неща, годни за носене, затова той бе принуден да навлече ризата, пуловера от остров Феър и белите панталони за крикет, оставени от Омали. Отказа се обаче от лачените танцови обувки, предпочете да си остане с подкованите обуца.

— Истинско конте — коментира Омали.

Пули не беше много убеден.

— Е, и какво ще правим сега — попита той.

— Можем да започнем с една прилична, макар и закъсняла закуска. Какви запаси имаш в килера си?

Пули намери две кутии консервиран боб, които той и Омали излапаха с наслада.

— А сега какво? — попита той.

— Ще трябва просто да чакаме Професора да дойде отново.

— Или полицията.

Омали кимна мрачно:

— Или полицията.

Денят измина; нямаха кой знае какво да правят. Омали си играеше с копчетата на старинния радиоприемник на Пули, но успя да изтръгне от него само пукането на статично електричество и едно предаване, което май бе от времето на войната. Към пет и половина двамата крачиха из стаята като затворени в клетка животни и бяха опасно близо до избухването.

Най-накрая Пули не издържа:

— Мисля да поизляза до кръчмата на Джак Лейн за две-три бутилки светло пиво.

Омали го изгледа с подозрение и рече:

— Най-добре е да не се разделяме. Ще дойда с теб.

— Добро момче.

Ако атмосферата в „Летящия лебед“ бе извън времето, то още повече бе такава тази в кръчмата на Джак Лейн. В нея цареше позитивният дух на музей. Никой не можеше да си припомни да е правена каквато и да е промяна след 1928 година, когато „Брентфорд“ спечели купата на Футболната асоциация и Джак Лейн се върна от мача да поеме кръчмата като собственик. „Четиримата конници“, както бе по-правилно да се нарича заведението, макар никой да не помнеше да е било наричано така, се бе превърнало в параклис, посветен на славните час и половина на Брентфорд на свещения терен на „Уембли“.

Вярно, когато Джак напусна играта, за да се заеме с лицензната търговия, неговият отбор изгуби най-добрия си дрибълор и започна да изпада във все по-долни дивизии, за да се изгуби като двушилингова монета в автомат за цигари. А самият Джак се превърна в нещо като жив паметник. На избелелите фотографии на тима, който бе водил като капитан, се виждаше изправен мирно, облечен във фланелка с широки райета, с шорти, стигащи почти до глезените и с кожена топка между краката. Едно по-внимателно вглеждане в тези по-размазани реликви показваше, че Джак почти не беше се променил през последните петдесет и четири години. Имаше същата горда осанка, беззъбото му лице се усмихваше, а плешивата му глава отразяваше слънцето над „Уембли“.

Вече прехвърлил осемдесетте, той се възползваше от този факт и управляваше своя настлан с калдъръм замък, забавен гном, който не се интересуваше изобщо от външния свят и тъй наречените „променящи се времена“. Бе забелязал избухването на Втората световна война, само защото го бе разбудил шумът и се бе зачудил защо толкова много от по-младите му посетители бяха започнали да носят униформи.

Когато Пули и Омали плахо влязоха в салона на бара, старият гном бе кацнал на столчето си до касовия апарат и ги погледна с бързо

отлитащ интерес.

— Затворете я тази врата — измърмори той, — ще влезе студът.

Пули погледна към Омали, който сви рамене.

— Сигурно си мисли, че още е зима.

Пули смяташе да каже „Две бутилки светло пиво, моля“, но някак си не можеше да произнесе думите и затова рече:

— Два пайнта „Лардж“.

Омали потупа другаря си по гърба. Древният спортист слезе трудно от столчето си и се затътри към помпите. Пули си спомни, че в „Конниците“ винаги бе за предпочитане да се поръчват по два реда едновременно, тъй като жаждата на човек невинаги можеше да издържи на чакането, докато Джак методично точеше халбите.

— По-добре да бъдат четири — рече Омали, комуто дойде на ум същата мисъл.

Джак измърмори под носа си нещо нецензурно и потърси още две пайнтови халби.

— Е, какви са новините, Джак? — попита весело Омали.

Джак Лейн се усмихна и избърса носа си с ръкава на одърпания си пуловер.

— Не съм чувал никакви новини, какви новини би трябвало да има?

Омали сви рамене.

— Просто се питах, до теб никога не стига нещо, което да те заинтересува.

— Да не са ти забранили да ходиш в „Лебеда“, Омали?

— Не е това, просто решихме да се отбием, като минавахме, бизнесът нещо не върви, а? — отвърна ирландецът и посочи празния бар.

— Рано е още.

Широко известен бе фактът, че Джак не спазваше разрешеното работно време; малцина влизаха в заведението му, преди кръчмите, които посещаваха често, да затворят.

— Миналата седмица се появи един индийски моряк — рече Джак, докато носеше първата от четирите халби. — Едър беше, ама му рекох: „Я се разкарай оттук.“

— Страхотно — рече Джон. — Значи нищо друго необичайно не се е случвало напоследък.

Джак тъкмо бе изминал половината път обратно до помпите и тъй като Омали бе откъм глухото му ухо, старикът не отговори нищо.

— Мисля, че тук ще бъдем в безопасност — прошепна Пули.

— Може и да поостанем тогава — отвърна Омали. — Ще са ни нужни доста халби, за да понаваксаме последните няколко дни въздържание.

— Вдигам тост за това.

Към седем часа и Пули, и Омали вече се намираха в напреднал стадий на опиянение. Облягаха се на рамото на другия, всеки възхваляваше добродетелите на другаря си и изразяваше вечните си приятелски чувства. Гледката беше доста трогателна.

— Палячовци — мърмореше Джак Лейн.

— Боя се, че природата ме зове — рече Пули, — и то с неумолим тон.

— Аз самият трябва да призная, че дочух настоящите й викове — отвърна Омали.

Двамата скочиха, залитайки, от столчетата си и се заклатушкаха към вратата. Заведението на Джак не можеше да се похвали с тоалетна, затова човек трябваше да се облекчи в обществената тоалетна, която бе досами кръчмата. Двамата излязоха навън в ранната вечер. Беше непривично тъмно, като се има предвид сезонът, а във въздуха се носеше доловима хладина. Омали погледна небето, нещо в него не беше наред, но той не бе в състояние да прецени какво бе то.

Джим се люшна през вратата на винаги отворената мъжка тоалетна и потърси първата свободна кабинка. Облекчи се с много въздишки и пъшкане.

— Е, една добре свършена работа — рече той и дръпна синджира на казанчето.

Изведнъж един тих глас произнесе името му.

— Кой е? — попита Пули и се огледа изненадан. — Джон, ти ли беше?

Очевидно не беше Джон, защото Пули можеше да чуе същия пристъп на въздишки и пъшкане от съседната кабинка.

— Джеймс — рече отново гласът; идваше иззад желязната мрежа под цистерната с вода.

— Мили Боже — рече Пули, — изгубил съм се и съм попаднал в изповедалня. Отче, прости ми, защото не знам какво правя.

— Джеймс, чуй ме. — Джим прилепи ухо към мрежата. — Няма много време — прошепна гласът. Беше Другия Сам!

— Няма време, за какво няма време?

— Тази вечер ще бъде вечерта, двамата трябва веднага да отидете при професор Слокъм.

Пули изстена отчаяно.

— Май хич не ми се ходи — оплака се той, — не можем ли да го отложим за утре?

Гласът на Другия Сам бе и дрезгав, и настоятелен:

— Трябва да отидете веднага, не губете и минута, и бъдете заедно.

Пули тъкмо щеше да изрази ново оплакване, но Другия Сам вече бе изчезнал и Омали тракаше с вратата.

— Джон — рече Джим, — никак няма да ти хареса онова, което научих току-що.

Ирландецът се клатеше в рамката на вратата, подпрял се на касата ѝ.

— Не си прави труда да говориш — отвърна просто той. — Дочух всяка сричка.

Пули се изправи на крака и потупа другаря си по рамото.

— Съдбата е срещу нас — рече той, — затова най-добре да вървим.

Двамата поеха по булевард „Мейфкинг“ на път към имението „Бътс“ и дома на професор Слокъм. От време на време Омали спираше, за да погледне нощното небе.

— На небесата определено им липсва нещо — рече той.

Пули продължаваше да върви.

— С удоволствие бих ти предложил моето мнение — рече той, — но се боя, че едно допълнително възвисяване на съзнанието може да доведе до нервен припадък, който би могъл да завърши фатално.

Пред библиотеката „Мемориъл“ Пули спря и вдигна ръце и рече:

— Край, не мога повече да продължа.

Строполи се върху любимата си пейка, тежко задъхан се държеше за сърцето.

Омали го дръпна за ръкава на ризата.

— Хайде, ей там зад ъгъла е, а съм сигурен, че ще има време за две-три чаши от уискито на Професора.

Пули се изправи неуверено на крака.

— Трябва да помогнем на благородния ни колега, един добър и учен стар джентълмен. Хайде, Омали, да не се бавим повече.

Къщата на Професора бе със спуснати щори и абсолютно тиха. Докато Пули и Омали се взираха във входната врата, се появи ръката на старика, която обезумяло им махаше да влязат.

Професорът затвори здраво вратата подире им. Къщата тънеше в мрак, осветена само от сребърния свещник, който старикът носеше. Пули забеляза на трепкащата светлина, че лицето му бе бледо, изопнато, с дълбоки бръчки. Изглеждаше ужасно остарял от последния път, когато бяха заедно.

— Добре ли сте, Професоре? — попита загрижено Пули.

Професор Слокъм кимна нетърпеливо.

— Ще се оправя. Ами вие, двамата, как сте след последната ни среща?

— О, добре сме — отвърна Омали, — търси ни полицията, за малко да бъдем изядени живи, но иначе сме добре.

Професорът ги поведе по тъмните коридори към кабинета си.

— Полицията ли? — рече той — Тя пък защо е замесена?

— Намерили са моята ръчна количка в тинята на Чизуик заедно с два трупа. Нахлуха в „Лебеда“, а са ходили и у Пули, разпитвали наоколо.

Тримата вече бяха влезли в кабинета на Професора и старикът запали от свещника си най-различни свещи из стаята.

— Не се бой, Джон — рече той, докато се настаняваше зад писалището си. — Документирал съм на хартия всичко, което се отнася до този случай. Заверено е от нотариус и се намира в безопасна депозитна касетка. Ако не преживея тази нощ, вие поне ще бъдете оневинени в тази връзка.

— Приятно ми е да го чуя — рече Джон, — но, хайде сега, „да преживея“, какво искате да кажете с това?

Докато Омали наливаше в чашите, Професора се настани зад писалището си.

— Тази вечер — каза той, — последователите на онова същество, което нарича себе си папа Александър VI ще се съберат в Моряшката мисия да възславят своя нов месия. Довечера той ще се настани на папския трон и ще „освети“ своята „Света епархия.“

Мисията ще бъде неговият нов Ватикан. Тази вечер ще бъде последната ни възможност да го спрем. Ако не успеем, не виждам някакво бъдеще за когото и да било от нас.

Пули обърна скоча си на една глътка.

— Но мислите ли, че ние сами можем да го спрем?

— Трябва да опитаме.

— И кога ще се проведе тази подигравка със Светата църква? — попита Омали.

— Малко след девет часа. Трябва да се слеем с тълпата, а като влезем вътре, следва да правите точно онова, което ви кажа.

Пули напълни отново чашите и вдигна очи към големия часовник над камината. Той удари осем и половина.

— Разполагаме с половин час — усмихна се той и се отпусна в едно от креслата на Професора с високи облегалки, разположено до камината.

Омали поглади гърлото на кристалната гарафа и потвърди:

— С много време.

Минутите бавно отминаваха. Пули и Омали се подкрепяха, докато гарафата не се изпразни, Професора седеше зад писалището си и драскаше нещо с паче перо върху дълъг пергамент.

Омали наблюдаваше как работи старикът. Нима наистина можеше да се възправи срещу папа Алекс? Омали изпитваше известно съмнение. Професора определено бе изпълнен с добри намерения и познанията му за езотеричното и окултното бяха най-задълбочени. Но кой знае какво дебнеше в мисията? Струваше му се разумно да предположи, че папа Алекс нямаше да бъде без охрана. Затова бе най-добре да се възприеме по-позитивен подход. Нещо по-осезателно от брътвежа на старинни думи. Нещо по-конкретно. По конкретно ли?

Върху лицето на Омали се появи усмивка, която се разшири до размерите на усмивката на чешърски котарак. Конкретно^[1], точно това бе изходът. Или още по-добре — добрата половина тухла, винаги приятел във време на нужда.

[1] Конкретно — concrete, англ. Игра на думи — означава и конкретно, и бетон. — Б.пр. ↑

Часовникът на Професора удари девет и старикът се изправи неуверено на крака.

— Най-добре е да вървим — рече той. — Наметнете се с тези. — Посочи им две кално кафяви наметала, проснати върху страничната масичка. — Ще ви помогнат да се слееете с тълпата.

Омали се изправи и залитна към масичката.

— Много приятно — рече той, след като метна плаща върху широките си рамене. — Много църковно.

Пули стана от стола си и навлече наметалото.

— Много хубав монах си, Джим Пули — рече Омали и се изхили непочтително.

След това двамата закачулени кръстоносци помогнаха на Професора да угаси свещите и го последваха през тъмната къща към входната врата. Професорът я откряна леко и тримата се вторачиха в загадъчната нощ.

Из цялото имение „Бътс“ се движеха тълпи хора с мрачни лица. Вървяха със странна, вдървена походка — досущ като кой знае как оживели свалени от витрините манекени. Очите на тези чучела изглеждаха изцъкдени и безжизнени, ала въпреки това бяха насочени неизменно към мисията.

Професор Слокъм вдигна астрагановата яка на старичкото си палто.

— Хайде — рече той и избута Пули и Омали през вратата, която заключи с тежък железен ключ.

Докато вършеше това, двамината подпийнали другари се спогледаха многозначително, наведоха се незабелязано и грабнаха две еднакви тухли и ги скриха в гънките на робите си.

Потупвайки с обич подутините си, те последваха стария професор по късата пътека към имението „Бътс.“ Тримата се мушнаха в мрачната тълпа, опитвайки се с все сили да възприемат вдървената походка и безжизнения поглед. Превъплъщението на Пули бе

смайващо убедително, но това се дължеше на факта, че бе пиян като талпа. Омали се препъваше около него, от време на време поглеждаше небето и си мърмореше нещо под носа.

С приближаването си към мисията, тълпата, която вече наброяваше неколкостотин души, изведнъж се подреди в колона по един. Тримата видяха, че здраво укрепената врата бе отворена и отвътре струеше мека светлина. Пули се подреди зад Професора, а мърморещият Омали зае ариергарда. При преминаването си през прага на Морската мисия всеки от зомбираните поклонници превиваше коляно и изричаше кратка фраза на древен латински.

Пули с радост забеляза, че фразата, изречена от Професора, докато влизаше, бе доста по-различна от тази на останалите. Джим не си падаше много по езиците, затова измърмори нещо несвързано с надеждата, че никой няма да забележи това. Омали бе следващият, който трябваше да превие коляно, и той го стори, но действието му се дължеше повече на чист късмет, отколкото на вярна преценка. Той знаеше доста добре латински, но избра да произнесе две думи на келтски. „Пог Махун“ — рече човекът от Смарагдовия остров, вдигнал два пръста.

В мисията вече се бяха събрали доста хора и тримата бъдещи разбивачи на папското тържество не виждаха почти нищо над множеството глави.

Омали усети как костеливата длан на Професора обхваща ръката му и старикът придърпа ирландеца настрани, към един тъмен ъгъл. Пули ги последва. Тук и там разпознаваше по някое лице, но те бяха като кукленски, лишени от изражение, сякаш им липсваше някакъв съществен елемент на човешкото.

Тримата се притиснаха един в друг в тъмна ниша зад една голяма колона. Професорът постави тънък пръст пред устните си и им нареди:
— Само гледайте и чакайте.

Пули подскачаше от време на време с надеждата да види какво става. Уморен от това свое безплодно занимание, той прошепна на Омали:

— Помогни ми да се покатеря по тази колона, за да огледам.

След доста пъшкане и ругаене, изпълнени с приглушен тон, Пули се изкачи нагоре.

Видяното замая съзнанието му — фантастично преобразяване на обраслите с бръшлян стени на Моряшката мисия на Брентфорд. Цялата сграда бе променена — нямаше ги нито междинните стени, нито горният етаж. Пули се озова изведнъж пред нещо, което определено трябваше да е катедрала. Редици изящно резбовани дорийски колони се издигаха към покрива, който — някога бе обиталище на оси и спящи прилепи — сега представляваше блестящ купол, боядисан и изрисуван с фрески ала Микеланджело, изобразяващи огромни библейски сцени.

Ето го Адам, с широко отворени очи, невинен, взрян в благочестивото лице на своя брадат създател. Изкушението на Ева, с противната черна змия, увила се около дървото на познанието. Потопа, свирепо изобразен с ревящо небе и разпенени води, Ковчега на Ной се люшкеше по вълните, а Божият избраник бе вдигнал ръце към небесата. Изрисувано бе и срутването на Вавилонската кула, разрушаването на Содом и Гомор, както и безброй сцени, изписани тъй умело, че погледът можеше да се рее безкрайно между тях.

Голямата зала бе осветена от редица високи, огромни по размер стойки за факли от ковано желязо; постоянната им светлина осветяваше изумителната украса на стените: позлатените икони и релефните „живи картини“, бронзовите статуи на светците, посребрените мадони, редиците хералдически гербове, на всеки от които бе изобразена фигурата на едър бик. Тук, в тази сцена, бяха вложени много пари, страшно много пари.

След това погледът на Пули се спря върху олтара. Беше виждал картинки в книгите в библиотеката, на които бяха изобразени олтарите на най-известните катедрали в света, но те бледнееха пред видяното тук. Беше по-величествен от най-величествените, богатството и великолепието му бяха извисени до такава степен, че той превъзхождаше по хубост всичко видяно, та чак предизвикваше страхопочитание.

Множество херувимчета с дебели задничета пърхаха и се щураха в златната си голота; редица подир редица свеци блещукащи сред издигащите се, инкрустирани със скъпоценни камъни колони; дървени плетеници и резбовани украшения; сума чудати същества, полухора, полуживотни, потънали в смирена молитва, вдигнали очи към титаничната фигура, която увенчаваше олтара, държаха в протегнатите

си ръце gobлен, изтъкан от златни нишки, също изобразяващ мотива на големия черен бик. Знамето на бика. Знамето на Борджиите.

Пули можеше да прекара часове в благоговейно съзерцание на тези чудеса, ако Омали не бе избрал точно този момент да залитне назад в тъмнината, поради което Джим се свлече от колоната и се прекатури на пода.

— Извинявай — рече Джон. — Има ли нещо за гледане?

Пули поклати ошашавен глава, неспособен да намери думи да опише видяното.

— Сам хвърли едно око — рече най-накрая. — Аз ще те повдигна.

Главата на Омали изплува неуверено над тълпата, която продължаваше да приижда безспирно през портите на мисията. И той видя онова, което Пули бе видял. Великолепието бе неоспоримо, но имаше и още нещо. Омали изкриви глава настрани. Геометрията на цялата зала бе леко сбъркана; това не можеше да се забележи веднага, но колкото повече се вглеждаше в нея, толкова по-очевидно ставаше.

Той присви очи към големите колони, поддържащи великолепия куполовиден покрив. Не бяха ли те леко несиметрични? Няколко бяха по-наблизо разположени от останалите, а онази в дъното не бе съвсем отвесна. А и самият купол не бе съвсем кръгъл, по-скоро бе овален или по-точно казано — бе яйцевиден.

Големият позлатен олтар, при цялото си неописуемо великолепие, определено бе изкривен и прекалено тежък. Скулптурите също бяха несиметрично разположени, а някои — и опасно наклонени. Иконите изглеждаха като заковани на мястото си, а подиумът, който изпълваше затвореното пространство пред олтара, не бе хоризонтален.

Очевидно бяха правени опити да се поправи този недостатък и Омали забеляза редица червени тухли, подпъхнати в единия му ъгъл. Червени тухли!

Омали едва сдържа смеха си. Такава значи била работата! Старият папа Алекс определено не бе всемоушен, щом бе допуснал схващането, че днешните строители надничари могат да повторят шедьоврите, изваяни от колегите им от петнайсети век. Самата мисъл, че червеният гигант от мисията бе способен на грешка, повдигна духа на Омали. Този дух обаче скоро бе попарен от онова, което се случи по-нататък.

Вратата на мисията се затвори с безвъзвратността на килия на смъртник и от гърлата на събралото се множество се изтръгна вик. По-скоро не вик, а вой. Омали бързешком се спусна на пода и се скри в сенките. Воят се носеше от всички краища на залата, животински в същността си, атавистичен, прастар и жесток, събирал еката си векове.

Воят се засили, изпълни голямата зала, отекна в купола и в колоните. Надигаше се още и още във височина, докато не заприлича на писък. Богомолците отметнаха назад глави; кръстосали ръце върху гърдите си като хиляда мъртви фараони, те се люлееха на пети и виеха. Пули затисна още по-здраво ушите си, Омали извъртя нагоре очи, а Професорът стисна сребърния кръст на врата си и зашепна своите латински фрази. Изведнъж воят промени силата си, постихна и премина в монотонно пеене.

Професорът наостри уши.

— Това е мантра — рече той, ала никой не го чу.

Сричките бавно се оформяха една подир друга и песента се носеше и носеше, потискайки почти физически тримата мъже, скрити в мрака зад колоната. Омали гледаше ококорен, а Професора го накара да запуши ушите си.

— Не трябва да слушаш това — прошепна той. — Не трябва да чуваш.

Омали затананика една от любимите си републикански песни, толкова обичаната „Кевин Бери“. Тъкмо бе стигнал до половината на вече легендарния стих за британските войници, които измъчват милото момче, за да издаде имената на своите смели другари, когато изведнъж се усети, че си тананика само той. Омали свали ръце от ушите си. В залата не се чуваше и звук, ужасното пеене бе престанало, нищо не помръдваше, дори въздухът. Но така ли беше?

Не, имаше един нисък, непрестанен съскащ звук, тих и все пак настоятелен. Омали отново вдигна поглед към удивителния таван — звукът идваше оттам. Той прехапа долната си устна — това бе звук, който можеше да разпознае, вдъхващ увереност природен звук, а не част от отвратителната какофония; това бе нещо истинско.

И тогава той осъзна защо небето му се бе видяло толкова странно тази вечер. Нямаше ги звездите, нямаше я и луната; докато той и Пули сядаха в кръчмата на Джак Лейн, небето се бе забулило в облаци. Джон се обърна към другаря си, който още стискаше отчаяно уши.

— Чуй, Джим — прошепна той, след като смъкна ръцете на Пули от главата му. — Навън заваля.

Извън мисията, над цял Брентфорд, се спускаха едри капки дъжд. Те бомбардираха праха с приглушени експлозии, потропваха по покривите и съскаха в листата на дърветата.

В „Летящия лебед“ нещатният барман Невил остави настрана кърпата за бърсане на чаши и се взря във витрините с благоговение — проточилите се като сълзи капки се стичаха по прашните стъкла. Дъждът набираше сила и всички помисли на населението на обезводнен Брентфорд да излезе навън и да затанцува по улиците бяха пометени, когато небето затътна с гръмове и светкавиците раздраха мрака. Сякаш това бе някакъв изпратен от Бога сигнал да бъдат отворени шлюзовете на небесата — дъждът се лееше като из ведро, като солидна водна стена. Изгорената земя попиваше и клокочеше, градинските парцели изпиваха живителната течност, а най-жадно поемаше водата пресъхналата отсечка на канала. Беше буря, каквато никой не си спомняше да бе виждал през живота си. Стария Пийт си поръча още един голям ром, погледна през отворената врата на „Лебеда“ и не спираше да клати древната си глава. Норман се облакът на барплота.

— Annus Mirabilis — рече той на нещатния барман. — Годината на чудесата.

Събралото се в Моряшката мисия паство на Александър VI не обръщаше внимание на пороя. Докато мълните проблясваха над Брентфорд, досущ като милиони фотографски светкавици зад гигантските цветни стъкла над олтара, хората в залата стояха непоколебими, непогръдващи. Пули и Омали наведоха глави, когато оглушителен гръм се разнесе високо над залата. Професор Слокъм погледна нагоре, ала в светлосините му очи не можеше да се прочете нищо.

Изведнъж мисията сякаш се отдръпна назад, настрана, напред, просто нанякъде, за да потъне във вакуума, извън досега на водовъртежа, който вилнееше навън. Сградата сякаш бе отнесена в

някакъв затвор, в отделно измерение, изолирано напълно от всичко реално и осезаемо. Мълниите още се виждаха да проблясват зад цветните витражи, но сега те не бяха в състояние да проникнат през стъклата, спираха до тях, сякаш отблъснати от някаква невидима бариера. Ревът на бурята още се чуваше, но бе приглушен — все едно някой бе затворил тапицирана врата.

Залата започна да се изпълва със силна светлина. Яркостта ѝ се увеличаваше и увеличаваше, докато всяка изправена фигура, всяка икона, статуя и колона заприлича на изрязана от мукава, осветена ослепително от едната си страна, а от другата — потънала в бездната на абсолютен мрак.

Омали заслони очи и се опита да погледне към ярката светлина. Пули закри глава с плаща си и изпусна скъпоценната си половинка тухла на пода. Професор Слокъм стоеше като парализиран. От едната страна на залата започнаха да се появяват облени от светлината фигури — излезли от владенията на сънищата или на кошмарите.

Богомолците отстъпваха назад, формирайки огромна дъга от страничното ограждение до подиума на златния олтар. Фигурите крачеха напред в бавен, методичен ритъм. Омали виждаше очертанията им — все едно петънца върху слънчевия диск. Това бяха четири безформени, ниски същества, понесли върху раменете си нещо огромно върху подобие на стол. Пред тази процесия едно самотно създание крачеше неуверено, мършаво и прегърбено; сключените му ръце полюляваха кадилница.

Омали ококори широко очи; тази фигура принадлежеше на капитан Карсън. Той смуща Професора, но старикът сложи показалец пред устните си и прошепна:

— Знам.

Капитана бе облечен в груба, провиснала роба, препасана със златен шарф. Главата му бе обръсната, а краката — боси. Лицето му беше безизразно, като на всички богомолци в залата.

Зад него пристъпваха четирите облечени в червено джуджета, чиято самоличност бе добре позната на тримата наблюдатели. Върху раменете си тези същества носеха позлатена пародия на папския трон, резбован от червено дърво с екзотичен произход, инкрустиран с множество скъпоценни камъни. Подлакътниците на трона, както и

извитата висока облегалка на трона завършваха с големи позлатени бичи глави.

Очите на тези волски призраци бяха огромни червени рубини, които проблясваха съвършено на пулсиращата светлина, струяща от съществото, настанило се на кадифените възглавнички на този гигантски стол. Беше огромен — истински титан; едрите му ръце се бяха отпуснали върху бичите глави, а през отвора на всеки от пръстените му можеше спокойно да се провери монета от едно пени. Беше облечен в одежди в най-богатия оттенък на тъмnochервено, а мантията му бе обсипана със скъпоценни камъни. Те бяха така втъкани, че да оформят фини арабески, клинообразни символи, ромбове, спирали и трапезоиди, всеки съвършен сам за себе си, а в същото време — неразделна част от общия дизайн. Мантията плуваше в облак пулсираща светлина, който обгръщаше гиганта и който сякаш преминаваше през няколко измерения — свиваше се и се раздуваше, движеше се напред или назад като жив. Мантията бе пристегната на кръста с широк златен пояс, а и ръкавите ѝ бяха потънали в позлата. Гигантът носеше мантията на рамене, а върху главата му бе папската митра — златна тъкан, обсипана с безценни скъпоценни камъни.

Тримата мъже се отдръпнаха приклекли в сянката, за да не срещнат погледа на гиганта, когато минава покрай тях. Никога не бяха виждали подобно лице — определено бе самото лице на смъртта. Беше ужасно, но беше и величествено в пълното си самообладание, абсолютна сила и върховно високомерие. Огромен орлов нос, издадена брадичка, високи скули, широко чело и очите — два пламтящи червени огъня на ада.

Тронът спря при подиума на олтара. Съществото, което се именуваше само като папа Александър VI, слезе от него и пристъпи върху платформата. Четирите ниски създания свалиха трона на земята и се проснаха пред своя господар. Капитан Карсън приличаше на призрак; кадилницата, която се люлееше от чворестите му и татуирани пръсти, изведнъж застина във въздуха, сякаш оспорвайки всички закони на гравитацията.

Навън се разнесе огромен тътен от небесни гръмове, мълниите святкаха и кръстосваха остриета в небесата, а дъждът блъскаше оглушително върху покрива на мисията. Вътре цареше тишина:

пламъчетата на факлите се издигаха съвсем неподвижни и светлината им бледнееше.

Гигантът бавно разтвори херкулесовите си ръце и се взря в паството си, което стоеше пред него неподвижно светло глави. Той заговори и гласът му отекна в колоните и изпълни купола.

— Народе мой — рече той. — Мой народе, на теб се е паднала върховната чест, на вас, моите първи избраници; тази нощ ще бъдете свидетели на освещаването на Новата свещена епархия. Вие сте моите последователи и аз, прероденият отново, логосът, вашият господар ви дарявам тази чест. Вие ще разпространите новината за моето възшествие в света, за да узнаят всички за силата ми и да се възрадваат на чудото на завръщането ми.

Думите следваха една след друга — молебствие на ужаса. В сянката на колоната професор Слокъм сви пръсти около сребърното си разпятие. Омали оголи зъби и опипа половинката си тухла. Пули се питаше дали би могло някъде наблизо да има отворена задна врата.

— Векове наред човечеството очаква моето завръщане и ето, че аз съм тук, за да изпълня пророчествата и да си върна трона. Вие, които стоите пред мен, сте моите кръвоносни съдове, във вас ще излея аз силата си. Вие ще бъдете господари на хората, никой няма да може да ви се опре, чрез вас аз ще си върна онова, което по право ми принадлежи.

Професор Слокъм затаи дъх; ето значи какво било, в залата имаше не по-малко от четиристотин души и ако всеки от тях получеше само частица от силата на гиганта, буквално никой не можеше да ги спре.

— Коленичете пред мен — изрева гигантът, — проснете се пред мен.

Паството се хвърли на пода, лицата се притиснаха върху студената мозайка. Омали извърна глава.

— Коленичете, казах!

Погледът на Омали се стрелна към фигурата на подиума — лицето ѝ бе изкривено, сгърчено в озъбване, а очите ѝ пламтяха.

— Вие ще коленичите!

На около десетина метра от трите скрити фигури двама мъже стояха непокорно изправени сред море от проснати тела. На Омали никак не му бе трудно да познае единия от тях. Той бе облечен в тъмно

копринено кимоно и бе наложил върху темето си изкусно направена японска перука. Прекалено дебелите му вежди бяха боядисани с най-черния възможен цвят и бяха така засукани, че завършваха като върховете на малки копия.

Беше Арчрой. Омали видя как спътникът на самурая спокойно съблече дебелия си палто и изпод него се видя свещеническа якичка и одеждите на проповедник. Това беше отец Мойти.

Омали се обърна към Професора, който безпомощно сви рамене. Пули прошепна:

— Това ще бъде интересно, колко залагаш на китайчугата, Джон?

— Вие ще коленичите пред своя господар!

Гигантът сви юмруци и сякаш стана още по-висок.

Арчрой сви устни, а отец Мойти измъкна от одеждата си блестящо разпятие. Паството бе притихнало — хората бяха притиснали лица върху студения мозаечен под. Не биха посмели да се надигнат, дори и да можеха. Четирите същества тътреха пред подиума нечовешките си крака.

Професорът придърпа двамата си помощници още по-навътре в сенките.

— Ако възникне възможност — прошепна той, — надявам се да използвате по най-добрия начин онези тъй зле скрити тухли.

Омали намигна, а Пули рече:

— Щом сме се хванали на хорото...

Дъждът плющеше върху Брентфорд, а папа Александър VI вдигна масивна ръка и посочи към Арчрой и младия свещеник.

— Вас, аз ще превърна в пример за другите — изрева той. — Вие ще познаете изтънчената агония на бавната смърт.

Арчрой се потупа с палец по носа и рече:

— Глупости.

Гигантът даде знак на четиримата си закачулени кардинали:

— Доведете ми ги, пощадете само живота им.

Гротескните създания се обърнаха към двамината и поеха към тях с гърчещи се крака, като мърмореха и шепнеха нещо. Човешки син бе погубил петия им брат и те жадуваха мъст над цялата раса. Издадените им като клюнове усти се отваряха и затваряха и от тях се стичаше отвратителна слюз. Приблжиха, проправяйки си път сред

проснатите по очи тела; бавно приближаваха мъжа на вярата и ученика на граф Данте. Арчрой ги гледаше как идват.

— Моите шибани бобени зърна — рече той и смушка свещеника.

Те го връхлетяха изведнъж, приличните на птичи крака ръце се протегнаха към него — чворести израстъци с отвратителни бодли. Отец Мойти вдигна кръста и замълви думите на молитва. Арчрой се завъртя на пета, замахна и кракът му разсече въздуха в замъглена дъга. Нанесе на едно от съществата унищожителен удар, който го повдигна от пода и го запрати във въздуха. То се строполи на пода на няколко метра разстояние и се спря под една от големите колони — замлъкнало и неподвижно. Отвратителните му братя се нахвърлиха върху Арчрой, но той скочи високо над главите им и се приземи зад тях.

Когато се обърнаха, майсторът на Димак издаде мощен вик и ведно с него изсвистя железният му юмрук. Стовари се върху едно от съществата на височината на врата му. Чу се отвратителен гръм, когато главата на съществото се отдели от тялото му, после — кратко изсвистяване, докато летеше във въздуха, и тъп звук, когато се приземи в сенките в дъното на залата. Обезглавеното тяло остана за миг право, ръцете му се въртяха и сграбчваха въздуха на мястото, където беше главата му, след което се катурна назад — смачкана купчина от червен плат.

Гигантът на подиума вдигна ръце към големия купол.

— Унищожете го — изкрещя той, — унищожете го.

Арчрой стоеше спокоен, перфектно доказателство за придаващите самочувствие сили на изкуството на граф Данте. Когато двете обезумели нечовешки същества се нахвърлиха върху него, той прибра назад ръце и ги изстреля напред в пълен синхрон. Юмруците му пронизаха гърдите на съществата и се появиха откъм гърба им, оплетени в снопове подобни на корени тъкани и разкъсан плат. Арчрой изтръска отпуснатите вече форми от ръцете си, обърна се към Александър VI и рече:

— Твой ред е, приятел.

Омали гледаше със страхопочитание. Това ли бе онзи Арчрой, когото бе халосал по главата в парцела си? Пули рече:

— Точно този удар изглежда винаги ефикасен.

Арчрой стоеше, потупваше се по носа с палец и свиваше и разпускаше мускулите си. Очевидно бе, че не беше в състояние да

изпита какъвто и да било страх, независимо колко ужасяващ бе противникът му. Отец Мойти коленичи до него и склочи длани за молитва. Сега симпатиите на Омали бяха насочени към младия свещеник, който без да притежава разкъсващите, осакатяващи и обезобразяващи техники на Арчрой, бе дошъл, въоръжен само с вярата си, да се срещне лице в лице с дяволската сила на червения гигант.

Папа Александър VI стоеше на подиума, цялото му тяло трепереше и пулсираше от невъобразим гняв. Зад гърба му през цветните стъкла проблесна мълния и хвърли масивната му сянка над цялата голяма зала. Светлината около него се засилваше и засилваше, докато не се превърна в пламтящ ад, оформил се като ослепителна корона. Контурите на фигурата му се размазаха, нищо не можеше да се види от тялото му, освен двете кървавочервени места на очите му.

Странна вибрация премина през въздуха в мисията. Омали усети как кожата на лицето му сякаш се свива като че под напора на увеличеното земно притегляне. Бузите му се разпънаха към ушите, от очите му потекоха сълзи и му бе невъзможно да ги затвори. Пули се бе впил отчаяно в голямата колона, а крехкият професор Слокъм залитна гърбом към страничната стена. Все едно ги бе връхлетял ураган от леден вятър. Паството започна да се надига, хората клатеха глави като разбудени лунатици и заслоняваха лица от силната светлина.

Арчрой стоеше здраво закотвен за пода, само кимоното му плющеше около него. Екзотичната му перука бе изтръгната от главата и бе разкрила с пълна сила плешивината му. Отец Мойти вдигна ръка за благословия и изрече първите думи на Свещеното заклинание, ала силата го връхлетя и го отхвърли назад, заглушавайки гласа му. Хората падаха един върху друг като парцалени кукли, търкаляха се по пода и отхвърчаваха към стените. Вратата на мисията се отвори с трясък навън, сгромоляса се в обляната от дъжда нощ и няколко пъти се превъртя по земята на имението „Бътс“. Фигурата на подиума ту се появяваше, ту изчезваше в короната от ослепителна светлина, с протегнати ръце и отметната назад глава.

И тогава, въпреки безспирния леден порив, нисък тътен нахлу в мисията, изригващ сякаш от най-дълбоките недра на Земята. Трусът пробяга по пода, разклати яките свещници и разпиля свещите. Омали усети засилващите се под краката му вибрации и знаеше къде бе изпитвал нещо подобно: през онази нощ на улица „Спрайт“, когато

Соуп Дистант бе демонстрирал злополучния си акт на вътрешно отваряне на портите.

Потопът бе повдигнал нивото на Темза, водите бяха прехвърлили вратите на шлюзовете и се бяха излели в пресъхналия канал. Оттам водата нахлуваше в подземния лабиринт на Соуп, който сто на сто минаваше право под мисията.

Грамадните и зле построени колони трепереха и фигурата на подиума вдигна глава — върху злоещото му лице бе изписано ужасено изражение. В един миг силата му се поколеба и това бе мигът, който бе напълно достатъчен. Освободено от приковаващата го сила, паството се втурна обезумяло да бяга, хората се блъскаха през изходната врата и бързаха да прекосят имението „Бътс“. Започнаха да падат изписани с фрески парчета мазилка. Върху пода близо до вратата се появи голяма пукнатина, която бързо се удължи върху мозайката чак до подиума. Папа Александър VI отстъпи назад и се подготви да приложи силата си, за да спре рухването на своя Ватикан.

Отец Мойти се изправи неуверено. Подът се движеше под краката му, парчета от него се откъсваха и цамбурваха в пенещата се вода, която клокочеше долу. Арчрой подхвана църковния си другар и двамата се вторачиха във фигурата върху подиума.

Пули и Омали се мъчеха да вдигнат падналия професор Слокъм, който изглеждаше съвсем близо до смъртта.

— Не се безпокойте за мен — рече задъхано старикът, — неговата сила вече намаля, удряйте сега, докато не е станало късно.

Пули залази по пода да търси половинката си тухла, която бе изчезнала заедно с изтръгнатото му наметало. Омали, който през цялото време бе стискал своята така, както удавникът стиска прословутата сламка, я извади на светло.

За съжаление Омали не бе точен стрелец с половинки тухли; ако бе трезвен, може би щеше да се прицели далеч по-точно. Зле насочената му „ракета“ прелетя през въздуха на няколко стъпки от червената фигура, удари един от свещниците и покоси редица свещи. Те паднаха върху един от тъканите гоблени и го подпалиха.

Червената фигура се изви назад, тъй като пламъците вече бяха близо до него. Арчрой напредваше откъм залата, плешивата му глава проблясваше като неонена реклама сред присвяткващите мълнии. Дъждът се лееше през вратата и водите под пода ревяха оглушително.

И последните богомолци отдавна бяха избягали. Папа Александър VI бе насаме със своите мъчители. Всички те, един по един, щяха да умрат за своето богохулство. Старикът, който пълзеше по рушация се под, коленичилият млад свещеник, двамината, които се спотайваха в сенките и маниакът с кимоното. Той щеше да е първи.

Арчрой скочи на подиума и се изправи срещу пламтящия гигант.

— Хайде, ела да си получиш своето — рече подигравателно той, — ела и си вземи...

Думите замръзнаха в гърлото му, когато гигантът вдигна ръка. Арчрой остана като вкопан на мястото си. Върху лицето му се изписа изражение на зловеща обърканост, докато се мъчеше да преодолее силата, която го заобикаляше.

Професор Слокъм бе приближил отец Мойти, подаде му старинната си черна книга и рече.

— Чети с мен.

Папа Александър VI се извърна доволен от източната статуя върху подиума. Вдигна високо ръце и от пръстите му блеснаха лъчи от светлина, които пронизаха залата и удариха двамината мъже. Ала нищо не се случи. Професора и младият свещеник продължаваха да четат древната формула и макар бурята да поглъщаше думите им, ефектът бе очевиден. Устните им се движеха в унисон и мълвяха заклинанието сричка по сричка. Папа Александър сбърчи чело и увеличи силата си, светлината, излъчвана от ръцете му заля залата. Очите му горяха, а тялото му потрепваше и се тресеше.

Пръстите на Пули се свиха около половинката тухла.

Гигантът се вдърви, концентрирайки и последната си унция енергия върху двамината. Тъглчетата на старинната книга започнаха да тлеят, лицето на отец Мойти плувна в пот, а ноктите на професор Слокъм пращяха изгорели. Тогава Джим Пули хвърли своята половинка тухла.

„Снарядът“ улучи гиганта точно между пламтящите очи. Той бе насочил цялата си енергия в нападение и бе оставил твърде малко от нея за своята защита. Залитна назад, размахал ръце, и лъчите закръстосваха мисията, досущ като два противосамолетни прожектора. Тогава една друга фигура прекоси подиума. Беше капитан Карсън, стиснал в ръце две големи, горящи свещи.

Гигантът го видя, че идва, но беше твърде късно. Капитан Карсън хвърли свещите върху тъмночервените роби, които мигновено избухнаха в пламъци и обгърнаха борецата се фигура. Докато се мяташе насам-натам, наранявайки себе си, силата му намаля и Арчрой, освободен от парализиращия транс, се втурна напред. Кракът му улучи гиганта право в гърдите и го отхвърли назад към горящия гоблен, който рухна върху него.

— С огън! — извика професор Слокъм и вдигна очи от книгата.

Папа Александър се клатушкаше върху подиума, превърнал се в жесток факел. Над пламъците неземната светлина все още блестеше ярко над него, пулсираше и променяше цвета си в целия спектър. Капитан Карсън пляскаше с ръце и подскачаше на старите си нозе, изпаднал в делириума на удовлетворението.

Професорът и свещеникът продължаваха да четат. Пули се появи от сенките и Омали го потупа по рамото и рече:

— Добър удар.

Отмъстителността на Арчрой обаче не знаеше граници. Най-накрая бе получил възможността да си го изкара за всичко: и за колата си, и за бобените си зърна, и за клетката с птиците, и за обезумялата си жена и за този мятащ се огнен пъкъл пред него, който въплъщаваше в себе си всичко, което той презираше и ненавиждаше и който наистина бе причината за всички унижения, претърпени от него през последната година.

С вик, който приличаше по съдържанието си на ястие номер 32 от менюто на „Чанс Чайниз чипи“, Арчрой скочи върху горящия гигант. Нанесе му нов страховит удар; гигантът залитна назад към ръба на подиума, размахал обезумяло ръце под пламтящия гоблен в опит да остане на крака, след което падна със зловещ вик през разширяващия се процеп в пода на мисията — в ревящия буен поток под него.

— И с вода!

Арчрой плесна с ръце и се изкикоти:

— Гепих те!

Професора и младият свещеник прекосиха залата до бездната и надникнаха от ръба ѝ.

— Той няма да умре — надвика старикът рева на водовъртежите, — още не сме свършили със заклинанието.

Пули отиде до Професора и надникна в бездната.

— Отива към главния канал — рече той, — можем да го проследим.

Пламъците вече бяха стигнали до резбите на големия олтар и го обхващаха. Дим изпълваше мисията и няколко от колоните щяха да се срутят.

— Навън, тогава — извика Професора. — Води, Джим.

Пули погледна нагоре към капитан Карсън, който още танцуваше своя моряшки танц на подиума, а около него олтарът вече пламтеше.

— Трябва да го вземете — извика Джим, — не можем да го оставим тук.

Професорът изпрати Омали да изпълни тази задача, докато той, Джим Пули, отец Мойти и Арчрой изскочиха навън в дъждовната нощ. Пули подкрепяше Професора, макар старикът изглежда да бе събрал достатъчно запаси вътрешна сила.

Беше почти невъзможно да се види нещо в проливния дъжд, но след като четиримата прекосиха имението, Пули изведнъж извика:

— Ето там, онази решетка до пътя.

От решетката на канала струеше силна светлина. Когато стигнаха до нея, старият професор и младият свещеник изкрещяха думите на заклинанието. Светкавиците осветяваха достатъчно страниците на старата черна книга, а когато светлината долу избледня и накрая изгасна, четиримата хукнаха подире ѝ.

Омали ги настигна близо до улица „Спрайт“.

— Изкарах го навън — рече задъхан, — но не искаше да си тръгва, каза, че искал да види как и последното парченце от сградата ще изгори докрай.

— Ето, ето — извика Пули, когато заревото се появи за малко от канална решетка пред тях.

Професорът подаде книгата си на отец Мойти.

— Ти трябва да довършиш — рече едва дишайки, — на мен въздухът ми свърши.

Минаха по улица „Спрайт“ и завиха по булевард „Мейфкинг“. Омали подкрепяше доколкото можеше хъхреция старец, докато Пули, Арчрой и младият свещеник тичаха към поредната шахта и рецитираха заклинането. Когато приближиха „Олбъни роуд“, няколко големи, червени пожарни коли изсвистяха с гумите си иззад ъгъла на път за горящата мисия.

На „Ийлинг роуд“ Арчрой, Пули и отец Мойти спряха. Омали и Професора ги настигнаха и петимата застанаха под поройния дъжд.

— Изгубихме го — рече задъхано Джим. — Тук каналът се разклонява на много страни, може да е поел накъдето и да е, най-вероятно — надолу.

— Свършихте ли заклинанието? — попита Професора и се закашля лошо.

Младият свещеник кимна.

— Малко преди до го изпуснем.

— Тогава нека се надяваме, че сме успели.

Омали се огледа. Пред тях блестяха светлините на „Четиримата конници“, тъй като петимата измокрени до кости спасители на обществото се бяха спрели пред кръчмата на Джак Лейн.

— Добре тогава — рече Омали, — щом е така, мисля, че все още имаме време да ударим по едно-две питиета.

Професор Слокъм се усмихна широко и рече:

— За мен ще е удоволствие да пийна нещо за твоя сметка, Джон.

— По едно малко шери — рече отец Мойти, — или по едно голямо, поради случая.

Докато влизаха в заведението, Пули усети ръката на Арчрой върху раменете си.

— Една минутка, Джим — рече той. — Бих искал да разменя няколко думи с теб.

Джим се обърна към измокрения до кости самурай. Дъждът бе измил боята от веждите му и те бяха виснали досущ като кучешки над очите му.

— Тези белите панталони за крикет, дето ги носиш — продължи Арчрой, — и този уникален модел на пуловера ти, що ми се струва, че съм ги виждал някъде?

Джим отстъпи назад под дъжда.

— Хайде, хайде, Арчрой — рече той, — сигурно грешиш, мога да ти обясня всичко.

И след тези думи Джим Пули си плю на петите и хукна.

Към два часа и половина след полунощ бурята отмина. Всички докове в околността на Брентфорд тънеха в мълчание. Жълтата светлина на уличните лампи се отразяваше в големите локви, а тук-там под стрехите на складовете изгукваше някой мокър гълъб. След подобна буря тишината притежаваше някакво странно качество, в блестящите улици имаше нещо до болка познато, някаква белота струеше от силно заоблаченото небе.

На фона на почукването на развалените капчуци и на гъргоренето на водата в каналите над пустите улици отекваше кухо един друг звук. Въртеше се тежкият чугунен капак на шахта върху един от блестящите от дъжда тротоари. Капакът бавно се повдигаше с няколко сантиметра, след което се стоварваше отново на мястото си. Най-накрая се издигна отново и с оглушително издрънчаване падна настрани.

От тъмната дупка под него се появи ръка. Ужасно обгорена, останала без нокти тя задраска по мократа настилка, докато намери най-сетне опора. След това от мрака се появи лакът, обвит в нещо, което някога очевидно е било ръкав на разкошна дреха, сега — окъсан и мръсен парцал.

Малко по-късно собственикът на ръката и лакътя — злокобен скитник с най-ужасен вид и жалки обуца — се изкатери на улицата. Придърпа капака на шахтата отново на мястото му и седна върху него, тежко задъхан. Цялата му глава бе в рани от изгаряния, тук и там по някой мършав кичур коса бе прилепнал към изранения му череп. Две кървавочервени очи блестяха зловещо изпод изгорелите вежди. Направи немощен опит да се изправи, но се свлече отново върху капака на шахтата с тъп, отекващ звук. Ореол от съвсем слаба светлина го обграждаше, докато тялото му се люшкеше напред-назад и вдигаше лека пара.

Едва доловим звук достигна до ушите му — тихо съскане. Той вдигна кървавочервените си очи и рязко обърна глава настрани. Иззад

ъгъла на улицата се появи боядисан в яркожълто камион. На покрива на кабината му се въртеше оранжев „буркан“ и светлината му присвяткуваше по пустите улици. Беше общинската кола за смет и на предната седалка, скрит зад тъмните прозорци седеше Противния Тони Уоткинс.

Той забеляза приклепналия върху капака скитник, облечен в останките от някога красив костюм. Видя слабия ореол, който го обгръщаше, навярно дължащ се на някакъв светлинен ефект, и ръката му посегна към ръчката на водните струйници. Когато камионът наближи, скитникът вдигна ръка. Взря се в предното стъкло и от гърлото му се изтръгна нисък вик, а по злоещото му лице пробяга сянката на ужаса. Ала колата се носеше към него, а от нямото гърло на шофьора ѝ се носеше беззвучен смях. Водните струи връхлетяха скитника, след което жълтият камион отмина в нощта.

Противния Тони погледна в страничното огледало, за да види свършеното, ала улицата беше пуста. Нищо не бе останало, освен локва кърваво оцветена вода, която присветна за миг-два и след това замръкна в тъмата.

От сенките на наблизено разположен вход един ниско подстриган мъж огледа усмихнат улицата. Изгледа как жълтата кола зави зад ъгъла, излезе от сенките и се изправи, вгледан в кърваво оцветената локва. С палеца на десния си крак нарисова рунически символ върху мократа настилка. Тя също избледня и ниско остриганият мъж се загърна в одеянията си, обърна се кръгом и потъна в нощта.

ЕПИЛОГ

За пореден път пролетта се спуска над Брентфорд. Нещатният барман Невил вдига резетата на вратата на „Лебеда“ и оглежда „Ийлинг роуд.“ За щастие по улицата не се мяркат грозни скитници. Стария Пийт излиза от книжарницата на Норман, следван по петите от кучето си Чипс. Пули се е разположил на пейката си и разглежда вестниците за конните надбягвания, а Омали тъкмо се размърдва в гнезденцето си; стиснал глава от махмурлук, той си шепне нещо на келтски.

Арчрой е напуснал Брентфорд. Редовните посетители на „Лебеда“ са му събрали пари, за да отиде в Америка и да предизвика граф Данте на борба на живот и на смърт. За съжаление, когато той пристигне в Ню Йорк, ще го сполети разочарование, защото легендарният граф вече приближава осемдесетте и е осакатен от артритата.

Професор Слокъм все още прави всекидневните си обхождания на околностите на селото, в неделя сутрин залата в църквата на отец Мойти рядко е празна, а Норман е зает с нов проект, включващ теорията на Айнщайн за обединените полета.

Що се отнася до останалите жители на Брентфорд, животът им продължава кажи-речи постарому. Капитан Карсън се е оттеглил в една виличка на брега на морето, след като надзорниците са му отпуснали малка пенсия. Мисията все още си е там, отчасти възстановена; трябва да отбележим, че по ирония на съдбата тя не би могла да бъде разрушена, защото покойният чичо на Кроули се бе погрижил да я впише в списъка на защитените от закона архитектурни паметници.

В крайна сметка, нищо не се е променило. Събитията от последната година бяха погълнати от местния фолклор и сега разговорите се въртят около реколтата на току-що посадените в парцелите растения.

Малцина могат да кажат какво крие бъдещето. А онези, които могат, ревниво пазят знанията за себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.